

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးမိုး ပန်းချီ

စာမူခွင့်ပြုချက် ၅၀၁၀၂၆၀၉၁၀
 ဗျူဟာမူခွင့်ပြုချက် . . . ၅၀၁၁၇၁၁၀၁၀
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၁၀ နိုဝင်ဘာလ
 အုပ်ရေး - ၁၀၀၀-အုပ်
 တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ
 မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ယုဝ
 စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

BURMESE
 CLASSIC
 .COM

၈၉၅ - ၈၃

ပန်းသီခိုင့်
 မာယာခရီးစဉ် / ပန်းသီခိုင့်။ - ရန်ကုန်
 ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၀
 ၂၃၂ - စာ ၁၂၀၅ x ၁၇၀၅ စင်တီ။
 (၁) မာယာခရီးစဉ်

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(၇) (က)၊ သုခစတီလမ်း
 ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

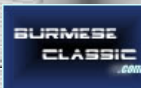
အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

Love is like wild flowers.

It is often found in most unlikely places.

အချစ်ဆိုတာ တောထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်တဲ့ ပန်းတွေနဲ့
တူတယ်။ သူ့ကို ထင်မှတ်မထားဆုံးနဲ့ မျှော်မှန်းမထားဆုံး နေရာ
တွေမှာ တွေ့တတ်တယ်။

C.T.O

♦ ဤစာအုပ်စာပေ ♦

ရင်ခုန်ကြည့်ဖူးဖူး
 ဒီမိမိက
 လှပသောလက်စွမ်းကလေးတစ်ကွင်း...
 ဒါ့ဒီလက်စွမ်းကလေးကို
 လွှဲစဉ်းဆွဲ
 တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ...
 ကြည့်ဖူးဖူးဒီမိမိက
 ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးဟာ
 ဘယ်သူ့ပျားလဲ...

Love made the world.

ကမ္ဘာလောကကြီးကို အချစ်က ဖန်ဆင်းတာတဲ့။
 ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။

Where there is no love, there is no life.

အချစ်မရှိရင် ဘဝမရှိဘူး...တဲ့။

အဲဒါကော ဟုတ်လားဟင် ?

လူတွေ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ကြသလဲဆိုတာ...

ချစ်သူ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ဘာကြောင့် အချစ်အတွက်နဲ့ ပျာယာခတ်ပူလောင်နေကြ

တာလဲ။

ဘာကြောင့် အချစ်နဲ့တွေ့ရင် စိတ်လှုပ်ရှားတုန်ရဲတယ်လို့ ပြောရတာလဲ။

တကယ်ကို နားမလည်နိုင်တာ အမှန်ပါ။

ချစ်သူအတွက်တော့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ဘူး။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် တခြား တစ်ယောက်ကို ပိုမချစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ချစ်သူ ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို မယုံကြည်လို့လည်း ချစ်သူမှာ ဟိုလိုလို သည်လို လိုနဲ့ ရည်းစားမကျ၊ ချစ်သူမကျတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့်...

တစ်ချိန်မှာတော့ ချစ်သူရဲ့အထင်တွေ မှားမှန်း ချစ်သူ ငါးခွင့်ရခဲ့တယ်။

ချစ်သူ လူတစ်ယောက်ကို ရူးရှားမှုးမူးကြီး ချစ်မိသွား တယ်။

တကယ်တော့...တစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် ဘဝအဖော် ဆိုတာ ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆုံဖို့အတွက် အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခု သာ လိုအပ်တာပါ။

ရွှေချစ်သူ

အနက်ရှိုင်းဆုံးချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မင်းတစ်ယောက်
ကိုပဲ ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးတာပါ။
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြတ်မြတ်
နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။
ဒါကို မင်း ယုံပေးပါလား ချစ်သူ...။

ရွှေကျော်စဉ်

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့။
ဒါကြောင့် ဇူးငယ်ရဲ့အချစ်ကို မတရားဘူးလို့ ဇူးငယ်
မထင်ခဲ့မိဘူး။
သူချစ်ချစ်...မချစ်ချစ် ဇူးငယ် ချစ်နေရင် ပြည့်စုံပြီလို့
ထင်ခဲ့တယ်။
တကယ်တမ်းကျတော့...ဇူးငယ် ခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့ဘူး။
သူ ဇူးငယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေမှန်း
သိရတော့ ဇူးငယ် အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်။

အရမ်းလည်း ခံစားခဲ့ရတယ်။

ဇူးငယ်ရဲ့ ပူလောင်မှုတွေက သူ့ကို အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်
လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မှပဲ သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ရ
တယ်။

သူ ချန်ခဲ့လို့...

ဇူးငယ် ကျန်ခဲ့ရပေမယ့်...

ဇူးငယ် သူ့ကို မေ့လိုက်ပြီလို့တော့ မထင်ပါနဲ့။

သူ့ကို လွမ်းရင်းနဲ့ ဇူးငယ် ကျေနပ်နေမှာပါ။

ဇူးငယ်မောင်မောင်

ချစ်သူရဲ့အကြောင်းတွေကို ပရိသတ်ကြီးကို ပြောပြမယ်

နော်။

ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပါရစေ။

ချစ်သူရဲ့နာမည်က 'ရွှေချစ်သူ' ပါ။

အိမ်ခေါ်နာမည်က ဂျူးဂျူး 'Jue Jue' တဲ့။

ချစ်သူရဲ့ဖေဖေက ဦးမင်းရွှေ။

ဖေဖေက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး။

မေမေက ဒေါ်ခင်မင်ရွှေ။

မေမေက နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်မကြီး။

ချစ်သူမှာ ညီမလေး ရွှေခတ်လည်း ရှိပါသည်။ ရွှေနတ်
သားလည်း ရှိပါသေးသည်။

လေးလေးနာမည်က ရယ်စရာကောင်းပေမယ့် လူပုံစံက
တော့ အမိုက်စားဆရာ...။ မိန်းမ မယူဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေသူပါ။

သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလွန်းလို့ ... ချစ်သူကတော့
ကြည့်မရ။

သူ့ကိုဆို မိန်းကလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြတယ်တဲ့၊
သူကသာ စိတ်ဝင်စားတာတဲ့... ဟီ...ဟီ...

လူကဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်နေပြီဟာ...။

ခန့်ညားချောမောတာကတော့ ချစ်သူ မငြင်းချင်ပါ။

ကိုယ့်လေးလေးမို့ ပြောတာ မဟုတ်။

ဘရက်ပစ် (Brad Pitt)နဲ့ အဟုတ်ကို တူတာ။

ချစ်သူ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် လေးလေးကို သဘော
ကျနေကြတာ။

အဲဒါကြောင့်လည်း လေးလေးက သူ့ကိုယ်သူ အထင်
ကြီးပြီး သွေးနားထင် ရောက်နေတာလေ။

လေးလေးနဲ့ ချစ်သူက စကားပြော လုံးဝအဆင်မပြေ။

ညီမလေးနဲ့တော့ လေးလေးက အတိုင်အဖောက်ညီသား။

ချစ်သူကိုဆို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အပြစ်ပြောဖို့ပဲ။ တော်တော်
စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသည်။

လေးလေးမှာ ချစ်စရာကောင်းတာဆိုလို့ မေမေဆူရင်၊
ချစ်သူဘက်က ပြောပေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ပြီးတော့...မေမေ၊ မေမေက ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖွင့်ပြော
တိုင်ပင်မှ ကြိုက်တတ်သူ။

ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ မေမေ့ကို ပြောရတယ်၊
တကယ်ပါပဲ။

ရွှေချစ်သူအကြောင်းဆို အကုန်သိ၊ မသိတာ တစ်ခုမှ
မရှိ။ ညာထားတာ၊ ဖွက်ထားတာ၊ မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတာ
မရှိ။

အင်း...ဖေဖေ။ ဖေဖေကတော့ ချစ်သူကိုဆို အရမ်းချစ်၊
အရမ်းအလိုလိုက်။

ဘာမဆို ဝယ်ပေးလိုက်ဖို့ ဝန်မလေး။

ဖေဖေက ညီမလေး ရွှေခေတ်ထက် ချစ်သူကို ပိုချစ်
သည်။

အဲဒါကြောင့် ချစ်သူကလည်း တစ်အိမ်လုံးမှာ ဖေဖေကို
အချစ်ဆုံးပါ။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ လေးလေးနဲ့ ညီမလေးပြီးရင် ချစ်သူရဲ့
ကြောင်လေး Snow ကို ချစ်သည်။

ခွေးလေး မိုးညိုကိုလည်း ချစ်သည်။

အင်း...အိမ်မှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူနေတဲ့
အန်တီဆန်းရယ်၊ ပြီးတော့ ကားမောင်းပေးတဲ့ ဦးလေးသန်းရယ်
အဲဒါ အကုန်ပါပဲ။

ချစ်သူတို့အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး၊ အိမ်ရှေ့မှာ
ရေကန်ပြာပြာလေးက ချစ်သူစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားတာ။

သြော်...ပြောရဦးမယ်။

ချစ်သူက ရေကူးချန်ပီယံ သီလား...။

ချစ်သူ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရေကူးတာ ဝါသနာ
ပါသည်။

ခြံဘေးမှာ အသည်းပုံ ပန်းခြံလေး ရှိသည်။ ပန်းခြံလေးရဲ့
အလယ်မှာ ဒန်းဖြူဖြူလေးနှင့်။

ချစ်သူက ပန်းလေးတွေဆို အကုန်ချစ်။

ပန်းလေးတွေကို ချစ်သလို၊ ညအချိန်မှာ ထွက်ပြုလာ
တတ်တဲ့ လမင်းကြီးနဲ့ ကြယ်ကလေးတွေ၊ မနက်ဆို တကယ့်ကျီ
အော်မြည်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာရောင်စုံလေးတွေ၊
ကြောင်လေး...ခွေးလေးတွေ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အားလုံးပဲ
ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်မိသည်။

ချစ်သူရဲ့ စိတ်ထားကလေးက နူးညံ့လွန်းလှသည်။

ချစ်သူရဲ့ဝါသနာက သရုပ်ဆောင်တာ။ အဲ...သရုပ်ဆောင်
ဆိုလို့ ချစ်သူက မော်ဒယ် (Model) လေ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ချစ်သူရဲ့ ဝါသနာကို မကန့်ကွက်
ကြပါ။ လေးလေးကသာ သဘောမကျချင်တာ။ ချစ်သူကတော့
ဂရုမစိုက်ပါဘူးနော်...။

ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ။
ငါ့သမီးက 'ဖြူဖြူစင်စင်လေးဆိုတော့ ဆရာမကြီးလုပ်ဖို့
ကောင်းတာ၊ သမီးက ဝါသနာမပါတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့
ကွယ်' တဲ့။ ဖေဖေ ပြောတာ။

မိသားစုအကြောင်းကတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ။

အရေးကြီးတာက အချစ်ရေးကိစ္စ။

ချစ်သူက ဒုတိယနှစ် ရောက်နေပြီ။ သတ္တဗေဒ
(Zology) မေဂျာကျောင်းသူ။

အလုပ်ကတော့ ခုနက ပြောပြီးပြီ။ (Super Model)

လေ။

အဓိကက ချစ်သူက လက်ထပ်တယ်ဆိုတာကို မယုံ
ကြည်ဘူး။

အချစ်ဆိုတာကိုလည်း မယုံဘူး။

အမှန်က အချစ်ဆိုတာ 'အ'နဲ့ 'ချစ်' ကို ပေါင်းထားတာ

မယုံရင် အဘိဋ္ဌာန်မှာ ရှိတယ်နော်။ ဟီး...ဟီး...တကယ်
ပြောတာ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တယ်...ချစ်တယ်နဲ့
အာလို ပြောနေကြမှန်း ချစ်သူ နားမလည်ဘူး။ ယုံလည်း မယုံဘူး။
အတော်တော်များများဟာ ခဏတဖြုတ် သာယာနှစ်သက် ကြည်နူး
ခင်ခင်ရတဲ့ ခံစားမှုလေးတွေ၊ အဖော်လိုအပ်မှုလေးတွေကို 'အချစ်'
ဆို အလွယ်တကူ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာ။

တကယ်တော့...

လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် တခြားတစ်
ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မိချစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောနေကြတဲ့ လူတွေကိုလည်း
သူ သနားတယ် သိလား။

ချစ်သူကိုဆို ချစ်လို့ လာပိုးပန်းတဲ့ လူတွေမှ အများကြီးပဲ။
ချစ်သူက တော်တော်ချောတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွှန်း
တင် ချီးမွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ။ အားလုံး ပြောကြ
တာ။

ချစ်သူက စက်တင်ဘာ (၂၃) ရက်နေ့ မွေးတာလေ။
အဲဒီရက်မှာ မွေးတဲ့လူတွေကို ဗာလီတရန်းစ်များ (Virlibrans)
လို့ ခေါ်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် (Beauty) အလှရှင်များလို့လည်း
ပြောလို့ရတယ်။

အဲဒီရက်မှာမွေးရင် မည်မျှကြမ်းတမ်းသော ဘဝနှင့် ကြုံ
စေ၊ အများက အားကျလောက်သော ဘဝအလှကို ပိုင်ဆိုင်
မယ်။

ကိုယ်တွယ်လုပ်ကိုင်သော ကိစ္စအားလုံးတို့တွင် ထိထိမိမိ
လှလှပပ၊ သပ်ရပ်တိကျစွာ လုပ်တတ်တယ်။

အနုပညာမီရီ ရှိတယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အရာရာကို အသေးစိတ် စနစ်တကျ လုပ်တတ်တယ်။

မိမိရေးရာပိုင်းမှာလည်း ထက်မြက်တယ်။

စီးပွားရေးတွင် ထူးခြားသော ဗီပေါရမီ ရှိတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း တင့်တယ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး
တတ်တယ်။

ကိုယ့်ရဲ့အလှက လောကကြီးကို ငြိမ်းချမ်းစေတယ်တဲ့။
ချစ်သူပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ဆရာကြီး စံဇာဏီဘို ဟောတာ။

မေမေကဆို ချစ်သူကို ချောလွန်းလို့ စိတ်မချချင်ဘူး။

ယောက်ျားပေးစားချင်နေတာ။

မေမေက စိုးရိမ်လွန်နေတာပါ။ ချစ်သူက ခုမှ ငယ်ငယ်
လေးပဲ ရှိသေးတာ။

မေမေက ပြောတယ်...

‘တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူကိုယူ
ရမှာတဲ့၊ ငါ့သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူးတဲ့’။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချစ်သူကတော့ ယောက်ျားမယူချင်သေးဘူး။ အချစ်ဆို
တာကိုလည်း မယုံကြည်သေးဘူး။

ဒါပေမယ့်...

မေမေ့စကားကိုတော့ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။

‘ဟုတ်ကဲ့...မေမေ၊ သမီး စဉ်းစားပါ့မယ်’ လို့ ပြော
ထားရတယ်။

သမီး ခေါင်းမညိတ်မချင်း အတင်းအကြပ် မလုပ်ပါဘူး
ဆိုတဲ့ ကတိကိုလည်း တောင်းထားတယ်။

ခုဆို...ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မဟုတ်ဘဲ အတည်အတန်
လေးလေးနက်နက် ချစ်ရေးဆိုပြီး အဖြေတောင်းထားတာ လေးဦး
ရှိတယ်။

ချစ်သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးချယ်ရသေးဘူး။

ချစ်သူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်မယ် ထင်သလဲ။

ချစ်သူရဲ့ ဖူးစာရှင်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

ကဲ...ပရိသတ်ကြီး စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချစ်သူရဲ့ ပုံစံက...

အရပ်က မနိမ့်မမြင့် အနေတော်။

အသားကဖြူဖြူ။

မျက်နှာက ဘဲဥပုံလေး။

ဆံပင်က ပခုံးအထိ အတိုနက်နက်လေး။

ချစ်သူမှာ အလှဆုံးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေ။ မျက်ဆံ
လေးကနက်ပြီး မျက်တောင်လေးတွေက ကော့ရွန်းဆိုနေတာ။

ပါးက ဖောင်းဖောင်းလေး။ နှာခေါင်းလုံးလုံးလေး။

နှုတ်ခမ်းလေးက ဆေးကူစရာမလိုတဲ့ ဖူးဖူးစိုစိုရဲ့ရဲ့
လေးလေး။

ဘော်ဒီကလည်း စင်းနေတာပဲ။

လက်ချောင်းလေးတွေက ဖယောင်းတိုင်လို ရှည်ရှည်
ညွယ်ညွယ် ပျောင်းပျောင်းလေးတွေ။

လည်တိုင်လေးက တော်တော်လှပြီး၊ ပခုံးအလှပိုင်ရှင်ထဲ
ချစ်သူ ပါတယ် သိလား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၂၂ ပန်းသီခိုင်

နာမည်ကျော် အဆိုတော်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နှစ်ဦး
တူတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ်။

'နင်က တော်တော် ကုသိုလ်ထူးတာပဲတဲ့၊ မိန်းကလေး
ချင်းတောင် ငေးနေရတယ်တဲ့' သူငယ်ချင်း ချိုမာက ပြောတာ

အင်း...ချစ်သူရဲ့ပုံစံကို ပြောပြီးပြီဆိုတော့...
အဲဒီလေးယောက်နဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးပါ

မယ်။

ချစ်သူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ...ဟင်။

ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်ပေးမယ့်သူက...

ညိုမင်းဆက်...

သူက ဆရာဝန်။ ချစ်သူထက် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးတာ

သူက ဖေဖေရဲ့တပည့်။ ဖေဖေလူယုံလို့လည်း ပြောလို့
ရတယ်။

သူက ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့နဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ လေးလေးက
လည်း သူ့ကိုဆို အရေးပေးလွန်းတယ်။

ညီမလေးနဲ့လည်း ခင်တယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ့မှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး။

အကုန်ပြည့်စုံတယ်။

ပညာ၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ၊ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်
အေးဆေးပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
ပါ။

ချစ်သူကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။

အလိုလိုက်တယ်။

သူ့ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း သဘောကျတယ်။

ကဲ...ဘာလိုသေးလဲနော်။

ဒါပေမယ့်...ခက်နေတာက ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသား...။

သူ့ကို ရင်မခုန်ဘူး။ ချစ်လို့လည်း မရပါဘူး။

သူက မချော့လို့လား...။

ဟင့်အင်း...သူက တော်တော်ချောပါတယ်။

သူ့ကိုဆို ညွတ်ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေမှ အများကြီး၊

ချစ်သူ အသိဆုံးပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူက သစ္စာရှိတယ်။

ချစ်သူမှ ချစ်သူပဲ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို မဖယ်သေးတာ။

သူ့လို စိတ်ရှည်၊ သည်းခံပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
ပြေပြစ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးက ရှားတယ်။

ချစ်သူရဲ့အချစ်ကို လိုချင်လို့ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံနေတာ
မျိုး မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို မချစ်ပေမယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်
တယ်။

သူ့အပေါ် ဆိုးနွဲ့မိတယ်။

သူကလည်း ချစ်သူကိုဆို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ။

ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူဘူး။

ခေါ်ပုံကိုက...ရွှေညီမလေးတဲ့။

သူ အိမ်ကိုလာတိုင်း ချစ်သူဖို့ အရုပ်တစ်ရုပ် အမြဲပါ
တယ်။

ချစ်သူက အရုပ်လေးတွေချစ်တတ်တာ သူသိနေတာကိုး။

သူ ဝယ်လာတဲ့ အရုပ်တိုင်းက ဝက်ဝံရုပ်တွေပဲ သိလား။

အရောင်နဲ့ အရွယ်အစားပဲ ကွာတာ။

အရုပ်ကလေးထဲမှာ အသည်းပုံစာရွက်လေးနဲ့ စာလေး
လည်း ပါသေးတယ်။

Just for you...

"Because I want to see your face with a
smile, Good Luck" တဲ့။

ရွှေချစ်သူက အရုပ် ခရေစီ...အဲဒါ သူက သိတယ်။

သူပေးတဲ့ အရုပ်တိုင်းကို ချစ်သူ သိမ်းထားဖြစ်တယ်။

သူ့ကို အားနာလို့ပါ။ ပြီးတော့ အရုပ်ကလေးတွေကို
ချစ်တာလည်း ပါတယ်။

ဝက်ဝံရုပ် ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အဝါရောင်၊ အညို
ရောင်၊ အဖြူနုအနီ အရော၊ ချစ်သူဆီမှာ အရောင်တွေတောင်
တော်တော်စုံနေပါပြီ။

၂၈ ဝန်းသီခိုင်

သူ့ကိုဆို ကိုယ့်ဆီချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
လို မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတယ်။

သူ့အပေါ် ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

သူ့အပေါ် အဖြူရောင်သက်သက်ပဲ ဖြူဖြူစင်စင်
ဆက်ဆံမိတာ။

ဒါကို သူလည်း သိနေပါတယ်။

ဒုတိယ တစ်ယောက်က...

“ကောင်းကင်ပြာ”

သူက ချစ်သူနဲ့ ရွယ်တူ။ အချောချင်းညီ။

ချစ်သူတို့ မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှာ အချောဆုံး။

အားလုံးက ရွှေမင်းသားလေးလို နာမည်ဂုဏ်ပေးထား
တာ။ သူတော့ မသိဘူး။

ချစ်သူနဲ့ အရမ်းလိုက်တယ်လို့ အားလုံးက ထင်ထားတဲ့

သူ။

စုံတွဲသရုပ်ဆောင်ရင် သူနဲ့ချစ်သူ အတွဲအများဆုံး။

သူက ချစ်သူကို ရည်းစားစကား ပြောလာတော့ ချစ်သူ
အံ့သြစိတ်တယ်။

ခဏတော့ ပျော်ရွှင်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ခဏဆို ခဏလေးပါပဲ။

သူ့ကိုဆို အားလုံးက အထင်ကြီးလို့လည်း ပါတယ်။

အားလုံးက နှစ်သက်သဘောကျတဲ့သူလည်းဖြစ်လို့ ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

သူ့မှာ ချစ်သူ မကြိုက်တာတွေ အများကြီးပဲ။

၁။ ရှိုးများလွန်းတယ်...

၂။ မာနကြီးတယ်...

၃။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလွန်းတယ်...

၄။ ဂုဏ်မောက်တယ်...

၅။ သွေးအေးလွန်းတယ်...

၆။ စကားပြော ခက်ထန်တယ်...

အင်း...အဲလောက်ပါပဲ။

သူ့ကိုတော့ ချစ်သူ နည်းနည်းသဘောကျပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ဖို့ကိုတော့ ကြောက်နေတယ်။

သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ချစ်သူ သည်းခံနေနိုင်ရဲ့
လားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ သူက ချစ်သူကို ချစ်တယ်လို့သာ
ပြောထားတာ။

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုတစိုက်လည်း သိပ်မရှိဘူး။

သူ့ရဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုလဲ မသိပါဘူး။

ပြီးတော့ သူ့ကို မိန်းကလေး တော်တော်များများကလည်း

ကြိုက်ကြသေးတယ်။

သူကလည်း ကြိုက်ချင်စရာပဲလေ။

ရုပ်ကလည်းချော၊ အပြောကလည်း ကောင်းတာကိုး။

သူ့ကိုတော့ ချစ်သူ ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်

ဘူး။

အဲဒါ သေချာတယ်။

ဒါပေမယ့်...

သူနဲ့ အလုပ်သဘောအရတော့ ခင်မင်ပတ်သတ်နေရတယ်။

သူနဲ့ လုံးဝကြီး ကင်းရှင်းနေလို့ မရဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေလိုတော့ ရင်းနှီးပါတယ်။

သူက အပေါင်းအသင်း မက်တယ်။

ရင်းနှီးလွယ်တယ်။

ဘယ်သူနဲ့မဆို ခင်မင်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

သူ့မှာ ချစ်လိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အချက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။

တခြားကောင်မလေးတွေလည်း ကြိုက်မှာပါ။

ကောင်မလေးတွေက ချောရင်၊ စကားပြောချိုရင် ကြိုက်တတ်ကြတာချည်းပဲ။

သူဟာ ထူးခြားပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့မှာ ထူးခြားတာက ဆွဲအားကောင်းတဲ့ မျက်ဝန်းလေးခပ်စုံပါ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ ချစ်သူတော့ မပါဘူး။

ချစ်သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အရမ်းချောနေရင် ကြိုက်ဘူး။

အဲဒီလိုလူမျိုးကိုလည်း ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်တော့မှ မရွေးချယ်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ချစ်သူ အပြတ်မငြင်းရသေးဘူး။

ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မာယာများတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူရဲ့ပြိုင်ဘက်အဖြစ်ယောက်ကြောင့်သာ ကောင်းကင်ပြာကို မငြင်းသေးတာပါ။

ချစ်သူရဲ့ပြိုင်ဘက်က သူ့ကို ကြိုက်နေတာလေ။

ဒါ ချစ်သူအတွက် နိုင်ကွက်တစ်ခုပါပဲ။

ဒါကို ကောင်းကင်ပြာလည်း သိနေမှာပါ။

Online ပေါ်မှာ သိတာ။

သူနဲ့ ချစ်သူက မြို့နယ်တစ်ခုတည်း၊ တစ်လမ်းတည်းက
မျက်နှာချင်းဆိုင် Internet Cafe နှစ်ခုမှာ Chat နေရင်း တွေ့ကြ
တာ။

သူ့ကို ဘယ်က Chat နေတာလည်း မေးတော့
Sanchaung Township Min Street က (Cubit) ဆိုင်တဲ့။

ချစ်သူတို့ဆိုင်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပေါ့။

အဲဒီမှာ ချစ်သူ သူ့ကို ထွက်တွေ့ဖြစ်သွားတာ။

အဲဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ ခင်သွားကြတာ။

သူက တေလေဂျာပီးတစ်ယောက်လို့ ပြောလိုရတယ်။

သူ့မှာ မိဘ မရှိဘူး။

တစ်ကောင်ကြွက်။

တစ်ယောက်တည်း နေတယ်။

ပြီးတော့ သူက လောကကြီးကို စိတ်နှာနေတယ်။

ခွေးကြေးဥစ္စာလည်း မပြည့်စုံဘူး။

တတိယတစ်ယောက်က...

“ကြယ်စင်ဟိန်း” တဲ့။

သူက မချောဘူး။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားပီသတယ်။

ခန့်ညားကြည်ကောင်းတယ်။

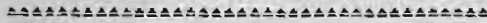
သူက အရပ်တော်တော်ရှည်တယ်။ အသားကတော့ မဖြူ

ဘူး။ ညိုစိမ့်စိမ့်နဲ့ ကြည့်ကောင်းပါတယ်။

သူနဲ့ တွေ့ဖြစ်သွားပုံက နည်းနည်းတော့ ဆန်းတယ်။

♦ ဂြုဏ်ဝင်းစာပေ ♦

♦ ဂြုဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူနဲ့ ချစ်သူ အပြင်သွားရင်တောင် တက္ကစီကို ချစ်သူက
ပေးရတာ သိလား။

သူ့က ဘီယာစတေရှင်တစ်ခုမှာ ညဘက်ဆို အလုပ်
ဆင်းတယ်။

လခ ငါးသောင်း ရတယ်။

သူက တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘဲ တမူထူးခြားနေတယ်။
အဲဒါကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြဘူး။

သူ့မှာ ထူးခြားပြီး ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အသံပါရမီ ရှိတယ်။
သူ့အသံကို ကြားကြားချင်းမှာ ချစ်သူတောင် အံ့သြသွားတယ်။

အရုပ်နဲ့ အသံနဲ့ မဆက်စပ်မိဘူး။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အသံက အရမ်းကောင်းနေတယ်။

ရုပ်က အဲဒီလောက် မဟုတ်ဘူး။

သူ့အသံက ဟိုးရင်ထဲ အတွင်းတစ်နေရာအထိ ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။

ကြားရသူရဲ့ရင်ကို အေးမြလန်းဆန်းစေတယ်။

သူ့အသံက အဲဒီလောက် ကောင်းပါလားဆိုတာ သူ့ကိုယ်
သူတောင် မသိဘူး။

ပြီးတော့ သူက သီချင်းတွေကိုလည်း ခံစားတတ်သေး
တယ်။

သီချင်းလည်း ရေးတတ်တယ်။

ကဲ...ဘာလိုသေးလဲနော်။

အသံလည်း ကောင်းတယ်။ သီချင်းလည်း ရေးတတ်
တယ်။

အဆိုတော်လုပ်ဖို့ သူ စိတ်တောင်မကူးမိဘူးတဲ့ သိလား။

သူ့ကို အဆိုတော်လုပ်ဖို့ ချစ်သူ တိုက်တွန်းဖြစ်တယ်။

သူကလည်း အဆိုတော်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ချစ်သူကို
အတိပေးတယ်။

ပြီးတော့...သာမန်လူတွေနဲ့မတူဘဲ သူ့စိတ်တွေက
အထိထန်မာကျောနေတယ်။

လောကကြီးကို အကောင်းမမြင်ဘူး။

ပျော်ပျော်မနေတတ်ဘူး။

သူက ဘဝနာခဲ့တာကိုး။

သူက ချစ်သူကို ချစ်ရေးဆိုလာတယ်။ ချစ်သူ သူ့ကို
ရင်မခုန်ဘူး။ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး။ သူကတော့ ချစ်သူအပေါ်
လေးနက်တယ်လို့ ချစ်သူ ထင်တယ်။

သူက...

၁။ သည်းခံတယ်...

၂။ ချစ်သူစကား နားထောင်တယ်...

၃။ အနစ်နာခံတယ်...

၄။ ချစ်သူကို ဂရုစိုက်တယ်...

၅။ ချစ်သူအပေါ် ဘယ်တော့မှ အနိုင်မယူဘူး...

၆။ ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်မျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး...

၇။ ဆင်းရဲပေမယ့် မာနရှိတယ်...

အဲဒီအချက်လေးတွေကြောင့် ချစ်သူ သူနဲ့ အခင်အမင်
မပြတ်ခဲ့ဘူး။

ပြီးတော့...သူ့ရဲ့ မကောင်းမြင်ဝါဒီတွေကို ရွှေချစ်သူ
ချောက်ဖျက်ပေးချင်တယ်။

ဘာကြောင့်လည်း မသိဘူး။

သူ့အတွက်ဆို ချစ်သူ စေတနာ ရှိတယ်။ ကူညီပေးချင်
တယ်။

သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတယ်။ သနားလည်း သနား
တယ်။ ခင်လည်းခင်တယ်။ သူ့ကို ချစ်သူ အဖြေမပေးရသေးဘူး။

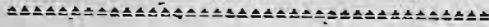
သူကလည်း ချစ်သူဆီက အဖြေကို ချက်ချင်းကြီး မလို
ချင်ဘူးတဲ့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တဲ့ အဖြေကိုမှ လိုချင်
တာတဲ့လေ။

သူက အခု အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်။

ချစ်သူကြောင့်တဲ့။ သူ့လုပ်သမျှ အရာအားလုံးဟာ
ချစ်သူကြောင့်တဲ့လေ။ ချစ်သူပြောလို့ လုပ်တာတဲ့။

ဘယ်လို ပြောရမလဲ။

ချစ်သူဘက်က ကြည့်ရင်တော့...

သူ့ကို ချမ်းသာစေချင်တယ်။

ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်
တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ပေးချင်တယ်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကောင်းစားသွားတယ်ပေါ့၊
အဲဒီလောက်ပါပဲ။

အဲဒီထက် မပိုဘူး။ သူ့ကို အားပေးတယ်။

သူကလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်လေ။

သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးပြီးမှ... အသည်းကွဲပါစေ
တော့ဟု ဆန္ဒလည်း မရှိဘူး။

ချစ်သူအပေါ် အပြစ်မြင်၊ အထင်လွဲမှာလည်း စိုးရိမ်မိ
တယ်။

သူ့အတွက် ချစ်သူက အခင်ဆုံး သူငယ်မလေး
တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်...။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က...

“မိုးစက်” တဲ့။

သူက ချစ်သူတို့ တစ်ဦးကျော်က...သူနဲ့ ချစ်သူ ငယ်ငယ်
တည်းက သိတာ။

ကလေးဘဝတည်းက အတူတူ ကြီးပြင်းလာတာ။ အဖေ၊

အမေချင်းလည်း ရင်းနှီးကြတယ်။

သူက ချစ်သူနဲ့ရွယ်တူ၊ အတန်းတူ၊ ငယ်ငယ်က ကစား
ဖော် ကစားဖက်တွေ။

ကြီးလာမှ တစ်မျိုးတစ်မည်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတာ။

အရမ်းခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ရှက်လည်း
ရှက်တယ်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ သိမှာလည်း ကြောက်တယ်။ အနီး
ကလေးမှာမို့ မတော်တဆ ရိပ်မိနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ခုဆို
သူလုပ်လို့ မေမေတောင် နည်းနည်း ရိပ်မိနေပြီ။

အင်း...သူ့ပုံစံက...

ဆံပင်က ရှည်ရှည်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ ပါးဖောင်းဖောင်း
အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်က ရှည်ရှည်။

သူ့ပုံစံက နည်းနည်းမှိုက်တယ်။

သူက Rapper ဇလ။

ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ သူကလည်း
ချစ်သူလိုပဲ...သတ္တဗေဒ ဒုတိယနှစ်။

သူက ရှိုးများတယ်။

ချောလည်း ချောတယ်ဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာပေါ့။

နားထင်သွေးရောက်နေတာလေ။

သူနဲ့ ချစ်သူက မခေါ်ဘဲ စိတ်ဆိုးနေသောရက်က ခပ်များ
များပါ။

သူက စကားပြောရင် အထက်စီးက...မာရေကျောရေနဲ့။
ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် သူပဲ အသာစီး အနိုင်ရချင်တာ။

ချစ်သူကလည်း ဘယ်ရမလဲ။

သူနဲ့အပြိုင် စိတ်ဆိုးပစ်တာ။

ချစ်သူဘက်က ဘယ်တော့မှ စမခေါ်ဘူး။

ပြီးရင်...သူပဲ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် လာလာချောတာ။

ပြီးတော့...အဲဒီ မိုးစက်က မကြိုက်ဘူး တားမြစ်ရင်
ပိုလုပ်ပြတတ်တဲ့ ညှဉ်ဆိုးရှိတယ်ရှင်...သိရဲ့လား။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး၊ နားကပ် မပန်ပါနဲ့၊ ကြည့်
မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာကို နားမထောင်ဘူး။

သူ့စိတ်ဓာတ်က နားလည်ရ ခက်တယ်။ သူ့အတွေး
အခေါ်တွေစာ ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းတယ်။

သူ့မှာ ကောင်းတဲ့အချက်ဆိုလို့ စကားပြောကောင်းတာ
ရယ်၊ ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်တာရယ်၊ သီချင်းဆိုကောင်းတာ
ရယ်၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတာရယ်ပဲ ရှိတယ်။

သူ့အချစ်က နူးညံ့မှု မရှိဘူး။

ပြင်းရှတယ်။

ချစ်သူရဲ့ဆန္ဒကို အလေးမထားဘူး။ သူ့အတွက်ပဲ သူ
သိတယ်။

ဘယ်တော့မှ အနစ်နာမခံဘူး။ သူက ပေးဆပ်ဖို့ထက်
ရယူဖို့သာ တွေးနေတာ။

ပြီးတော့... သံသယ ကြီးတယ်၊ အယုံအကြည်
နည်းတယ်။ သူ့အယူအဆက အစွန်းရောက်လွန်းသလိုပဲ။

ပြီးတော့...သူက စိတ်မရှည်ဘူး။

အပြင်သွားရင်တောင်...

ချစ်သူ နောက်ကျတဲ့နေ့ဆို ဘယ်တော့ မစောင့်ချင်ဘူး။

အဲဒီလို လူမျိုးကို ချစ်သူ ရွေးချယ်သင့်ရဲ့လား။

သူ့ကိုဆို ချစ်သူရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို

ပဲ။

ချစ်သူလို့ သဘောထားလို့ မရဘူး။

သံယောဇဉ်တော့ ရှိပါရဲ့။

ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်တော့ မစဉ်းစားဘူး။

ချစ်လို့လည်း မရဘူး။

သူ့ကို မချစ်တာ သေချာပေမယ့် ပြီးစလွယ် ဖယ်လို့တော့

မရသေးဘူး။

မေမေက သုံးလအတွင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အမြန်
ဆုံး ရွေးခိုင်းနေပြီ။ သုံးလအတွင်းမရွေးနိုင်ခဲ့ရင် မေမေသဘောတူ
တဲ့ ဒေါက်တာ ညိုမင်းဆက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မှာ။

ချစ်သူ အဲဒီလေးယောက်ထဲမှာ ငယ်ငယ်တည်းက
ခင်မင်ခဲ့တဲ့၊ သံယောဇဉ် အရှိဆုံးဆို မိုးစက်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။

မချစ်ပေမယ့် အားလုံးထဲမှာ သူ့ကိုတော့ သံယောဇဉ်
အရှိဆုံးပဲ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို အပြတ်မငြင်းသေးတာ။

အဲဒါ ချစ်သူ မှားလား။

ချစ်သူက မာယာများတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လား။

ချစ်သူ ရွေးရခက်နေတာပါ။

ချစ်သူ ရင်ကို ဒိန်းကနဲ ထိမှန်စေတဲ့လူမျိုးမှ မရှိသေးတာ။

သူတို့လေးယောက်ကိုလည်း ရင်မခုန်ဘူး။

မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ ဓာတ်ခါပဲ ရွေးချယ်ခွင့်
ရှိတာ။

အရွေးမှားလို့ မဖြစ်ဘူး။

သူတို့လေးယောက်ကို ချစ်သူ လှည့်စားသလို ဖြစ်နေ
မလား။ ထင်နေရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ချစ်သူ မမှားဘူးလို့တော့ ထင်တယ်။

သူတို့ကသာ ချစ်သူနဲ့ လာပတ်သက်ကြတာ။

ချစ်သူဘက်က သူတို့သဘောထားကို လက်ခံခဲ့တာပဲ
ရှိတယ်။

သူတို့လေးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကြ
လား။ ပရိသတ်ကြီး သိချင်တဲ့ မေးခွန်းက...

ဟင်အင်း...မသိကြဘူး။

ချစ်သူက တမင်လျှို့ဝှက်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ကြတာ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူကို
မိန်းကလေးဆိုတာ ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတာပဲ။

ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို...

ကိုယ့်ကိုကြိုက်တဲ့လူတွေ များရင်တော့ သဘောကျကြ
တာချည်းပဲ။

ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒပေါ့။

အားလုံးကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ကြိုက်မလဲ၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဘယ်သူမဆို အားလုံးထဲက အကောင်းဆုံးလူကိုပဲ
ရွေးချယ်မှာပေါ့။

ချစ်သူလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ရွေးကို ရွေး၊ ယူကို
ယူရမှာ။

ခက်နေတာက ရွေးမရတာ။

ချစ်သူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ။

ချစ်သူအပေါ် ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတဲ့
‘ဒေါက်တာ ညိုမင်းဆက်’ ကိုလား။

ချစ်သူနဲ့ အရမ်းလိုက်တဲ့ ‘ကောင်းကင်ပြာ’ ကိုလား။

ချစ်သူအတွက်နဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့
‘ကြယ်စင်ဟိန်း’ ကိုလား။

ချစ်သူနဲ့ သိပ်မတည့်တဲ့ ‘မိုးစက်’ ကိုလား။

ရွှေချစ်သူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်ဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ညက စာအုပ်ဖတ်နေရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ။ မိုးလင်းမှ

ဖျတ်ကနဲ နိုးလာတာ။

တကယ်တော့ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတာပါ။

ရွှေချစ်သူ အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့...

ညက မှောင်သော်လည်း လခြမ်းကွေးလေး ရှိသဖြင့်

လင်းရောင်က မထင်မရှား၊ မသဲမကွဲလေး ရှိနေသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေလည်း လင်းလက်
ဖြိုးဖျတ်နေသည်။

လေတွေက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

လှိုင်းပုတ်သံ ကျယ်ကျယ်တို့နှင့်အတူ ဖြူဖွေးသော လှိုင်း
လုံးကြီးများကိုလည်း လရောင်မှာ လင်းကနဲ...လင်းကနဲ တွေ့မြင်
နေရသည်။

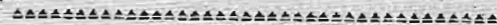
ရွှေချစ်သူဆီကို လူတစ်ယောက်က ပြေးလာနေသည်။
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဂျာကင်လည်း ထပ်ဝတ်ထားသည်။
မျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ထိုလူက ရွှေချစ်သူရှိရာသို့ တဖြေးဖြေး နီးကပ်လာသည်။
ရွှေချစ်သူ ဝတ်ထားသော ကြိုးချည်အင်္ကျီ အနက်လေးနှင့်

စကပ် အနီအရှည်အကားလေးက တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေသည်။
လည်ပင်းမှာလည်း ပုဝါအနီလေးကို စီးနှောင်ထားသည်။

ထိုလူက ရွှေချစ်သူအနား ရောက်လာပြီး...

ရွှေချစ်သူကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ချစ်သူ လေထဲမြောက်သွားသလို ခံစားရ
သည်။

ချစ်သူမျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေသည်။

ချစ်သူကလည်း သူ့ပခုံးကို ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထား
သည်။

ခဏအကြာမှ သူက ချစ်သူကို အောက်ချပေးပြီး
ဘင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးဖြင့် ချစ်သူရဲ့လည်တိုင်
လေးကို နမ်းရှိုက်သည်။

လည်တိုင်လေးမှတစ်ဆင့် ပါးမိုမိုဆီ...

ထို့နောက်...နှုတ်ခမ်းလေးဆီ မွတ်သိပ်စွာ...

ချစ်သူက ခဏတော့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေမိပြီး၊
ပြီးမှ...သတိဝင်လာကာ သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ ထွက်ပြေးလာ
သည်။

သူလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေသည်။

ရွှေချစ်သူက တဟင်းဟင်း ရယ်မောရင်း သူ့ကို ကျီစယ်
နေမိသည်။

ထိုနောက်...သူက ချစ်သူကို မိသွားပြီး နှစ်ယောက်သား
လုံးထွေးကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သဲသောင်ပြင်မှာ ပြုတ်ကျသွား
သည်။

သူက ချစ်သူဆီ လက်ဆန်ပေးရင်း ပြန်ထစေသည်။
ချစ်သူက သူ့အကူအညီဖြင့် ပြန်ထလိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝင်မိသည်။

သူကလည်း ချစ်သူကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားပြီး
ဘန်ဂလိုရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူက ချစ်သူလက်လေးကို ဆုပ်
ကိုင်ထားသည်။

ချစ်သူ သတိထားမိသည်မှာ သူ့ညာဘက်လက်
လက်ခလယ်မှာ ဝတ်ထားသည့် စိန်လက်စွပ်လေး။

လက်စွပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို (အေ) ဟု ရေးထားသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ချစ်သူ လန်နီးလာတာ။

အိပ်မက်ထဲက ထိုလူပုံစံကို ပုံဖော်နေမိသည်။

အရပ်က ရှည်ရှည်နှင့် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်
ကိုယ်နေဟန်ထား ရှိသည်။

ရုပ်ကိုတော့ လုံးဝ မမှတ်မိ။

သေချာတာကတော့ သူ့ကို ချစ်သူ မသိ။

သူက ဘယ်သူလဲ။

အိပ်မက်လေးက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။ ဘာဖြစ်

လဲဆိုတာ ဆက်သိချင်မိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်သူနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့လူ ဘယ်သူလဲ။

ဟောဠိဆန်လိုက်တာ။

အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်များလား။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူနဲ့ချစ်သူက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေ

ပုံစံပါ။

ထူးထူးခြားခြား ဒီအိပ်မက်လေးကို ဆက်မက်ချင်မိသည်။

ဘယ်လိုခံစားမှုမှန်း မသိ။

ဖိတ်ထဲ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေရသည်။

အားအင်တစ်မျိုးဖြင့် လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေသည်။

အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေဆိုး
ဖြင့် ရေစိမ်ချိုးမိသည်။

အိပ်မက်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ပြုံးချင်မိသည်။ အိပ်မက်
ထဲမှာ ချစ်သူရဲ့ဆံပင်တွေက နည်းနည်းတောင် ရှည်နေပြီ။

သူ့ဆံပင်ကတော့ နည်းနည်းရှည်ပြီး၊ မျက်နှာကို အုပ်နေ
သည်။ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ဒီနေ့က ရွှေချစ်သူရဲ့ နားရက်ဖြစ်သည်။

တစ်ပတ် တစ်ရက်ကို Free time အားလပ်ချိန်အဖြစ်
ထားသည်။ အားလပ်ရက်မှာ လုပ်ဖြစ်တာတွေက...

မနက်ပိုင်းမှာ ညီမလေးနဲ့အတူ ဘုရားသွားသည်။

ဘုရားကအပြန်မှာ မုန့်ဝင်စားကြသည်။

ပြီးရင်...အန်တီဆန်းနှင့်အတူ ထမင်း၊ ဟင်း ပိုင်းကူချက်

သည်။ ရွှေချစ်သူက အသစ်အဆန်း အစားအစာတွေကို စာအုပ်
ပြည့်ပြီး ချက်တာလေ။

အဲဒီရက်မှာ အလှအပနဲ့ ပုတ်သက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်။

Beauty Saloon လည်း မသွား၊ Shopping လည်း

ထွက်ဖြစ်ပါ။

နေ့လည်ဘက်မှာ ကာရာအိုကေ ဆိုသည်။ ညနေဘက်မှာ

ညီမလေး ရွှေခေတ်နဲ့အတူ ကစားကွင်းမှာတော့ သွားဆော့သည်။

ညဘက်မှာတော့ စောစောအိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့လည်း ဘုရားသွားဖို့ ညီမလေးကို သွားနှိုးရဦးမယ်လို့

ရွှေချစ်သူ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်...

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

ဟင် ! စောစောစီးစီး တံခါးခေါက်တာ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ရွှေချစ်သူ အဝတ်လဲနေရင်းမှ တံခါး သွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ညီမလေး ရွှေခေတ်”

ရွှေချစ်သူ တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။

ဘယ်တော့မှ စောစောထလေ့ မရှိသည့် ညီမလေးပါ။
ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

ပတ်ထာဘီ အနက်လေးနှင့် အင်္ကျီအနက်အစင်းလေး ဝတ်
ကာ ညီမလေးက အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ...မမကလဲ၊ ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီနေ့
ရွှေခေတ်တောင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”

ညီမလေး ရွှေခေတ်က မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။

“ရွှေခေတ်...နှင့် ဘယ်တုန်းက ဒီအချိန်နီးဖူးလို့လဲ၊ အ
တမ်း ငါကနီးရတာချည်းပဲ၊ ဒီနေ့မှတယ်ဝီရိယကောင်းနေပါလား”

ရွှေချစ်သူက ရွှေခေတ်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရွှေခေတ်က ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး၊ ရွှေချစ်သူ
ပြင်ဆင်မှုကို ကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး...မမရဲ့၊ ဒီနေ့လေ...ရွှေခေတ် သူငယ်ချင်း
ကလည်း ဘုရားသွားမှာ၊ အဲဒါ ရွှေခေတ်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

ရွှေခေတ်က ရှင်းပြသည်။

“ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို ခဏစောင့်၊ ငါလည်း
ပြီးတော့မှာ”

“အင်း...ဒါဆို ရွှေခေတ် ဧည့်ခန်းကစောင့်နေမယ် မမ”
ရွှေခေတ်က ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အင်း...အင်း”

ညီမလေး ရွှေခေတ်ကို ပြောပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်
လိုက်သည်။

“အေး...အေး”

ထို့နောက်...ငရုပ်သီးစိမ်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ နံနံပင်၊ ချင်းတို့ကို Bowl တစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ပြီး Fish Souce၊ သကြား၊ ဟင်းခတ်မှုန့်များဖြင့် စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားသည့်အတိုင်း အရသာယူလိုက်သည်။ အန်တီဆန်း လှီးထားတဲ့ ကြက်သွန်နီ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ကို ပန်းကန်အတွင်းသို့ ညီညာစွာ တင်လိုက်သည်။

ရှောက်ရည်ဖြင့် နယ်ထားသော ပုစွန်ကို ချဉ်စပ်နည်းဖြင့် ရေနယ်ထားသော အသီးအရွက်များ နှံစပ်အောင် တင်လိုက်ပြီး၊ ပင်စိမ်းရွက် အုပ်လိုက်လျှင် ထိုင်းချဉ်စပ်အရသာ ပုစွန်သုပ် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

“ဟယ်...ဒီတစ်ခါ မြန်သားပဲ”

“အင်း...ဟုတ်တယ် အန်တီဆန်းရဲ့၊ ဒါက အသုပ်ဆိုတော့ နည်းနည်းမြန်တယ်”

“သမီးလုပ်ထားတာ စားချင်စရာလေးပဲ”

“သမီးပဲ အန်တီဆန်းရဲ့၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

ဘုရားက ပြန်ရောက်လာပြီး ရွှေချစ်သူက ထိုင်းချဉ်စပ်အရသာ ပုစွန်အစိမ်းသုပ်ကို စာအုပ်ဖတ်ပြီး ချက်ဖို့ ပြင်သည်။

ပထမဦးဆုံး အန်တီဆန်း အခွံခွာ ကျောခွဲ၊ သန့်ရှင်းလုပ်ထားတဲ့ ပုစွန်တွေ ရှောက်ရည်ဖြင့် နှံ့အောင် နယ်လိုက်သည်။

“သမီး...အန်တီဆန်း ဘာတွေ လုပ်ထားရဦးမလဲကွယ်”

“ကြက်သွန်နီ၊ ခရမ်းချဉ်သီးပဲ လှီးပေးထားပါ အန်တီဆန်း”

ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“မမရေ...ဖုန်းလာနေတယ်”

မီးဖိုခန်းထဲကို ညီမလေးက ဝင်လာပြော၏။

“ဘယ်သူလဲ ရွှေခေတ်”

ချစ်သူက ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကိုညိုမင်းဆက်”

“ဪ”

ရွှေချစ်သူက ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဖုန်းအဖြူလေးရှိရာသို့
လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။

“အင်း...ပြော ကိုညိုမင်းဆက်”

“.....”

“အင်း...အားပါတယ်”

“.....”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ ချစ်သူလည်း ပျင်းနေတာနဲ့
အတော်ပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“.....”

“ဟုတ်.. ဒါပဲနော်”

ရွှေချစ်သူက ဖုန်းခွက်လေးကို အသာပြန်ချလိုက်
သည်။

“မမ ကိုညိုမင်းဆက်ကြီးက ဘာတဲ့လဲ”

“ကရိတ် သွားဖို့ လာခေါ်မယ်တဲ့”

“ဪ”

“ညီမလေး လိုက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း...မလိုက်တော့ဘူး မမ၊ မမတို့ပဲ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် သွားပါ”

“အောင်မယ်...မိရွှေခေတ်၊ အရင်တုန်းကတော့ အမြဲ
တမ်း လိုက်ပြီး ခုမှ စကားတွေ တတ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“စကားတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ အလိုက်သိ
တာပါ”

“ဟွန်း... ဘာအလိုက်သိတာလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၆၂ ဝန်းသီခိုင်း

ရွှေချစ်သူက ညီမလေးကို ဆွဲဆိတ်ဖို့ လက်ပြင်တုန်း
ရွှေခေတ်က ပါးနပ်စွာ ရွှေချစ်သူရှေ့မှ ပြေးသွား၏။
ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ပြောင်ပြနေ
၏။

“ရွှေညီမလေး”

“ဟင်”

ရေပြင်ကြီး ငေးကြည့်ကာ အတွေးလွန်နေရင်းမှ ညိုမင်း
ဆက် ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားရ၏။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းရဲ့ မနက်ဖြန်ရိုက်မယ့်
ကြော်ငြာအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ”

“ညော်...တော်သေးတာပေါ့”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုမင်းက ရွှေညီမလေး ဘယ်ကောင်လေးအကြောင်း များ စဉ်းစားနေမလဲလို့ စိတ်ပူသွားတာ”

“ဟင်း...ဟင်း...ကိုမင်းကလဲ၊ တကယ်နောက်တယ်”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး ရွှေညီမလေးရဲ့၊ ကိုမင်းက ရွှေညီမလေးကို တကယ်ချစ်တော့ စိတ်ပူရတာပေါ့”

“ဟင်... ဘာစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ၊ ချစ်သူက ဘာတွေလုပ် နေလို့လဲ”

“ဟာ...မသိဘူးလေ၊ ကိုမင်းကလည်း ရွှေညီမလေးကို ချစ်တယ်၊ ကိုမင်းတို့ တစ်အိမ်လုံးကလည်း ရွှေညီမလေးကို ချစ်ကြတယ်၊ ရွှေညီမလေးမိဘတွေကလည်း ကိုမင်းနဲ့ ရွှေညီမလေးကို သဘောတူတယ်၊ အဲဒါကို ရွှေညီမလေးဘက်က လက်မခံသေးတော့ ကိုမင်းက စိတ်ပူတာပေါ့၊ ဘာလဲ...ရွှေညီမလေးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေလို့လား၊ အဲဒါဆိုလည်း ကိုမင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောလို့ရတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကိုမင်းရယ်၊ ရွှေချစ်သူမှာလေ ချစ်ရမယ့်သူဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ချစ်သူ ခုအချိန်မှာ အဲဒါတွေ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး”

“ဟာ...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုမင်းအတွက်တော့ စဉ်းစားပေးဦးလေ၊ လူကြီးတွေကလည်း ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက်ကို ကပ်ထပ်စေချင်ပြီ”

ကိုညိုမင်းဆက်က ရွတ်နောက်နောက် ဆိုသည်။

“အင်းပါ...ရွှေချစ်သူ စဉ်းစားပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“OK... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအကြောင်း မပြောတော့ဘူး”

သူမဘေးက ကောင်လေးကတော့ ကိုရီးယားမင်းသား
လိုလို ခပ်ချောချောပါပဲ။

သူမတို့ကို ကြည့်ရတာ ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတော့ ဟုတ်ပုံ
မရ။

၆ ကောင်လေးရဲ့အကြည့်တွေက မရိုးသား။ ကောင်မလေး
ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ပုံနှင့် ခပ်မတ်မတ် လျှောက်သွား
သည်။

သူမရဲ့ မျက်နှာလေးက တော်တော် ချစ်စရာကောင်း
သည်။

သူမကို မြင်မြင်ချင်း ရွှေရောင်စဉ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်
သွားသည်။

ဘယ်လိုခံစားမှုမှန်း မသိ။

သူမ အဝေးသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ရင်ထဲ ဘာမှမကျန်
ဘော့သလို ဟာတာတာနှင့်။

ရွှေရောင်စဉ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့။

ရွှေရောင်စဉ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ယောက်
တည်း ဝင်လာပြီး Menuကဒ်ကလေးကို ကြည့်နေရင်းမှ ဆိုင်ရှေ့
ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေးကို မလွတ်
တမ်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

ဘောင်းဘီရှည် အနက်ကလေးနှင့် အင်္ကျီက ရင်စည်း
အင်္ကျီ အဝါလေး၊ ခါးပတ် အဝါလေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ Shoe
ဖိနပ် အဝါလေးကို စီးထားသည်။

၆၈ ငါးသိန်း

တစ်စုံတစ်ရာက နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်သွားသလိုပင်။

တစ်ခါမှ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံဘူးခဲပါ။

ရင်ထဲ နွေးတေးတေးနှင့် အလိုလို ပျော်ရွှင်လာရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရင် သူမကို မှတ်မိနေမှာ သေချာပါသည်။

“သား ပြန်လာပြီလား၊ လာပါဦး...”

ရွှေရောင်စဉ်က အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်ကနေ မေမေက လှမ်းခေါ်သောကြောင့် ဧည့်ခန်းကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ မေမေ”

“ထိုင်ပါဦး...သားရယ်”

သူ ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“သားကို မေမေ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ...မေမေရယ်၊ သားအမိချင်းပဲ”

“ကိုလေး...ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ကိုလေးအသံကြားလို့ ဇူးငယ် အအေးဖျော်လာတယ်၊ သောက်လိုက်နော်”

အိမ်ထဲကနေ အအေးခွက်လေးကိုင်ပြီး ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ဆံပင်က ဗစ်တိုးရီးယားကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

သည်လို ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက် အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာပါလိမ့်။

“ကိုလေးက ရုပ်ပြောင်းသွားတယ်နော်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက နဲ့ မတူတော့ အပြင်မှာတွေ့ရင် သိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ပိုချောလာတယ်...နော် မေ”

မေမေဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဪ... သား သူက ဇူးငယ်မောင်မောင်လေ၊ သား မှတ်မိလား...သားငယ်ငယ်တုန်းက မေမေတို့ မန္တလေးမှာနေတုန်းက အိမ်ချင်းကပ်လျက်လေ”

“ဪ...သား သိပြီ မေမေ”

မေမေ ပြန်ပြောတော့မှ သူ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဘေးခြံက ဦးလေးစိုးနှင့် အန်တီနုတို့ကို ပြန် သတိရလာသည်။

မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့နဲ့လည်း အရမ်းခင်သည်။ တကယ့် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ဇူးငယ်ကတော့ ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ ဖြစ်သည်။

အန်တီနုတို့ဆို သူ့ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။

သားသမီးဆိုလို ဇူးငယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့၊ သူ့ကို သားလေးလို ချစ်ကာ သူ ပြန်မှတ်မိလာသည်။

မေမေတို့ဆိုရင်လည်း ဇူးငယ်ကို သမီးလေးတစ်ယောက် လိုပဲ ချစ်ပါသည်။

“မေမေတို့ စကားပြောဦးနော်၊ ဇူးငယ် ပန်းပင် ရေ လောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဇူးငယ်က ပြောပြီး ခြံထဲ ဆင်းသွားသည်။

“မေမေ...သူက ဒီမှာနေမှာလား”

သူ ရှေ့က ချိုချိုချင်ချင် သံပုရာရည်ကို မော့သောက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မေမေ့ဆီ ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းလာတယ် သားရယ်၊ ကိုစိုး ဆုံးတာက ကြာပြီလေ၊ သားလည်း သိပါတယ်၊ မနနဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ၊ မနက သူနဲ့ သမီးလေးနဲ့ ရန်ကုန် ပြောင်းလာမယ်ဆိုပြီး မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ မေမေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တွေ့ရတော့မယ်ဆိုပြီး ပျော်နေတာ သားကိုလည်း ရုတ်တရက် ပျော်သွားအောင် ကြိုမပြောတာ၊ ဒါပေမယ့် သားရယ်...မေမေ့ဆီကို ဇူးငယ်လေးပဲ ရောက်လာတယ် မန ပါမလားဘူး၊ မန ဆုံးပြီတဲ့၊ ဟင့်... ဟင့်...”

မေမေက ပြောရင်း စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့...မေမေရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲ အန်တီနဲ့ ဆုံးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်လပြည့်ပြီးပြီလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က မေမေ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ပြောတော့မှ မေမေ သိတာ၊ ဇူးငယ်လေးကလည်း မပြောဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း နေနေတယ်၊ မေမေလေ ဇူးငယ် လေးကို တစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာ စိုးတယ်၊ မေမေ ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားချင်တာနဲ့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ သူ့အဒေါ်ဆီက စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားဖို့ တောင်းလိုက်တယ်၊ သမီးလေးက အခု UFL တက်ဖို့ လုပ်နေတယ်၊ အခု ‘သမီးလေးကလည်း သူ့အမေကိစ္စနဲ့ စိတ်ရော...လူရော အားငယ်နေရှာတယ်၊ သား သူ့ကို ကူညီရမယ်၊ စောင့်ရှောက်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ...မေမေရယ်၊ သားညီမအရင်းလေး တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“သူ့မှာလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အားကိုးစရာ မိဘ ဆုံးရှုံးသွားတာ အရမ်းခံစားနေရမှာပဲ”

မေမေက ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းနေသော ဇူးငယ် ကို ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်ပြီး ဆိုဆိုနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

BSC တံဆိပ် မျက်တောင်ကော့ဆေးနှင့် မျက်တောင်ကို ရှည်စင်းသွားအောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

မျက်လုံးအောက်ဘက်ကိုလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် အနီရောင် Shadow လေးကို ထပ်ဆွဲလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီကိုတော့ MAC တံဆိပ် လိမ္မော်ရောင်မကျ၊ အနီရောင်မကျတဲ့ ကာလာလေးကို ရွေးချယ် ဆိုးလိုက်သည်။

ပြီးမှ Revlon က ထုတ်တဲ့ Lipgloss လေးနဲ့ ရွန်းစိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ပေါ်လွင်အောင် ထပ်တင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် လိမ္မော်နှင့်အနီအရော နှစ်ထပ်ဂါဝန်အတိုလေး ကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

အင်္ကျီနှင့် လိုက်ဖက်မည့် နားကပ်၊ ဆွဲကြိုး accessories တွေကိုဝတ်ဆင်လိုက်ရင်း ရွှေချစ်သူရဲ့ပြင်ဆင်မှုက ပြီးသွားပြီ။

ရွှေချစ်သူက တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိတ်ကပ်ဆရာနှင့် မပြင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပြင်လေ့ ရှိသည်။

ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ရတာကို ပိုသဘောကျသည်။

ရွှေချစ်သူက ရေချိုးပြီးကာစ ဆံပင်ရေစိုတွေကို မျက်နှာ သုတ်ပုဝါ အပြာလေးနှင့် ဖွဖွသုတ်ပြီး ဘီးကုတ်လေးနှင့် လှန်တင် ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ပြင်ဆင်မှုကို စတင်လိုက်သည်။ MAC တံဆိပ် အောက်ခံမိတ်ကပ်ကို အသားရောင်လေးကို ဦးစွာ ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ Two Way ကိတ်လေး ထပ်လိမ်းလိုက်သည်။

မျက်ခွံပေါ်ကို ဘန်ကောက်ကလာတဲ့ 4U₂ တံဆိပ်၊ eye shadow ကို အနုအရင့် နှစ်မျိုးရောခြယ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့လည်း ကြော်ငြာရိုက်စရာရှိတာကြောင့် အိမ်မှာပဲ
အလွယ်တကူ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အိမ်မှာဆို ရွှေချစ်သူကို ကူညီဖို့ ဝါဝါဆိုသည် ကောင်မ
လေးလည်း ရှိပါသည်။

“ဟဲ့.. ဝါဝါ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမလေး၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ၊ လိုအပ်
တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကားပေါ်တင်ပြီးပါပြီ”

ဝါဝါက ရွှေချစ်သူရဲ့ ဖိနပ်ကြိုးလေးကို ချည်ပေးရင်း
ဆိုသည်။

“မာမီရေ...ချစ်သူ သွားပြီနော်”

ရွှေချစ်သူက မာမီပါးလေးကို ရွတ်ကနဲ နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“အေး...အေး...သမီး၊ သေချာ ဂရုစိုက်သွားဦးနော်၊

ဝါဝါ ညည်းအစ်မကို လိုအပ်တာတွေ သေချာလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်
နော်...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ကဲ...သွား...သွား၊ နောက်ကျနေကြဦးမယ်”

“မောင်းလို့ရပြီ...ဦးလေးသန့်”

ရွှေချစ်သူက ကားပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် Mark II
တော်(ခံ)တူးကား အဖြူက ဝှေးကနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ရွှေချစ်သူလည်း ကားပေါ်မှာ ဟိုသည်ငေးမောရင်း
လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မီးပွင့်မိချိန်မှာတော့ ရွှေချစ်သူရဲ့ အကြည့်တို့ တစ်နေရာမှာ
ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ကားတွေ အများကြီးထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေ
သည့် လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် ပြိုင်ကားတစ်စီး။

ကားထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာက မောင်းသူ
နေရာမှာ ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်ပါ။

ထိုင်နေသော သူ့ကိုယ်ဟန်က ခပ်မတ်မတ်နှင့် အရပ်
ညှပ်မှန်း သိနေရသည်။

၇၈ ငန်းသီခိုင်

ကြည်လင်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေက အရှေ့တည့်တည့်
ကိုသာ အာရုံစိုက်နေသည်။ အသားအရေက ဖြူတာထက်
ကြည်လင်နေသည်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုကောင်လေးရဲ့အကြည့်တွေ သူမ
ဆီ ခေတ္တရောက်လာစေရန် အကြိမ်ကြိမ် ဆန္ဒပြုမိသော်လည်း
ရောက်မလာပါ။

ဆံပင်လေးက မရှည်တရှည်လေးနှင့် သူနဲ့ အလွန်လိုက်
ဖက်လွန်းနေသည်။

ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ သေသပ်သော နှုတ်ခမ်း၊
ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းတွေက ညိုငင်အား ရှိနေသည်။
ရုပ်ဖြောင့်တယ်ဆိုတာထက် သူ့မျက်နှာက ပိုဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပါ။

အင်္ကျီအဖြူပေါ်က ဂျာကင်အနက်ရောင်လေး ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

သူမရဲ့ အာရုံတွေ ထိုကောင်လေးပေါ်တွင်ပဲ ကျရောက်
နေသည်။

မာယာခရီးခွဲ

တခဏလေးအတွင်းတွင် ထိုကောင်လေး၏ ရုပ်ရည်ကို
အလွတ်မှတ်မိသွားသည်။

သူမဘဝတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်
ဖူးတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

သူမကိုယ်သူမပင် မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိသည်။

ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်လေး
တစ်ချက်ကို သူမ မျှော်လင့်နေမိသည်။

သူ့ရဲ့အရှေ့က ဆံပင်တွေက မျက်ခုံးကို မမြင်ရလောက်
အောင် ဖုံးနေသည်။

သူမရဲ့မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားမယ့် သူ့ရဲ့ပုံရိပ်လေးကို
နုမြောနေမိပါသည်။

အဲဒါဟာ အချစ်တစ်ခုရဲ့အစဖြစ်မှန်း သူမ မသိခဲ့
ပါ။

ရွှေချစ်သူ ငေးနေစဉ်မှာပဲ မီးပျိုင့်က စိမ်းသွားခဲ့ပြီး သူ
ကားလေးက ဝှူးကနဲ မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

၈၀ ဇော် ဇော် ဇော်

သို့သော်...သူ့ပုံစံလေးက ချစ်သူမျက်ဝန်းထဲ ခွဲထင်နေခဲ့သည်။

သူ့ပုံစံလေးကို ပြန်တွေးနေရင်းနှင့်ပင် ရင်ထဲ နွေးနေပါသည်ဆိုလျှင် ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မလား။

ရွှေချစ်သူရင်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အလိုလို နေရင်း ပူနွေးလှိုက်ဖိုနေတာ အမှန်ပါ။

“ဟေ့...ဇူးငယ် မြန်မြန်ဝယ်နော်၊ ကိုယ် အချိန်သိပ်မရဘူး”

ရွှေရောင်စဉ်က ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြင်နေသော ဇူးငယ် မောင်မောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ကိုရောင်စဉ်က ဇူးငယ်နဲ့ မလိုက်ဘူးလား”

“ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း...မရပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကိုရောင်စဉ် မလိုက်ရင် ဇူးငယ်လည်း မသွားတော့ဘူး”

“ဟာ...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ”

ဇူးငယ်က Shopping ထွက်ချင်သည်ဆိုတာကြောင့်
မေမေက ရွှေရောင်စဉ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာပါ။

တကယ်ဆို ရွှေရောင်စဉ်က လုံးဝလိုက်ချင်တာ မဟုတ်
စိတ်လည်း မရှည်ပါ။ မေမေက လိုက်ပို့ဆိုလို့သာ လိုက်
ရတာ။

အဲဒါကြောင့် အပြင်မှာ စောင့်နေခဲ့မည်ဆိုတော့လည်း
သူမက လက်မခံ။

စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ...။

ရောက်နေပြီးမှတော့ သူမနဲ့အတူ Dagon Center ထဲကို
ဝင်ကို သွားရတော့မှာ။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

Dagon Center ထဲရောက်မှပဲ အအေးသောက်ရင်း ထိုင်
စောင့်နေလိုက်တော့မည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှေရောင်စဉ် သူမနှင့်
လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

သူ မပါရင် သူမက မသွားတော့ဘူးလို့ ဆိုနေသည်
ဟုတ်လား။

သူ မဖြစ်မနေ လိုက်ကို လိုက်သွားရတော့မှာပါ။

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဇူးငယ်မျက်နှာက အခုမှ ကျေနပ်သွားသလို ပြုံးနေသည်။

သူမရဲ့ အပြုံးက ကလေးငယ်တစ်ဦး သူလိုချင်နေသည့်
ခွည်းတစ်ခုခုကို ရသွားရင် ကျေနပ်သွားသလို ပြုံးသည့်
အပြုံးမျိုး။

“မြန်မြန်လာပါ...ကိုကိုရဲ့”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးတာနှင့် ဇူးငယ်မောင်မောင်က
ရွှေရောင်စဉ် လက်မောင်းကို လာချိတ်သည်။

ဇူးငယ်က အဲဒီလိုပဲ။

တစ်ခါတလေကျရင် သူ့ကို ကိုရောင်စဉ်လို့ မခေါ်ဘဲ
ကိုကိုလို့ ခေါ်တတ်သည်။

ရွှေရောင်စဉ်သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ပြီးရှိုက်ဖြစ်သည်။

အခုလိုအချိန်မှာ ကိုယ့်တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
သာ ရှိရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ
သူမက ဘယ်လိုသဘောထားနေမှန်း မသိ။ သူ့လက်ထဲ
လာချိတ်လို ချိတ်။

ကိုယ့်နေရာမှာ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက်ဆို မင်း
ခပ်ချောချောကောင်မလေးမျိုးကို သဘောကျကြမှာပါ။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ စူးလက်သော မျက်လုံး
ကလေးများနှင့် ဂါဝန်အတိုလေးပေါ်က ကုတ်အညှိလေး ထပ်ထပ်
ထားပြီး ဖက်ရှင်ကျကျ ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် တဆတ်ဆတ်
လျှောက်နေပုံမှာ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

သို့ပေမယ့်...ရွှေရောင်စဉ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သူမက
သူငယ်ချင်းလေးလို၊ ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားပါသည်။
ချစ်လို့ မရပါ။

သူမကတော့ ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ် ရှိနေပုံပါ။

ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးရှာသူလေးကို အပြစ်မမြင်
ဘက်ပါ။

အခုချိန်မှာ ရွှေရောင်စဉ်နဲ့ မေမေကသာ သူမရဲ့ အားကိုး
အားထားရာ မဟုတ်လား။

မေမေကလည်း ဇူးငယ်အပေါ် သမီးအရင်းလေးလို
သဘောထားပါသည်။

ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်နိုင်
မိတယ်ကွာ။

“ဒီဖိနပ်လေး လှလားဟင်”

“အင်း”

“ကိုကိုကလည်း သေချာလည်း မကြည့်ဘဲနဲ့”

ခြေဖမိုးမှာ ကျောက်ပွင့်လေးပါသော ဖိနပ်အနီရဲလေးကို
ဇူးငယ်က စီးလာပြသည်။

ဖိနပ်အနီရဲလေးက အတော်မြင့်သည်။

သူမနှင့် အတော်လည်း လိုက်ဖက်ပါသည်။

“မမြင့်လွန်းဘူးလား”

“ဇူးငယ်က ဖိနပ်အမြင့်မှ ကြိုက်တာ”

“ကြိုက်ရင် ယူလေ”

ဇူးငယ်မောင်မောင်က ဖိနပ်အမြင့်တွေသာ အစီးများ
သည်။

ရွှေရောင်စဉ်ကတော့ အရမ်းမြင့်တဲ့ ဖိနပ်တွေကို သဘော
မကျပါ။

“ကိုကိုနော်...ဘယ်ကောင်မလေးကို လိုက်ငေးနေတာ
လဲ၊ ဇူးငယ်တောင် ပိုက်ဆံရှင်းပြီးနေပြီ”

“ကိုကို အတွေးလွန်နေလို့ပါကွာ”

စက်လှေကားပေါ် အတူတူတက်တော့ ဇူးငယ်က
ရွှေရောင်စဉ်လက်ကို ကိုင်တာကြောင့် ရွှေရောင်စဉ်က သူမရဲ့
လက်ဖဝါးလေးကို အလိုက်သင့် ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။

“ကိုကို ဒီဆိုင်လေးထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဇူးငယ်က အရပ်တို့၊ ပစ္စည်းဆန်းဆန်းတွေ ရောင်းသော
ဆိုင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟယ်...လှလိုက်တာ ကြည့်စမ်း”

ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ကောင်လေးက ဂစ်တာတီးနေပြီး၊
ကောင်မလေးက နားထောင်နေသည့် ဖန်ရုပ်ထုလေးကို ကိုင်ကြည့်
စမ်း ဇူးငယ်က သဘောကျနေလေသည်။

“ဇူးငယ်...ကြိုက်လို့လား၊ ကြိုက်ရင် ယူလေ၊ ကိုကို
ဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်နော်...ကိုကို”

ဇူးငယ်က မယုံမရဲလေး ဆိုမိသည်။

ကိုကိုက ဝယ်ပေးမယ်တဲ့။

ပျော်လိုက်တာနော်။

ကိုကိုမျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်ပြီး ဇူးငယ် ပျော်နေ
သည်။

ကိုကိုကို ဇူးငယ် သိပ်ချစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသည်။

ခုချိန်ထိလည်း ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေဆဲပါ။

ကိုကိုကတော့ ဇူးငယ်ကို သိပ်ချစ်ပုံ မရပါ။ ဇူးငယ်ကိုဆို ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားနေသည်။

ဇူးငယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိန်းကလေးတန်မယ့် ရေလှော် မြောင်းပေးလည်း မလုပ်ချင်ပါ။

ကိုကိုက ဇူးငယ်ရဲ့စိတ်တွေကို သိပုံမရ။

ဇူးငယ်ကတော့ ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပဲ သိသည်။

ဇူးငယ်ရဲ့ဘဝမှာ အန်တီနှင့် ကိုကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါ။

တစ်ချိန်မှာ ကိုကိုကသာ ခွဲထွက်သွားခဲ့ရင်၊ ကိုကိုမှာ သိပ်ချစ်ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ရှိလာခဲ့ရင်။

ဇူးငယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

ဇူးငယ်ကို မရက်စက်ပါနဲ့နော်။

• ဇူးငယ် ကိုကိုကို အဆုံးရှုံးမခံချင်ဘူး။

ဇူးငယ်ဘဝမှာ တန်ဖိုးထားရဆုံးက ကိုကိုပါပဲ။

ကိုကို ချစ်ချစ်..မချစ်ချစ် ဇူးငယ်ကတော့ ကိုကိုအပေါ် မပြောင်းလဲဘူး သိလား။

“ဟင်”

ရွှေချစ်သူက အင်္ကျီလေးတွေ ကြည့်နေရင်းမှ လျှောက်လာနေသော လူနှစ်ယောက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟ အံ့သြသွားမိသည်။

ဇူးငယ်နှင့် ရွှေရောင်စဉ်။ ချစ်သူ သတိရနေမိသူ။

သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ချင်းချိတ်လို့ပါလား။ သူတို့ပုံစံက ချစ်စရာစုံတွဲလေးနှင့် တူနေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

ရွှေချစ်သူ ရင်ထိတ်သွားရသည်။

အစ်ကိုလို့ပြောတိုင်း အစ်ကိုအရင်းမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာလို့ မတွေးမိရတာလဲ။

စူးငယ်တို့က ရွှေချစ်သူကို မမြင်လို့ တော်သေးသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခုလိုမြင်လိုက်ရတာ ရွှေချစ်သူနှလုံး
သားကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်သွားသမျှ ခံစားမှုကို ချစ်သူ ကိုယ်တိုင်
ပင် နားမလည်နိုင်။

တကယ်ဆို သူက ချစ်သူကိုဆို ကြည့်လို့ရတာမဟုတ်။
အထင်သေးသလိုလို။

ရွှေချစ်သူကသာ တစ်ဖက်သတ် ခံစားနေရတာ။

ရွှေချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အားမပါတော့ဘဲ တဲ့နေ
နေ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘာမှ ဆက်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ကားဆီသို့ ရောက်သွား
မိ၏။

ရွှေချစ်သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်တော့။

သူနှင့်တွေ့မှ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားပူနွေးလာတဲ့ ခံစားမှုက
ထူးခြားသည်။

သူက ရွှေချစ်သူရဲ့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ခုန်
ပေါက် လှုပ်ရှားယစ်မှူးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

ဘာလို့များ သူ့ကို သတိရမိနေချိန်မှာ သူက ချစ်သူရှေ့
ရောက်လာတာပါလိမ့်။

ရွှေချစ်သူရဲ့စိတ်ထဲ အတွေးများစွာဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား
ရသည်။

ရွှေရောင်စဉ်က 'ဪ' လို့ တစ်ခွန်းသာပြောပြီး ဂစ်တာကို ဆက်တီးနေသည်။

“ကိုကို သီချင်းဆိုပြလေ”

“ပြောလေ...ဘာသီချင်းဆိုပြရမလဲ”

“ကိုကိုကြိုက်တဲ့ သီချင်းဆိုပါ”

ဇူးငယ်မောင်မောင်က ညအိပ်ဝတ်စုံ ဂါဝန်အဖြူပါးပါးလေးပဲ ဝတ်ထားတာကြောင့် ကိုကိုရှေ့မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်မိသည်။

“ရင်ခွင်သစ် ဆိုပြမယ်”

“အင်း...ဆိုပြလေ”

နေ့ရှိ ဝင်းချိုနှင်းချို...

နှစ်ဖြူသောစကား ရောင်ချို...

ဝါးရွှေရွှေ ကုန်းချိုချို...

ဖြူသလို ဖြိုးအေးရင်း...

မှန်းမျှော်စင်စာရင်း...

ရွှေရောင်စဉ်က အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး သီချင်းဆိုရင်းမှ ခြေသံဖွဖွကြားရတာကြောင့် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဇူးငယ် မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...ဇူးငယ် မအိပ်သေးဘူး၊ စာအုပ်ဖတ်နေရင်းနဲ့ ကိုကိုသီချင်းသံကြားလို့ တက်လာတာ”

“ဪ”

မရည်ရွယ်တာတွေ ပြစ်ပူးတော့...

စာပြန်ချိန်ကို ဖျော့ရည်...

ခေတ်စားတာ ရောင်ပြန်...

စောင့်လို့မျှော်နိုင်တာ ...

စာခွဲမကုန်ချင်လို့ရင်နဲ့ ...

စာခွဲမကုန်ချင်ရယ်ရယ် ...

ပြန်ချိန်ကို ဖျော့ရည်မယ် ...

ခေတ်စားတာချိန် ...

ရင်ဝယ်ဝေဒနာကိုယ်စီ ကိန်းဝပ်နေခဲ့တာ ...

စာခွဲမကုန် ပြီးစားရင်နဲ့ ...

ပြန်မြင်နိုးကြားရင်နဲ့ ...

ချစ်မဝသေးဘဲတာ ...

ရင်ခွင်သစ်ကိုသွားသော မိန်းကလေးရယ် ...

ဟိုး... ပြောရဦးမယ်...

ခေတ်စားတာတွေ ပယ်ထားပါ...

ရည်ရွယ်ကြသေးတာများ ...

ခေတ်စားတာချိန်များ ...

စာခွဲမကုန် မပေးနိုင်ဘူး ...

ရင်ခွင်သစ်ကိုသွားသော မိန်းကလေးကို ...

ဟိုး... ပေးကြည့်ပေးပါ ...

ပြန်လာမယ်ဆို လာဘ်ပါ ...

ပြန်တာတွေ ပယ်ထား ...

ဒီလိုမျိုးမျှင်ချိန်များ ...

စာခွဲမကုန် မပေးနိုင် ... မင်းလေး မပေးနိုင်ဘူး ...

“ကဲ... ကိုကို ဆိုပြီးပြီဆိုတော့ ဇူးငယ် ပြန်ဆိုပြတော့”

“ဟင်... ဇူးငယ်က ဆိုပြရမှာလား”

“ဆိုပြရမှာပေါ့ကွ”

“အင်းလေ... ဒါဆို ဇူးငယ် ဆိုပြမယ်၊ ဇူးငယ် ဆိုနေ

ရင်းနဲ့လည်း ကိုကို အိပ်ပျော်သွားဦးမယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...
ဟင်း”

“မအိပ်ပါဘူး ဇူးငယ်ရယ်၊ ဇူးငယ်က အသံကောင်းတာ
ပဲ ဆိုပြပါ၊ ကိုကိုက ဂီတာ တီးပေးမယ်လေ”

“အင်း...ဒါဆို ဆိုပြတော့မယ်”

သော်တာလည်း ... ငွေစင်ကြယ်စွာ တိုင်တည်ရင်း ...

ဂီတနှစ်သက်လမ်း မင်းမိုးရာ ... မှန်းဆပြီး ပြန်လာမှာ ...

ဖြောင့်သူ့ ရင်ခွင်မှာ နီးနီး ဖြိုနေပါ ...

ရဲတာ မေးချင်နေသေး စကား... နာရင်လို ကိုယ်ကို ချစ်သေးလား...

မင်းမိုးရာ ချစ်သေးလား ချစ်သူရာ... နီးကပ်တဲ့ နာသက်ဝတ်နေရာ နာမြဲတမ်း
ကိုယ်နေပို့ရာ...

ဖြောင့်သူ့ မင်းမိုးရာ ချစ်သေးလား ချစ်သူရာ ...

နာမြဲတမ်းပဲ နားပို ခိုးရိပ်တယ် ပျောက်ကွယ်မှာ ...

ကိုယ်ရင်ခွင်ရင်း... နာရမှာပဲဖြောင့်လင်းရင်း...

နာချိန်ရှိတိုင်း နှလုံးသာသာ နားတင်းနေမှာ ...

ဒီနေရာ ကိုယ်သာပိုင် ဘယ်နှစ်ပါ နာချိန် မကြုံဖူးပါ ...

ရဲတာ ဖြိုတက်က သူတောင်မီး... ကိုယ်ချစ်သူမယ် နောက်ဆုံး...

မင်းမိုးရာ ချစ်သေးလား ချစ်သူရာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

နီးကပ်တဲ့ နာသက်ဝတ်နေရာ နာမြဲတမ်း ကိုယ်နေပို့ရာ...

ဖြောင့်သူ့ မင်းမိုးရာ ချစ်သေးလား ချစ်သူရာ...

နာမြဲတမ်းပဲ နားပို ခိုးရိပ်တယ် ပျောက်ကွယ်မှာ...

ကို နာရင်လို ရုန်းခားသာကို လွှတ်တယ်...

ဖြောင့်လင်း ကိုယ်နေပေးတော့မိ ...

ချစ်သုံးထုနေပြန် ...

ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ကိုယ်နေရာ ဘယ်သူ့ကိုမူ မပေးနိုင်...

“အရမ်းကောင်းတယ်”

သီချင်းလေး ပြီးသွားတော့ ရွှေရောင်စဉ်က ပြုံးပြီး ပြော
ဆိုက်သည်။

“ဟုတ်လို့လား...မကောင်းပါဘူး”

“ကိုကို ထပ်ဆိုပြဦးလေ”

“နောက်နေ့မှ ဆိုပြတော့မယ်၊ အခု ညဉ့်နက်နေပြီ၊
သွားအိပ်တော့နော်”

ရွှေရောင်စဉ်က ချောချော့မော့မော့ ဆိုသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၉၈ ❀ ပန်းသီခိုင့်

“အင်း...အင်း”

ဇူးငယ်က ကိုကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အောက်ထပ်ကို
ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဇူးငယ် ဆင်းသွားတာနှင့် ရွှေရောင်စဉ်လည်း ဂီတာကို
ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး၊ အခန်းရှိရာကို လျှောက်သွားကာ အခန်း
တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

♦ ဣတ်ဝင်းစာပေ ♦

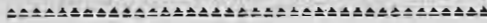
ရွှေချစ်သူက ရှေ့မှ ကွန်ပျူတာဆရာ စာရှင်းနေတာတွေ
ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့မှ ကောင်မလေးကိုသာ သေချာ
ကြည့်နေမိသည်။

ထိုကောင်မလေးက ဒီနေ့မှ သင်တန်းကို ရောက်လာသော
အသစ်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူက KMD မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခု လာ
တက်နေတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပါပြီ။

သင်တန်းမှာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှလည်းမရှိသေးပါ။

♦ ဣတ်ဝင်းစာပေ ♦

ဒီနေ့မှ ရောက်လာသော ထိုကောင်မလေးကို စိတ်ထဲမှာလည်း တရင်းတနှီး သိနေတာကြောင့် သေချာ စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်မိပါသည်။

သိဖူး၊ ခင်ဖူးတဲ့လူဆိုတာတော့ သေချာပါသည်။

ဘယ်မှာဘယ်လို သိခဲ့မှန်းသာ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရတာ။ သူကတော့ ချစ်သူကို တွေ့ပုံမရသေးပါ။

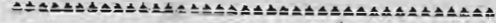
ပစ်တိုးရိုးယားဘတ်စ်ခမ်းကလေးနှင့် ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနမိသည်။

ဘယ်မှာ သိခဲ့တာလည်းဆိုတာ ချက်ချင်း စဉ်းစားလို့မရပါ။

ချစ်သူက လူတိုင်းနှင့်လည်း အရောတဝင် မခင်တတ်တာကြောင့် သူငယ်ချင်း နည်းပါသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အခုရွယ်အထိ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ များများစားစား မရှိခဲ့ပါ။

ချစ်သူလည်း စဉ်းစားမရတာကြောင့်စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

သင်တန်းချိန်ပြီးသွား၍ အားလုံးပြန်ဖို့ ထရပ်ကြတော့မှ ချစ်သူလည်း စာအုပ်တွေ ခပ်မြန်မြန် သိမ်းရင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အပြင်ရောက်တော့ အိမ်ကကား ရောက်မနေသေးတာကြောင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

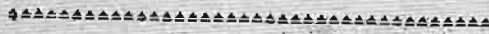
ချစ်သူ ဒီနေ့ ကားယူမလာဘဲ ဦးလေးသန့်ကိုသာ လာကြိုပေးဖို့ မှာခဲ့ပါသည်။

ဆရာကလည်း ဒီနေ့မှ နည်းနည်းစောလွှတ်လိုက်တာကြောင့် ချစ်သူ တစ်ယောက်တည်း ဦးလေးသန့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေမိသည်။

“ဟိတ်...ချစ်သူ မဟုတ်လား ဟင်”

ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ပြောလိုက်သော တိုးညက်ညက် အသံလေးကြောင့် ချစ်သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်း...ချစ်သူ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်နေမိသော ခုနက ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

ချစ်သူကို ပြုံးကြည့်နေသော ထိုကောင်မလေးကို ချစ်သူ
ချက်ချင်း မှတ်မိသွားရတော့သည်။

ခုနက တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေတာ စဉ်းစားမရဘဲ ခုလို
သေချာတွေ့လိုက်တော့မှပဲ မှတ်မိတော့သည်။

“ဇူးငယ်”

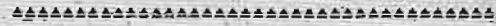
“အင်း”

ဇူးငယ်က ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဇူးငယ်
က ချစ်သူ မန္တလေးမှာနေတုန်းက အရမ်းခင်ခဲကြတဲ့ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ပါ။

ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြီး
တွေ့ဆုံရတာကြောင့် ချစ်သူ ပျော်မိသည်။

လေးတန်း၊ ငါးတန်းလောက်တုန်းက ဇူးငယ်နှင့် ချစ်သူ
အရမ်းခင်ကြတာ ပြန်မှတ်မိလာသည်။

ချစ်သူ ခြောက်တန်းနှစ်ရောက်မှ ဖေဖေတို့က မန္တလေး
ကနေပြောင်းခဲ့တာကြောင့် ဇူးငယ်နှင့်ကွဲသွားတာ အမှတ်ရမိသည်။

“ဇူးငယ်...နင် ဘယ်လိုလုပ် ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတာ
လဲ၊ လာလည်တာလား...အန်တီတို့နဲ့လား”

ချစ်သူက သိချင်တာတွေ ဆက်တိုက် မေးမိသည်။

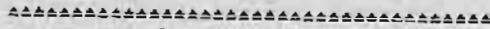
“လာလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြီးနေတာလို့ပဲ ပြောရမှာ
ပေါ့ဟာ၊ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပဲ၊ နင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြပါ့မယ်”

“အင်း...ဒါနဲ့ အန်တီတို့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

ဇူးငယ်ရဲ့ အဖေနှင့် အမေက ဟိုးတုန်းက ချစ်သူကို
သိပ်ချစ်ကြတာ သတိရပြီး မေးမိသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ချစ်သူက ဇူးငယ်တို့အိမ်ကို သွားပြီး
ဆော့နေကျပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံရိပ်တွေ မျက်လုံးထဲ
ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“မေမေ ဆုံးသွားတာ နှစ်လလောက် ရှိပြီ ချစ်သူ၊
ဖေဖေကတော့ ငါ ဆယ်တန်းကတည်းက မရှိတော့တာ၊ အခု
ငါ တစ်ယောက်တည်း”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောနေသော ဇူးငယ်စကားကို နားထောင်ရင်း ကရုဏာသက်မိသည်။

“ဆောရီးဟာ...စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နင် အခု ဘယ်သူနဲ့နေလဲ ဟင်”

“အင်း...အဒေါ်အိမ်မှာနေတယ်”

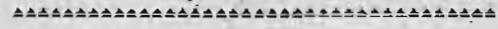
ဇူးငယ်က ချစ်သူကို အသေးစိတ် ပြောပြနေတော့ နောက်မှပဲ အေးဆေး ရှင်းပြတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ငါ့အိမ်လည်း လာလည်လေ၊ နင့်ကို မေမေတွေ့ရင်လည်း ဝမ်းသာမှာ၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူထားနော်၊ ညကျမှ ဖုန်းဆက်ပြီး စကားတွေ အကြာကြီး ပြောတာပေါ့၊ အခု ငါ့အိမ်က လာကြိုတော့မှာ၊ နင်ရော...ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ”

“ငါ့အစ်ကို လာကြိုလိမ့်မယ်”

“ဪ...ငါ့ဖုန်းနံပါတ် မှတ်ထားလိုက်နော်”

ဇူးငယ်က ချစ်သူ ရွတ်ပြသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖုန်းလေးထုတ်ပြီး ဖုန်းထဲမှာ တစ်ခါတည်း သွင်းထားလိုက်သည်။

ဇူးငယ် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ချစ်သူကို ပေးထားလိုက်သည်။

ဇူးငယ်လည်း ရန်ကုန်မှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း မရှိသေးတာကြောင့် ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာမိသည်။

“ဟော...ကိုကိုတောင် လာပြီ”

ဇူးငယ် ရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် ချစ်သူပါ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် ကားလေးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ထိတ်ကနဲ ရင်ခုန်သွားရသည်။

ဇူးငယ်၏အစ်ကိုဆိုတာ သူများလား။

ကားလေးက ချစ်သူတို့ကို ကျော်ပြီး ရှေ့နားမှာ ရပ်သွားသည်။

ချစ်သူက လိမ္မော်ရောင်ကားလေး မြင်ကတည်းက သူများလားဆိုပြီး သိချင်စိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တာကြောင့် သူ့ကို တွေ့လိုက်သည်။

တီရှပ်အဖြူနှင့် သူ့ပုံစံက ကားထဲမှာ ထင်းကနဲ။

သူကတော့ ချစ်သူဘက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ စောင်းငဲ့
မကြည့်ပါ။ ချစ်သူကိုလည်း မြင်ပုံမရ။

“ဇူးငယ် သွားပြီနော် ချစ်သူ၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြတာ
ပေါ့”

ဇူးငယ်က ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီကို လျှောက်
သွားသည်။

ဇူးငယ် ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် သူက ကားကို မောင်း
ထွက်သွားသည်။

သူ့ကို ခုလိုမျိုး ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်လို့ လုံးဝ မထင်ထား
ခဲ့ပါ။

ကားပေါ်ကတောင် ဆင်းမလာ။

ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ရပ်နေတာကိုလည်း မမြင်တာ
ကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သူ့ပုံစံက ခပ်တည်တည်နှင့် မာရေကျောရေနိုင်သည်ဟု
ချစ်သူ ထင်သည်။

ထွက်သွားသော သူ့ကားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ချစ်သူ
အတွေးမျိုးစုံနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

သူက ဘာလို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဇူးငယ်ရဲ့အစ်ကို
လာဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်
မှု တစ်ခုခုရှိပြီဆိုတော့ သူနှင့် ပြန်တွေ့ရဦးမှာပေါ့။

နောက်ကြုံမှ ဇူးငယ်ဆီက သူ့အကြောင်း မသိမသာ
စပ်စုရမည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ချစ်သူ
ပျော်သည်။

သူ့အကြောင်းတွေလည်း သိချင်မိသည်။

“.....”

“ဒါဆို တက္ကစိနဲ့ပဲ ပြန်ခဲ့လိုက်တော့မယ်၊ ဒါပဲနော်...
ညီမလေး၊ မမ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ရွှေချစ်သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့...

ဇူးငယ်မောင်မောင်...

“ဘာလဲ” ဆိုပြီး မေးသည်။

“ဦးလေးသန့်က နေမကောင်းလို့တဲ့လေ၊ အဲဒါ လာ
မကြိုတော့ဘူးတဲ့၊ ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ လာမကြိုဘူးဆိုတော့လည်း
တက္ကစိနဲ့ ပြန်ရုံပေါ့၊ ဇူးငယ်ကတော့ ဇူးငယ်အစ်ကိုကို ဆက်စောင့်
လိုက်ဦး၊ တို့သွားတော့မယ်”

ရွှေချစ်သူက သူမရဲ့အိတ်ကို လွယ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟင်...ချစ်သူကလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့၊
ဇူးငယ် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ဟာ...ရပါတယ် အားနာစရာကြီး၊ တို့ဘာသာ တက္ကစိ
စီးသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ရွှေချစ်သူနှင့် ဇူးငယ်မောင်မောင်က သင်တန်းချိန်အပြီး
မှာ စကားထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ...

တီ...တီ...တီ ဆိုပြီး ရွှေချစ်သူရဲ့ ဖုန်းလေးက ထမြည်
လာတာကြောင့် ရွှေချစ်သူက ဖုန်းဖွင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...မသွားရပါဘူး၊ ချစ်သူနော်...ဇူးငယ်ကို ခင်ရင် မသွားနဲ့၊ ဒါပဲ”

“ဟာ...ဇူးငယ်ကလဲ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ တို့က ဇူးငယ် အစ်ကို လာကြိုမှာဆိုတော့ အားနာလိုပါ”

“ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး၊ ဇူးငယ်ကိုကိုက သဘော ကောင်းပါတယ်”

ဇူးငယ်က ချစ်သူကို တစ်ယောက်တည်း မသွားဖို့တား၊ ချစ်သူကလည်း သူမတို့နှင့် မလိုက်ချင်ကြောင်း အပြန်အလှန် ပြောနေစဉ်မှာပဲ Suzuki Wagon R+ ဇီးရောင်လေးတစ်စီးက ချစ်သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဇူးငယ်ရဲ့အစ်ကိုက ဆင်းလာသည်။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ဖြူဆွတ်ဆွတ်၊ အနီရောင် ရှပ်လက် ရှည်နှင့် သူ့ပုံစံက မင်းသားတစ်ယောက်လို ထင်းနေသည်။

သူ့ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲ ပူနွေးလှိုက်ခုန် လာတာ ထူးဆန်းသည်။

သူက ရွှေချစ်သူ နှလုံးသားအစုံကို ညှိယူဖမ်းစား ခိုင်သည်။

ဒါဟာ အချစ်များလား။

သူက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ရွှေချစ်သူတို့ဆီကို လျှောက် လာနေသည်။

သူ တဖြေးဖြေး ချစ်သူတို့နား နီးကပ်လာလေ ရွှေချစ်သူ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာလေ ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ...

သူ့အကြည့် စူးစူးအောက်မှာ မနေတတ်သလို ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေမိသည်။

ဇူးငယ်နှင့် ရွှေချစ်သူ အတူတူ ရပ်နေတာကို သူက ချစ်သူကို တစ်ချက်သာ မျက်ခုံးရှုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွဲသွား သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်ထဲ အားငယ်သွားရသည်။

“ဇူးငယ်...လာလေ သွားမယ်”

လို့ တစ်ခွန်းသာ ပြောပြီး၊ သူက ရှေ့က လှည့်ထွက်သွား
ဟန် ပြန်တော့...

ဇူးငယ်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို...ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ဇူးငယ်ရဲ့
သူငယ်ချင်းလေ၊ သူ့နာမည်က ရွှေချစ်သူတဲ့၊ သူနဲ့ ဇူးငယ်က
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်တာ၊ ဇူးငယ်တို့ ခြောက်တန်းနှစ်မှာ
သူက ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းသွားခဲ့တာ၊ ခုမှ ဇူးငယ်နဲ့ ပြန်တွေ့
ရတာ”

“ဪ”

သူက ‘ဪ’ တစ်ခွန်းသာ ဆိုသည်။ ချစ်သူအပေါ်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခင်မင်ပုံလည်း မရ။

“ချစ်သူ...ဒါက ဇူးငယ်ရဲ့အစ်ကို ရွှေရောင်စဉ်တဲ့”

“အင်း”

ချစ်သူက သူ့ရဲ့ မထိမဲ့မြင် ပုံစံကြောင့် အမြင်ကတ်ပေ
မယ့် မလွဲသာမရှောင်သာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုလည်း တော်တော်အံ့သြမိသည်။

ရွှေချစ်သူကို စိတ်မဝင်စားသည့် ယောက်ျားလေးဆိုလို့
သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ဘယ်သူမဆို ရွှေချစ်သူကို တွေ့လိုက်လျှင် နောက်
တစ်ကြိမ် ပြန်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြသူတွေချည်းပင်။

ဒီတစ်ယောက်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့များ မာကျောတဲ့ အပြုအမူ
နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ထားပါလိမ့်။

ရွှေချစ်သူ နားမလည်နိုင်ပါ။

သူ့ရဲ့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ပုံစံကြောင့် သူ ရွှေချစ်သူ
ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားလာစေရမည်ဟု စိတ်ထဲ
ထားထားလိုက်သည်။

ရင်ထဲ မခံချင်စိတ်ကလေးကလည်း ရုန်းကြွလာပါသည်။

သူက ဘာသားနှင့် ထုထားတာမို့လို့လဲ။

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို
ညှိယံလည်း မုန်းချင်မိတော့သည်။

အလကား ဘဝင်မြင့်ချင်နေသည့် လူကိုမှ သဘောကျမေ
မိသည့်အဖြစ်။

ဘာကိုမှန်းမသိ၊ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သူသာ ဒီထက် နည်းနည်းနဲ့နေခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ
မဟုတ်။

သူတို့နှင့်တောင် မလိုက်ချင်တော့ပါ။

သူက မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဇူးငယ်နှင့်
ချစ်သူက ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားပေါ် တက်တက်ချင်းမှာပဲ ဇူးငယ်က...

“ကိုကို အိမ်မပြန်သေးဘူးနော်”

လို့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့လေး လှမ်းပြောသည်။

“ဟင်... ဘယ်ဝင်ဦးမလို့လဲ”

သူက မျက်ခုံးကြီးရှုံ့ကာ စိတ်ရှုပ်သလို ဆိုသည်။

“ဗိုက်ဆာနေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်အရင်ဝင်ရအောင်”

“အိမ်ရောက်မှ စားပါတော့လား”

“ဟင်အင်း... ချစ်သူကိုလည်း ပိုရဦးမှာဆိုတော့ ကြာနေ
မှာပေါ့၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင် အရင်ဝင်လိုက်ပါနော် ကိုကို”

ဇူးငယ်က သူ ခေါင်းမညိတ်မချင်း ပြောနေတာကြောင့်
ရွှေရောင်စဉ် လိုက်လျောလိုက်ပုံရသည်။

“ပြော... ဘယ်ဆိုင်သွားမလဲ”

ရွှေရောင်စဉ် နောက်ဘက်ကို လှည့်မေးစဉ်မှာ သူ့ကို
ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဆုံမိသည်။

သူမကို သူ သိပ်သိတာပေါ့။

ရုပ်ကလေး လှသလောက် တော်တော်ရှုပ်သည့် မိန်းက
လေးပါ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရွှေရောင်စဉ် အထင်မကြီးပါ။
မုန်းသည်။

သူမက ညီမလေး ဇူးငယ်မောင်မောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း
လာဖြစ်နေသည်။

မပတ်သက်ချင်ဘဲ ပတ်သက်ရတော့မည်။

တတ်နိုင်သ၍ သူမနှင့် ဝေးဝေးနေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

မဟုတ်ရင် သူမရဲ့ မာယာကျော့ကွင်းထဲကို သက်ဆင်း
သွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

သူမ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ ရွှေရောင်စဉ် စိတ်မဝင်စား
ပါ။

ဆတ်ကနဲ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်မိသည်။

ရွှေချစ်သူက သူမကိုကြည့်ပြီး ဆတ်ကနဲ မျက်နှာလွှဲသွား
သော သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမည့်အစား ရယ်ချင်မိတော့သည်။

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ရွှေဘုံသာအထက်လမ်းက
Yakiniku ကို သွားမယ်၊ အဲဒီဆိုင် ကြိုက်လား ရွှေချစ်သူ”

ဇူးငယ်က ခုမှ စဉ်းစားလို့ ရသွားသလို ထအော်လိုက်ပြီး
မှ ချစ်သူကိုပါ တဆက်တည်း လှမ်းမေးသည်။

“အင်း...ကြိုက်ပါတယ်”

“ကိုကို...ဒါဆို Yakiniku ကို မောင်း”

ဇူးငယ်မောင်မောင်က ရွှေရောင်စဉ်ကို လှမ်းပြောလိုက်
သည်။

ရွှေချစ်သူ အဲဒီဆိုင်ကို သိပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားစားနေကြပါ။

အဲဒီဆိုင်လေးက အေးချမ်းပြီး အစားအသောက်တွေ
အရမ်းကောင်းပါသည်။

အဲဒီဆိုင်က ကော်ဖီနှင့် ဘာကာကို ရွှေချစ်သူ အကြိုက်
ဆုံးပါ။ အဲဒီဆိုင်က ရွှေချစ်သူတို့ သင်တန်းနှင့်လည်း နီးပါသည်။

တစ်လမ်းလုံး ဇူးငယ်က သူ့အစ်ကို အကြောင်းတွေကို
ချစ်သူကို ပြောပြလာသည်။

သူကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပါ။

သူ့အကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်သလိုလို၊ ချစ်သူကို
အဖက်မလုပ်သလိုလိုနှင့် ဘာအချိုးအမျှတ်မှန်း မသိ။

သူ့အကြောင်းပြောပြနေတာကိုလည်း ကြိုက်ဟန်မတွေ့ပါ။

ဒါကို အလိုက်မသိဘဲ ဇူးငယ်က ထပ်ပြောသည်။

သူက ရှိမပူလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေကြောင်း

IC တတိယနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း၊ သီချင်းအဆိုကောင်း

ကြောင်း၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ချစ်တတ်ကြောင်း စုံနေအောင် ပြောပြပါသည်။

ငယ်ငယ်လေးနှင့် မိဘပိုင်လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူဟု သူ့ပုံစံက မထင်ရပါ။

ဆံပင်ကလည်း ခေတ်စိစတိုင်လ် ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့လေး။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ဘော်ဒီ Structure ကလည်း ကြည့်ကောင်းသည်။

လေးထောင့်မကျတကျ မျက်နှာမှာ စိုရဲရဲ နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မျက်လုံးတွေက ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးပါ။

သူနှင့် မျက်ဝန်းချင်းတောင် ဆုံမကြည့်ရဲ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ညှို့အားပြင်းလွန်းသည်။

သူ့အပြင်အဆင်နဲ့ သူ့ပုံစံအရတော့ လူငယ်တစ်ယောက်လို့သာ ထင်ရသည်။ ဇူးငယ်မှာ ဒီလို ခန့်ညားချောမောတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေမယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။

ဇူးငယ်နှင့် ခင်နေတုန်းမှာ ချစ်သူ သိရသလောက်က ဇူးငယ်မှာ ဘာမောင်နှမမှ မရှိခဲ့ပါ။

ဇူးငယ်တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

ခုမှ ဘယ်က ရောက်လာတာပါလိမ့်။

ဇူးငယ် မိဘတွေကလည်း မရှိတော့ဘူးဟု ချစ်သူက ပြောပါသည်။ ဇူးငယ်အကြောင်းတွေကို ချစ်သူ သိပ်မသိသေးပါ။

နောက်မှ သေချာပြန်မေးကြည့်ရမည်။

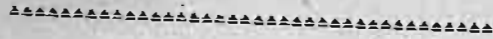
ဇူးငယ်မောင်မောင်နှင့် ပြန်တွေ့တာကို မေမေ့ကို ပြောပြ

တော့ မေမေကလည်း ဇူးငယ်ကို တွေ့ချင်နေသည်။

ပြင်ဦးလွင်မှာနေတုန်းက သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိတဲ့ မေမေဟာ ဇူးငယ်ကိုလည်း သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ခဲ့ပါသည်။

ညီမလေး ရွှေခေတ်ကို ရန်ကုန်ရောက်မှ မွေးတာ။ အဲဒီအချိန်က ညီမလေး လူလောကထဲ ရောက်မလာသေး။

ရွှေချစ်သူ အတွေးထဲ နစ်မျောနေဆဲမှာ ဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

ချစ်သူနှင့် ဇူးငယ်က အရင်ဆင်းလိုက်ပြီး သူက ကားကို နေရာရှာရပ်သည်။ သူ့ကို မစောင့်ဘဲ ချစ်သူနှင့် ဇူးငယ်က ဆိုင်ထဲ အရင်ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဆိုင်အပြင်အဆင်လေးက တော်တော်လှပါသည်။

အေးချမ်းပြီး table တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြားထားတာကြောင့် ဂျပန်စတိုင်လ် ပြုလုပ်ထားတာကြောင့် ဒီဆိုင်က နာမည်ကြီးပါသည်။

“ချစ်သူ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ကင်ကြမလား။”

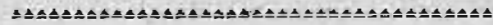
ဇူးငယ်က ချစ်သူကို တိုင်ပင်သလို ဆိုသည်။

“အင်း...ကောင်းသားပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေရောင်စဉ်ကလည်း ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ဖြစ်တာကြောင့် ချစ်သူတို့ သုံးယောက်သား ခဏတာ စားဖိုမျိုးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

အသားကင်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကင်ပြီး စားရတဲ့ အရသာက တစ်မျိုးထူးခြားသည်။

အသားတွေ ကင်ပြီးမှ...

ကြက်ဆီထမင်းကြော်၊ ဆိတ်မိုးခို၊ ကြက်မိုးခို၊ Tuna Salmon Sashim လို့ ခေါ်တဲ့ ဂျပန်အစားအစာတစ်မျိုးကို ဆိုင်က နှာလိုက်သည်။

အသားတွေကို ဆော့ဖ်နှင့် တို့စားရတာကို ချစ်သူ ကြိုက်သည်။

ချစ်သူကတော့ သူတို့နှင့်အတူ စားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီနေ့လေးကို မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါ။

စကားသိပ်မပြောဘဲ ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ချစ်သူ ပြုံးမိသည်။

သူက ခေါင်းငုံ့စားနေတော့ ချစ်သူ သူ့ကို ငေးကြည့်နေခွင့်ရသည် မဟုတ်လား။

ဇူးငယ်ကလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ဟိုဟာစားလိုက်၊ သည်ဟာစားလိုက် လုပ်နေတာကြောင့် ချစ်သူတို့ကို သတိမထားမိပါ။

စတွေ့တုန်းက ဒီလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိမယ်လို့ မထင်
သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောလေးကအစ ချစ်တယ်လို့ ထင်နေ
မိတာ ဆန်းသည်။

သူနှင့် အတူရှိနေစဉ်မှာ ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက အလို
လို ပြုံးနေမိသည်ဟု ချစ်သူ ထင်သည်။

ရင်ထဲက ကြည်နူးမှုတွေကို ပုံးမရ၊ ဖိမရ။

သူနှင့် ထပ်တွေ့ချင်တာကလည်း နှလုံးသားထဲက
တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒ။

ထမင်းစားပြီးနောက် သူက ကော်ဖီနှင့် ဘာကာကို
ထပ်စားသည်။

ချစ်သူနှင့် အကြိုက်ချင်းတူနေတာ အံ့ဩစရာ။

ချစ်သူကလည်း ဒီဆိုင်က ဘာကာကို ကြိုက်တာကြောင့်
မိုက်ပြည့်နေပေမယ့် နည်းနည်းစားလိုက်သည်။

ဇူးငယ်ကတော့ ချစ်သူတို့နှင့် အကြိုက်ချင်း မတူ။ သူ့
က ဘာကာ မကြိုက်ပါ။

ဇူးငယ်နှင့်အတူ မုန့်စားတော့မှ ဇူးငယ်ရဲ့စိတ်ကို အနည်း
အကျဉ်း မြင်လိုက်ရသည်။

ဇူးငယ်မောင်မောင်က သူမရဲ့အစ်ကိုကို တော်တော်ချစ်ပုံရ
သည်။

ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။

ရွှေရောင်စဉ်ဖို့ တစ်ရှူးလေးကအစ အသင့်ထုတ်ပေး
သည်။

“ရော”

ဇူးငယ်က ရွှေရောင်စဉ်ကို တစ်ရှူးရွက်လေးကို လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

ရွှေရောင်စဉ်က လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာ ချစ်သူရဲ့အကြည့်တို့
က သူ့ရဲ့ညာလက် လက်ခလယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် လက်စွပ်
လေးဆီမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ အလွန်အမင်း မယုံနိုင်စွာနှင့်...

နှုတ်ခမ်းလေးပင် ဖွင့်ဟသွားသည်အထိ တအံ့တဩ
ဖြစ်မိသည်။

လက်စွပ်လေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အေ' ဟု ရေးထားသော
သည်လိုလက်စွပ်တွေ အများကြီး ရှိနိုင်ပေမယ့် သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာ
ကတော့ အံ့ဩစရာ။

ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေရတာလဲ။

ဒါဟာ...ရိုးရိုးတိုက်ဆိုင်မှုရော ဟုတ်လို့လား။

အိပ်မက်ထဲကလိုပင် လက်စွပ်လေးကို သူက ညာလက်
လက်ခလယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲကလိုဆိုရင် သူဟာ ချစ်သူရဲ့ ဖူးစာရှင်လား၊
မျက်ခုံးကလေးတွန့်ကာ စဉ်းစားမိ၏။

.. ရွှေချစ်သူရဲ့စိတ်ထဲ အတွေးများစွာဖြင့် ရုပ်ယုက်ခတ်သွား
ရသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူက ချစ်သူကို အရေးတောင် မလုပ်။ ရိုတယ်လို့တောင်
မထင်တာ။

အဲဒီလိုလူနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

ဒါဆို အိပ်မက်ကရော...။

အိပ်မက်ထဲကလူက သူရော ဟုတ်လို့လား။

အိပ်မက်ထဲကလိုသာဆိုရင် ချစ်သူ ဆက်တောင် မတွေး
တော့ပါ။

ရှက်စိတ်နှင့် ရင်ထဲ တအံ့ဩနွေးနွေး ဖြစ်လာရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ချစ်သူကို အမြတ်တနိုး နမ်းရှိုက်
ခဲ့တာ။ အပြင်မှာတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

သူက ချစ်သူကို အေးစက်စိမ်းကားလွန်းစွာ ခပ်တန်းတန်း
ရှောင်ဖယ်ဖယ်။

မတူမတန်သလို ဒီဇိုင်း...

ရွှေချစ်သူကပဲ သူ့ကို ဇွတ်အတင်း တွယ်ကပ်နေသလိုလို။

သူများ အထင်လွဲစရာ...

ဘာကြီးမှန်းကို မသိ...။

ပြီးမှ သူမဘေးက တစ်ယောက်ကို မြင်ကာ ရင်ထဲက
အပျော်တွေ ရုတ်ချဉ်း ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

တိရုပ်အဝါတောက်တောက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အသား
ညိုညို၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားပါသည်။

ဒီလူက နောက်ထပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေပါရောလား။

ကန်တော်ကြီးမှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက တစ်ယောက်။

ရိုက်ကွင်းမှာ တွေ့တုန်းကတစ်ယောက်။

ဟော...ခုတွေ့တော့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့။

မင်းရဲ့ဘေးကလူတွေက ပြောင်းပြောင်းသွားပါရောလား။

မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။

ရွှေရောင်စဉ်က ဝယ်ထားသော မုန့်တွေကို ငွေအမြန်ရှင်း
ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမကို မမြင်ချင်တော့လို့ပါ။

“ချစ်သူ”

ရွှေရောင်စဉ်က ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မုန့်ဝယ်နေရင်း
မှ ပန်းရောင်အင်္ကျီလေးနှင့် ပန်းရောင်စကပ်ရှည်ရှည်လေးနှင့်
ဘေးနားရောက်လာသော ရှည်ရှည်ပျောင်းပျောင်း သဏ္ဌာန်လေးကို
ငဲ့ကြည့်မိပါသည်။

“ဟင်”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ ဖြစ်နေပါရောလား။

သူမကို မြင်လိုက်ရတာ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ သိပ်ပျော်
သွားမိသည်။

Pizza မုန့်တွေ ရွေးနေရင်းမှ ချစ်သူက ကြယ်စင်ဟိန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဘာလဲ ကြယ်စင်”

“ခုနက ဒီဘေးမှာရပ်နေတဲ့ လူက ကိုယ်တို့ကို သေချာ စိုက်ကြည့်သွားသလိုပဲ”

“ဪ...ဘာများလဲလို့၊ ကြည့်တာပဲ ကြယ်စင်ရယ်၊ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဆန်းတယ် ချစ်သူရဲ့၊ သူကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ ကိုယ်တို့ ကို သိနေသလိုပဲ”

“ဪ...ချစ်သူတို့ကို သိနေရင် ခေါ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ...ကိုယ်တော့ သူ့ကို မသိတာ သေချာ တယ်၊ ချစ်သူကို သိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်းလေ...သိရင်လည်း သိမှာပေါ့”

ရွှေချစ်သူက မယုတ်မလွန်လေး ဖြေလိုက်သည်။ ချစ်သူကို ကြည့်သွားတယ်ဆိုတော့ ‘ကိုညိုမင်းဆက်’ များလား။

ဟင်အင်း...မဖြစ်နိုင်ပါ။

‘ကိုညိုမင်းဆက်’ က ဒီအချိန်လောက်ဆို ဆေးရုံမှာ ရှိမှာ

ဒါဆို ‘မိုးစက်’ များလား။

‘မိုးစက်’ လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

‘မိုးစက်’ က ဒီနေ့ သင်တန်းရှိသည်။

ဒါဆို ‘ကောင်းကင်ပြာ’ များလား။

‘ကောင်းကင်ပြာ’ ကလည်း ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို လာမှာ မဟုတ်။

သူက အလုပ်များသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြမှာလည်း သူက ကြောက်သည်။ ဒီလို စည်ကားတဲ့နေရာတွေ သူက သိပ်မသွား

ဒါဆို ဘယ်သူလဲ...။

ကြယ်စင် ပြောပုံအရဆိုရင်တော့...

၁၃၀ ပန်းသီခိုင်း

ချစ်သူကို မော်ဒယ်ဆိုပြီး သိလိုကြည့်တာ မဖြစ်နိုင်
သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

သေသေချာချာ သိနေလို့သာ ကြည့်တာနေမှာပါ။

သူ့အကြည့်က ရင်းနှီးနက်ရှိုင်းသည်။

ဘယ်သူပါလိမ့်။

အင်း...ရှုပ်ပါတယ်လေ...

ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်...သူ့မအတွက် အရေးမှမကြီးတာ။

တိ...တိ...တိ...တိ...

ရွှေရောင်စဉ်က ကားမောင်းနေရင်း ဖုန်းမြည်လာတာ

ကြောင့် ဖုန်းဖွင့်ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“မောင်ရွှေရောင်လား...အန်ကယ်ပါ”

“ဪ...အန်ကယ် ပြော”

“မင်းပြောထားတဲ့ ကြော်ငြာကိစ္စလေ...အဲဒါ အန်ကယ်

သိတဲ့ မော်ဒယ်အေဂျင်စီက တက်သစ်စ မော်ဒယ်နှစ်ယောက်

ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ဒီနေ့ စရိုက်ကြမှာ၊ အဲဒါ မင်း လာခဲ့ဦး”

“အန်ကယ်ထူး ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် လိုသေးလို့လား”

“ဟာ...အန်ကယ်တော့ ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ရှိသင့်တယ်”

“OK...လေ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...မောင်ရွှေရောင်”

ရွှေရောင်စဉ်က ဖုန်းလေးပိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

အန်ကယ်ထူးက ဖေဖေနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးပါ။
ဖေဖေလုပ်ငန်းအချို့မှာ အန်ကယ်ထူးက ရှယ်ယာပါဝင်

သည်။

ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း အန်ကယ်ထူးက
သူ့ကို ယုံကြည်ပြီး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအချို့မှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေ
သည်။

သူတို့မိသားစုနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလုပ်ကိုင်လာ
သော အန်ကယ်ထူးကို သူ လေးစားပါသည်။

အန်ကယ်ထူးက လုပ်ငန်းခွင်မှာရော...အပြင်မှာပါ
သိသင့်တာတွေကို ပြောပြ...သင်ပြပေးတာကြောင့် သူ့ဆရာဆိုရင်
လည်း မမှားပါ။

ကုမ္ပဏီကို မသွားတော့ဘဲ သူတို့ ကြော်ငြာရိုက်မည့်
နေရာကိုသွားဖို့ ကားကို ရှေ့ကလမ်းလေးထဲ ဝင်ကာ ဖြန့်ကျွေလိုက်
သည်။

“အန်ကယ်ထူး”

“ဟေ့...မောင်ရွှေရောင် ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်”

“ဒီမှာ ကြော်ငြာရိုက်နေတုန်းကွ၊ မင်းလာတာနဲ့
အတော်ပဲ၊ လိုတာတွေ ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်”

“အဆင်တော့ ပြေမှာပါကွာ၊ မော်ဒယ်လေးတွေက
သရုပ်ဆောင် ပီပြင်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ငယ်ငယ်ချောချော
လေးတွေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အရမ်းလိုက်တယ်ကွ”

“ဟင် !”

အန်ကယ်ထူးရဲ့ ချီးကျူးစကားနှင့်အတူ အန်ကယ်ထူး လှမ်းကြည့်နေရာ နေရာကို ကြည့်လိုက်မှ ရွှေရောင်စဉ် အံ့သြသွားမိသည်။

ရှူတင်ခုံလေးတွေချကာ ထိုင်နေကြသူ နှစ်ဦး။

ကောင်မလေးက ဂါဝန်အရှည် အစိမ်းလေးနှင့်...။

ကောင်လေးက စမတ်ကျကျ ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် အစိမ်းရောင် အစင်းလေးနှင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်။

အရမ်းလိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲတွေပုံစံပါ။

ဪ...မင်းသမီးဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲလို့...မင်းဖြစ်တာကိုး။

ကောင်မလေးကို ဘေးက မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာက မျက်နှာကို တို့ပတ်နှင့် ချွေးမထွက်၊ အဆီမပြန်အောင် လိုက်တို့ပေးနေသည်။

သူမနှင့် ဘာလို့ ခဏခဏ လာဆုံနေပါလိမ့်။

ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ...သူမနှင့် ဆုံတိုင်း ရွှေရောင်စဉ်ရဲ့ရင်ထဲ လှိုင်းထသလို ယောက်ယက်ခတ်သွားရသည်။

သူမကို တွေ့လိုက်တိုင်းလည်း သူမကတစ်ယောက် တည်းဟုတ်။

သူမဘေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်ပါသည်။

သူမက ခပ်ရှုပ်ရှုပ် မိန်းကလေးမျိုးလား...။ မျက်နှာလေးကတော့ ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးပါ။

ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

ခုလည်း...

မော်ဒယ်ဘွိုင်းက သူမကို ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိ။ သူမက သဘောကျ ရယ်မောနေသည်။

သူမ ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်နှစ်ဖက် ခွက်သွားပုံက တော်တော် ကြည့်ကောင်းသည်။

မော်ဒယ်ကောင်လေးနှင့်လည်း တရင်းတနှီး ရှိလှသည်။

၁၃၆ ငါးသိချိန်

တကယ်ဆို ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှင့် အဲဒီလောက်
တရင်းတနှီး ရှိစရာမလိုဟု ရွှေရောင်စဉ် ထင်မိသည်။

သူမက လိုတာထက်ကို ပိုနေတာပါ။

ရွှေရောင်စဉ်စိတ်ထဲ သူမရဲ့ လိုအပ်တာထက် ပိုမို
လိုက်လံနေပုံကို မကြိုက်ပါ။

ရွှေရောင်စဉ်စိတ်ထဲ သူမကို တွေ့လိုက်တိုင်း အလိုမကျ
မခံချင်ဖြစ်နေမိတာချည်းပင်။

အဲဒါ ငါ ဘာဖြစ်တာလဲ။

သွားစမ်းပါကွာ...

တကယ်တမ်း... သူမနှင့် သူက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူမရဲ့
မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်၊ ရည်းစား
လည်း မဟုတ်။ သူမနှင့် ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မပတ်သက်ပါ။

သူမ ဘာလုပ်နေနေ၊ ဘာဖြစ်နေနေ သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။

ဒါကို သိရက်နှင့်ပင် မဆီမဆိုင် စိတ်တိုနေမိတာ ဆန်း
သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာယာခရီးစဉ် ၁၃၇

သူမကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် တရင်းတနှီး မရှိစေချင်။
တကယ်ဆို...သူမ ဘယ်သူနှင့်တွဲတွဲ သူနှင့် မဆိုင်။
သူမနှင့်ဆုံလိုက်တိုင်း သူမကို အလိုမကျ ဖြစ်နေရတာ

ချည်းပင်။

ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။

သူမကို အဲဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်။

ဖြူစင်သိမ်မွေ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေ
ချင်သည်။

အဲဒီလို အတွေးမျိုး ဝင်လာတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း
နားမလည်နိုင်တော့။

သူမကို စိတ်ဝင်စားမိနေလို့လား...

သူ့ရဲ့ မသိစိတ်တစ်နေရာမှာ သူမ ရှိနေလို့လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ...

ရွှေရောင်စဉ် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက အဲဒီမိန်းကလေးမျိုး
မဖြစ်စေရ၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၁၃၈ ဝန်းသီခိုင်

သူ ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
သစ္စာရှိရှိ ချစ်မယ့်မိန်းကလေးမျိုးသာ ဖြစ်ရမည်။
သူမလို မာယာများတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်စေရ။
သူ့စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ရွှေချစ်သူဘက်က လှမ်းရယ်ပြတာကို သူမ မမြင်သလို
နှင့် အကြည့်လွှဲသွားတော့ ဆတ်ကန် အခံရခက်လှစွာ ဒေါသမပါ
သည်။

ကဲ...ဒီလောက်ရှိလှတာ...

ချက်ချင်းပဲ သူ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“ကိုရောင်စဉ်...ဘယ်ကိုလာတာလဲ ဟင်”

“ဒီကိုပါပဲ”

၁၄၀ ပန်းသီဇိုင်

သူက တော်တော်ကလေး အံ့အားသင့်လှစွာ မျက်နှာ
လည်း ပျက်လျက် မသက်သာ ဖြေပါသည်။ တော်တော်
အေးစက်တဲ့သူပါလား။

ရွှေချစ်သူကို လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုတာ သေချာသည်။
ဘာလို့များလဲ...

ကိုယ့်အပေါ် အဲဒီလိုကြီး ဆက်ဆံတာ မမြင်ဘူးတော့
မကြုံဘူးတော့ ထူးဆန်းနေတာ တကယ်ပါ။

သူ မခေါ်ချင်မှန်း သိသိနှင့် မရမက နှုတ်ဆက်လိုက်ရ
တာ ကျေနပ်သည်။

စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက် ဖြစ်လွန်းလို့ပါ။

ရှင်...ချစ်သူကို ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ။

ဟင်း...

ယောက်ျားတွေ၏ အချစ်ဆိုတာလည်း ယုံကြည်ရခက်
လောက်အောင် ဆန်းကြယ်သား...

မိုးစက်နှင့် ကြယ်စင်ဟိန်းက ကောင်းကင်နှင့် အတွဲများ
သော ချစ်သူကို ဖုန်းထဲက ပေါက်ကွဲပြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်
လိုက်ကြတာ။

ရူးရှူးမူးမူး ပိုးပန်းခဲ့တုန်းကလည်း သူတို့ပါပဲ...။

အခုတစ်ခါ ကိုညိုမင်းဆက်က ဖုန်းဆက်လာပြန်သည်။

“ကိုကိုမှာ ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့နေပြီ”တဲ့။

မရယ်ရဘူးလား။

သူပဲ လူကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားပြီး...

“ဒီလိုလွယ်လွယ် ဘယ်ရမလဲ”

ဟု ရွှေချစ်သူက စ,လိုက်ပါသည်။

“ဟာ...ဘာလိုလဲ”

“မိတ်ဆက်ပေးရမယ်...တစ်ခုခု ကျွေးရမယ်”

“ဟူး...”

ရွှေချစ်သူကြောင့် သူက ရတက်မအေးနိုင်ပုံမျိုး။ ချစ်သူ
က ဘာကို ပြဿနာလုပ်မှာမို့လို့လဲ။

“သူက တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ဦးပါ”

ဒါကြောင့် ခုတလော ကိုညိုမင်းဆက် ပျောက်ချက်သား
ကောင်းနေတာကိုး...။

“ချောလား...အဲဒီလို ဖွက်မထားနဲ့၊ မြန်မြန်ခေါ်လာခဲ့”

ညိုမင်းဆက်က ရယ်ပါသည်။

ရွှေချစ်သူ ဝမ်းမနည်းပါ။

ဘာလိုလိုနှင့် ချစ်သူမှာ ကောင်းကင်ပြာပဲ ရှိတော့သည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် ကောင်းကင်နှင့် ချစ်သူကို ပရိသတ်ကလည်း
ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် လက်ခံထားခဲ့ကြတာပါ။

မနက်စောစော အိပ်ရာထ၊ နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကစား
ပြီးသောအခါ ခဏကလေးနားရင်း မေမေ ဖျော်ပေးသော ဂျူ(စ်)
တစ်ခွက်ကို သောက်ပြီး ရေမိုးချိုး...

ရေချိုးပြီးတော့ လိုးရှင်းကလေး ဖွဖွလိမ်းမိတုန်းမှာပဲ ဖုန်း
ဝင်လာတာမို့ ကပျာကယာ ကြည့်မိတော့...ကောင်းကင်ပြာ...

မနက်စောစော ဘာကိစ္စပါလိမ့်။

“ဟက်လို...”

“ချစ်သူလား...”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“Yes...”

“ပြောစရာရှိတယ်...နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟင်...ဘာလဲ”

“မကြားရဘူးလား”

“ဟက်လို...”

ကောင်းကင်ပြာစကားတွေ ရွှေချစ်သူ မကြားရပါ။

“ဟေ့...မကြားရဘူးလား၊ နင် အပြင်ထွက်လေ”

“အင်း...အင်း”

ရွှေချစ်သူက တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်

“ပြော...ရပြီ”

“ငါ နင့်ကို ဒင်နာ(ညစာ) ကျွေးမလို့”

“ဒီနေ့လား”

“အေး...အားရဲ့လား”

“အားပါတယ်...နေ့ခင်းပိုင်း သွားစရာရှိတယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါဆို ညနေ ငါ လာခေါ်မယ်”

“အင်း”

“အိုကေ...”

“နေဦး...နေဦး...ဘာကိစ္စ ကျွေးတာလဲ”

“အဲဒါလား...ရောက်ရင် သိမှာပေါ့”

“ပဟေဠိ ဖွက်နေသေးတယ်”

“ဒါပေါ့”

ကောင်းကင်ပြာ ဖုန်းချသွားတော့ ရွှေချစ်သူက တစ်ယောက်တည်း ရယ်မိသည်။

သည်လိုပါပဲ...မကြာခဏ ကောင်းကင်ပြာက ဒင်္ဂါနီခေါ်ကျွေးတတ်တာ။

ထိုအကျင့်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်၊ ရင်းနှီးနွေးထွေးသည်။

ရွှေချစ်သူကသာ ဘယ်တော့မှ သူ့ကို စချိန်းပြီး မကျွေးမွေးတတ်။

ဖုန်းကို ပိတ်ပြီး အခန်းထဲ လှည့်ဝင်ဖို့ပြင်တော့ ချာတိတ်ကလေးတွေ သုံးလေးယောက် ဝိုင်းအုံ လှမ်းကြည့်တော့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိကာ သတိပြုမိသွား၏။

နှစ်ခြံကျော် မျက်စောင်းထိုးမှာ တိုက်ဆောက်လက်စသို့ အလုပ်သမားကလေးတွေ ရောက်လာကြပါပြီ။

“ဟင်”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ရေချိုးပြီး ကမန်းကတမ်း အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့တာ၊ ရေလဲ အင်္ကျီကလေးက ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းပါသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါစ အပြာရောင်ကလေး၊ ဆံပင်တွေကိုလည်း သဘက်အပြာရောင်ကလေးနှင့် ပေါင်းအုပ်ထားသည်။

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။

သူတို့အတွက်တော့ ငေးချင်စရာ၊ ကြည့်ချင်စရာ၊ ငမ်းချင်စရာပေါ့။

ခုတင်ဖွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်အပေါ် အဖက်မလှုပ်ချင်

၁၄၈ ဝန်းသီခိုင်

သလိုလို၊ မတူမတန်သလိုလို မျက်နှာတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ မြင်
ယောင်မိသည်။

ခက်ထန်သော မျက်နှာထား၊ အေးစက်သော မျက်လုံး
များနှင့် မာနကြီးလွန်းသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ။

ဘာကြောင့်များလဲ...

အဲဒီလို ဘာလို့ ဖြစ်နေရတာလဲ...

သူ့ပုံစံက ခပ်ဖယ်ဖယ်...တမင် အရောမဝင်ချင်သလို
သတိထားနေတာ သိသာသည်။ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး...

သူ့ ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါ။

အထင်သေးနေတာလား...။

သူက ရွှေချစ်သူကို သိလို့လား...။

သူ့ကို ရွှေချစ်သူက ဘာများလုပ်မိလို့လဲ။

စဉ်းစားလို့ကို မရ၊ အဖြေရှာလို့ မရ။

ရွှေချစ်သူက မှန်ရှေ့မှာ ထ၊ ရပ်သည်။

ဘာလို့များ သူ့အကြောင်းတွေ လျှောက်တွေးနေပါလိမ့်

- မာယာခရီးခဉ် ၁၄၉

ခေါင်းထဲ အလိုလို ရောက်လာတာက သူ့မျက်လုံးများ၏
အိပ်ပွယ်တစ်မျိုးပါသော ညှိစိမ့်စိမ့်အကြည့်များ...

တစ်ခုခုကို သုံးသပ် ကောက်ချက်ချထားသလိုလို...
အံ့သြစရာကြီးပါ။

ရွှေချစ်သူက သူ့အပေါ် အထူးဂရုပြုမိတာက သူ့
လက်စွပ်ကြောင့်လား... အိပ်မက်ကြောင့်လား... ဒါတွေဟာ
တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။

သူ့ဘက်က ကိုယ့်အပေါ် တမင်ကြီး သိသိသာသာကို
စိမ်းနေပါတယ်ဆိုမှ ကိုယ့်ဘက်က ပိုပိုပြီး လေးနက်လာတာ
ဆန်းလှသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကို လန့်လာမိပါသည်။

သူ့အပေါ် တမြတ်တနိုးလေး တိတ်တခိုး ဖြစ်မိတာ။

ကြာရင် ခက်တော့မည်။

ဟင်း...။

ရွှေချစ်သူက ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ရှိုက်မိသည်။

၁၅၀ ပန်းသီခိုင့်

ရင်ထဲမှာ သူနှင့် ပတ်သက်လာရင် ရင်မောနေမိသည်။
ဒါဟာ...အချစ်လား။

အိပ်မက်တစ်ခု...လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကြောင့်
သူ့အပေါ် လှုပ်ခတ်သက်ဝင်သွားခဲ့မိပြီလား။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိမှာ ချစ်သူ ကြောက်လာမိပါ
သည်။ ကောင်းကင်ပြာအပေါ် နွေးထွေးရင်းနှီးပြီး စိတ်တွေက
ပေါ့ပါးသည်။ အဲဒီလို တုန်လှုပ်စိတ် မရှိဘူးပါ။ ဘယ်သူ့အပေါ်
မှာမှ အဲဒီလို ခံစားမှုမျိုး မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။

ဒါဟာ...နှလုံးသားထဲက နက်ရှိုင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော
အချစ်လား...

သည်လိုသာဆို...

ရွှေချစ်သူ ဆက်မတွေးရဲ၊ မဆန်းစစ်ရဲတော့ပါ။

ကိုယ့်အတွေးတွေကို ထိုနေရာမှာပဲ တန့်ကနဲ ရပ်ထား
လိုက်၏။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

ညနေပိုင်း ကောင်းကင်ပြာလာခေါ်တော့ ရွှေချစ်သူက
အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

“ရယ်ဒီပဲလား”

“အင်း”

“ဒါဆို...သွားကြရအောင်”

ရွှေချစ်သူက လေဒီရှူး နောက်ဖွင့်ကလေးကို စီးလိုက်၏။
ခုတလော ခေတ်စားနေသော ဖိနပ်ပုံစံ၊ ရှေ့က လေဒီရှူး၊ နောက်
ဘက်က ရိုးရိုးဖိနပ်ပုံစံအတိုင်း၊ စီးရတာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သည်။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

ကောင်းကင်ပြာက ရွှေချစ်သူကို ကားတံခါး ဂရုတစိုက် ဖွင့်ပေးသည်။

ကူရှင်ပေါ်မှာ တင်ထားတာက လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော ခြင်းကလေး။ ပလတ်စတစ်အကြည်ကလေးနှင့် သေသပ်ဖွတ်ပိုးထားပြီး ဖဲကြိုးလိမ္မော်ရောင်များနှင့် ချည်နှောင်ထားသည့်

“ချစ်သူက Revlon ပစ္စည်းတွေ ကြိုက်တယ်ဆို၊ သေရ ရွေးပြီး သီးသန့်လုပ်ခိုင်းထားတာ”

“သိုင်းကျူး”

ကောင်းကင်က အံ့ဒီလိုပါပဲ။

“ကဲ...ပြော၊ ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

“ကြော်ငြာတစ်ခု လက်ခံလိုက်လို့ပါ”

“အဟင်း...”

ပေးချင်လို့ ပေးတာပါလို့ ပြောလိုက်ပါလား။ သိပ်စွေ ကိုင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို မျက်စိမှိတ် အပ်နှံဖို့ ဝန်လေး နေတာ၊ ဒုံးကနဲ...တိကနဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမရတာ။

“ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေကို ပြန်တွေးရင် အမြဲ အမှတ်တရ ကြည့်နှုန်းနေဖြစ်မှာပါ။

ကောင်းကင်ကို ငဲ့စောင်း ကြည့်မိသောအခါ ချစ်သူ အံ့အားသင့်စွာ ငြိမ်ကျသွားရသည်။

ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်မှာ ချစ်သူ မျက်လုံးတွေ စိုက်တန့်နေတာ အကြာကြီး...စကားပင် မဆိုနိုင်။

ကောင်းကင်ပြာက တည်ငြိမ်စွာ ကားမောင်းနေပါသည်။ ဝန်းဝိုင်းကြံ ဆူညံနေတာက ချစ်သူ့ရင်ထဲမှာ။

သည်လက်စွပ်...သည်လက်စွပ်ကလေးက ဘာလို့ ကောင်းကင်ပြာဆီမှာ ရှိနေရတာလဲ။

ဘယ်တုန်းက ဝယ်လိုက်တာလဲ။ ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာ တွေ များလွန်းသည်။ A ပုံစံ အိပ်မက်ထဲက လက်စွပ်ကလေး...။

“ချစ်သူ”

၁၅၄ ဗန်းသီခိုင်

“ဟင်”

“ငြိမ်လှချည်လား...ဘာသီချင်း နားထောင်မလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူက မေးပါသည်။

ကားမောင်းရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို i-pod တစ်ဖက်စီ တပ်ကာ၊ အတူတူ နားထောင်နေကြမို့ သူက မေးလိုက်တာ။

“ကောင်းကင်...”

“ပြော”

“ဒီလက်စွပ် ဘယ်ကဝယ်တာလဲ ဟင်”

ကောင်းကင်က သူ့လက်စွပ်ကို သူ ကြည့်ကာ အရေး မကြီးလှသလို ဖြေပါသည်။

“ကြာလှပြီ...မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်မှာရှိတာ တော်တော်ကြာပြီ”

“ကြာပြီ...”

“ဟုတ်တယ်...သီတတ်စအရွယ် ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း လောက်ကတည်းကပဲ”

မာယာခရီးစဉ် ၁၅၅

ရွှေချစ်သူက တိတ်တဆိတ် ပင့်သက်ရှိက်သည်။ မထင်မှတ်စရာကြီး...။

သူမအာရုံတွေ ‘ထွေ’ သွားရပါသည်။

ရွှေရောင်စဉ်မှာ ရှိသော လက်စွပ်ပုံစံအတိုင်း ကောင်းကင် ပြာမှာလည်း ရှိနေသည်။

“မဝတ်ဖြစ်တာ ကြာပြီ၊ နည်းနည်းကြပ်နေတာ၊ မနည်းစွပ်ရတယ်”

“ဪ”

“ဘာလို့လဲ...ကြိုက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း...”

ကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါ။

ကြောက်လို့ပါ။

အဲဒီလက်စွပ်ကို မြင်ရင် အထူးတလည် လန့်ပြီး ထိတ်နေမိတာ။ အိပ်မက်ထဲက ဖူးစာရှင်များလားဆိုပြီး စွဲတထင့်ထင့် ဖြစ်နေမိတာ။

ထိုလက်စွပ်ကိစ္စ ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပေမယ့် ချစ်သူစိတ်တွေ မနေ့တစ်နေ့ကလို သူ့ပေါ် မဟုတ်တော့တာ အမှန်။

ကောင်းကင်မြာအပေါ် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သွားမိပါပြီ။

“ကိုယ့်နာမည်ရင်းက အောင်ကိုလင်းဆိုတော့ ဒီပုံစံ (A) ကို အမေက အမှတ်တရ ဝယ်ပေးထားတာလေ”

ဟု ကောင်းကင်က မမေးဘဲ ဆက်ပြောပြပါသည်။

“မှာလေ...ကြိုက်တာသာမှာ”

စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲ ရောက်တော့ သူက သံဘော့ ကောင်းလှစွာ ဆိုပါသည်။ ဆိုင်ရောက်ပြီဆို ပိုပိုလျှံလျှံမှာကာ ရက်ရက်ရောရော ကျွေးတက်တာ သူ့အကျင့်ပါ။ ချစ်သူအပေါ် သူ စေတနာရှိတာ ပေါ်လွင်အောင် ပြတတ်သူပါ။

သူနှင့် ချစ်သူ ထမင်းစားရင်း စကားဆိုနေမိတုန်းမှာ စူးကနဲ ကျရောက်လာသော အကြည့်ကြောင့် ထိုနေရာဆီ ဖျတ်ကနဲ မျက်လွှာလှန်ကြည့်မိသောအခါ...

ဟင်...

မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစက်ကာ အံ့သြသွားရပါသည်။

ရွှေရောင်စဉ်...

ထုံးစံအတိုင်း အထင်တသေး မျက်လုံးများနှင့် မထိတရီ

အကြည့်များ...

အဲဒီလို အကြည့်ခံရတိုင်း ချစ်သူစိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ သိမ်ငယ်စွာနှင့် ငုပ်လျှိုးမိပါသည်။

သူ့ဆီက မျှော်လင့်တမ်းတမိတာက တမြတ်တနိုး တရှိုက်မက်မက် အကြည့်နှက်နှက်များကိုပါ...သူသာ မြတ်နိုးခဲ့ရင် သေပျော်ပြီ။

အခုတော့ ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ဘက်...

“ချစ်သူ”

“ဟင်”

“သိလိုလား”

“ဟင်...ဘာလဲ”

ကောင်းကင်က ထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ
ပါးနပ်နေပါလား။

“ဟိုလူ...ဟိုတစ်နေ့က ရိုက်ကွင်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့သူလေ၊
ရွှေချစ်သူနဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု တိတိကျကျ မေးပါသည်။

“အင်း...သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုပါ”

“ဟုတ်လား...”

“အင်း...”

“ယုံလိုက်မယ်”

“ယုံလိုက်ပါ”

ကောင်းကင်က တစ်ချက်ရယ်သည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေက ယုံဖို့ ခက်နေတယ်”

“ဘယ်လို...”

ကောင်းကင်စကားက ရွှေချစ်သူစိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေ
ပါသည်။

“သူကြည့်ပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ကောင်းကင်က ပုခုံးတွန့်ကာ ဆိုပါသည်။

“တခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ချစ်သူကို ကြည့်ပုံက သိပ်ပြီး
လေးနက်နေတယ်”

“မဟုတ်တာ”

ရင်တွေတုန်ကာ ကမန်းကတမ်း ငြင်းမိသည်။

“အရမ်း အားပါနေတယ်”

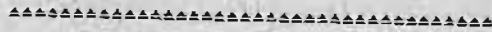
“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါလေ...ကိုယ်ကလည်း ဘယ်လိုပြိုင်ဘက်ကိုမှ
မတုန်လှုပ်ဘူး၊ ယှဉ်ပြီး နိုင်ရမှာ ပျော်စရာကောင်းတယ် ယောက်ျား
ပဲ”

ရွှေချစ်သူက တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“ပြီးတော့...အဲဒီလူက ရွှေချစ်သူကို ဒီလိုကြီး အိမ်မိ
နေအောင် ညှို့ကြည့် ကြည့်တာကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...

ကောင်းကင်က မနာလိုဝန်တို အူတို ဖြစ်နေပါရောလား။
မထင်မှတ်စရာ...

“ဟိုရက်က ရိုက်ကွင်းမှာကတည်းက မီးမောင်းမျက်လုံး
ကြီးကို ကိုယ် သိတာ”

သူတင်စားပုံက ရယ်ချင်စရာ။ ရင်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်
မိပါသည်။

ကောင်းကင် စွပ်စွဲသလိုသာ ဖြစ်ပါစေတော့။ သူ့ဘက်က
ချစ်သူကို တကယ်လေးနက်နေတာ ဖြစ်ပါစေ။

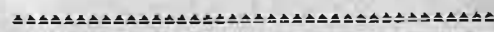
အဲ့ဒါဆို ထိုနက်ရှိုင်းမှုက တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်မနေတော့
ပါ။ အပြန်အလှန် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ဖြစ်သွားကြတာဆို သိပ်ပီတိ
ဖြစ်စရာကောင်းမှာ...။

“ချစ်သူ”

“ဟင်”

“မနှုတ်ဆက်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

တော်ပါပြီ...။

ဟိုတစ်နေ့က ရိုက်ကွင်းမှာတုန်းက ချစ်သူ ရယ်ပြတာကို
မြင်ရက်သားနှင့် မျက်နှာလွဲသွားလို့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ဆက်မိတာ
ပါ။

အခုတော့ သိနေပါပြီ...။

သူက လူကို အရှက်ရအောင် လုပ်နိုင်တာ၊ အနိုင်ပိုင်း
နိုင်တာ။

ဘာလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ။

ချစ်သူမှာလည်း မာန ရှိတာပဲဟာ။

မရှက်တတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ...

မိန်းကလေးပဲ...ရှက်တတ်တယ်။

ရဲရဲရင့်ရင့် သရုပ်ဆောင်တာက အလုပ်လုပ်နေတာပါ။

ခပ်ကဲကဲ မဟုတ်။

“ချစ်သူကလေး”

“ဟင်...ဘာ”

အမယ်မယ်...ကောင်းကင်ခေါ်ပုံက ကြည့်... သူ
ရည်းစားလိုလို ဘာလိုလို။

“အဲ့ဒီလိုကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့”

“နင့်နာမည်က ချစ်သူပဲဟာ”

“ရွှေချစ်သူပါ”

“သိပ်မကြာခင် ကောင်းကင်ချစ်သူ ဖြစ်တော့မှာပဲ
စောင့်ကြည့်”

“တကယ်”

“ဒါပေါ့...မယ့်ဘူးလား”

ရွှေချစ်သူက နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ပြုံးနေလိုက်၏။
သူ့စကားကို ချစ်သူ မထင်တတ်ပါ။

တစ်ယောက်ယောက်အပေါ် ငြိတွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့
ကောင်းကင်ကိုပဲ လက်တွဲမိမှာလား။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခေါင်းညှိ
မိမှာလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မခေါ်ပါနဲ့”

မျက်စောင်းကလေးရွယ်ကာ မူနွဲ့စွာ ဆိုမိ၏။

စူးစူးစိုက်စိုက် ကျရောက်နေသော ရွှေရောင်စဉ်၏မျက်လုံး
များကို မသိသလိုနေမိပါသတည်း။

သူ ဘယ်လိုထင်ထင်...

တစ်ကြိမ်သာ တစ်ကြိမ်တည်းသာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်လွန်း
လို့၊ ရုန်းကြွလာသောစိတ်နှင့် တဖွတ်ထိုးဆန်လှစွာ သူ့ကို သွား
နှုတ်ဆက်ခဲ့မိတာ၊ အကြိမ်ကြိမ် ရူးမိုက်ပါ့မလား။

မဖြစ်နိုင်ပါ...

သူ့ဘက်က မိတ်ဆွေလိုပင် မခေါ်မပြော နိုင်ဖြစ်ကာနေမှ
တော့ ရွှေချစ်သူကလည်း ဘာမှ ရှေ့ဆက်ရန် မရှိတော့ပါ။
ထားလိုက်ပါတော့။

ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ၊ အတွေးထဲမှာ မကြာမကြာရှိနေတာ၊
သူ့အကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ တွေးမိတာ၊ သူ့ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ကနဲ
ချုတ်ကနဲ မြင်ယောင်မိတာ...

အဲ့ဒါတွေက သပ်သပ်။

၁၆၄ ပန်းသီခိုင်

လက်တွေ့မှာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပြဖို့က သပ်သပ်
မရောထွေးတော့ပါ။

အခုဆို အိပ်မက်ထဲက လက်စွပ်ပိုင်ရှင်က နှစ်ယောက်
ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တော့တာ။

ကိုယ့်စိတ်၏ နက်ရှိုင်းမှုတွေကို မသိမသာ မေ့ပစ်လိုက်
သည်။

ကောင်းကင်လို အင်မတန်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်
ချစ်သူဘေးမှာ ရှိနေပြီပဲ...။

ရွှေရောင်စဉ်က ချစ်သူကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်
နေမိပါသည်။

ဟိုတစ်ရက် ရိုက်ကွင်းမှာတုန်းကတော့ အပြေးကလေး
သာရောက်ပြီး မရမက နှုတ်ဆက်နေလိုက်တာ။

သည်နေ့ကျတော့ ဒီခိုင်းကတစ်မျိုး၊ အစိမ်းရောင်ဒီခိုင်းနဲ့
ပါလား။

တစ်ခါမှ မသိဘူးခဲ့သလိုလို ဘာလိုလို။

တတ်လည်းတတ်နိုင်လိုက်တာ။

မော်ဒယ်မင်းသားနှင့် တရင်းတနှီး ရှိလွန်းလိုက်တာ
သိပြီးသားပေမယ့်လည်း ထပ်မြင်တော့ ထပ်ခံစားရပါသည်။

ရိုးမသွားပါ။

ဇူးငယ်ကို သည်ကောင်မလေးနှင့် သိပ်အရာတဝင်မလုပ်
မှာထားရမလား။

ဒါမှမဟုတ်...လျစ်လျူရှုပြီး အသိမှတ် မပြုသလို အေး
မလား။

ကိုယ့်ကိုယ် လာမနှုတ်ဆက်တော့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သကဲ့
သက် ဖြစ်သွားတာတော့ ငြင်းမရ။

ထင်ထားတာက သူမ သူ့ဆီ ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး
မှာပဲလို့။

သူ့အထင် မှားသွားခဲ့ပြီ။

ဟိုကောင်လေးနှင့် အရောတဝင် ရင်းနှီးစွာ ရယ်မောရွှင်
နေတာကို ရောင်စဉ် ဘဝင်မကျ။

ဘာဆိုင်လို့လဲ...

ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ...

ရွှေရောင်စဉ်...မင်း မှားနေပြီ။

အနေသာကြီး...နားထားလိုက်စမ်းပါ...

ခေါင်းထဲမှာ ခုလောက် ပူစရာမလို၊ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး
စရာ မလို။

ဘာကြောင့်များ သူက အဲဒီကောင်မလေးကို ရင်ထဲ
လေးနက်စွာ...မဟုတ်ပါဘူး...လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကို
မဟုတ်ဘူး။

သူ့အတွေးကို သူ ပယ်ချသည်။

လက်မခံနိုင်ပါ။

တစ်ခါတွေ့ တစ်ယောက်၊ ထည်လဲ တွဲနေသော ပေါ့တီး
ပေါ့ဆ ကောင်မလေးကို သူက ဘာလို့ လိုက်ပြီး ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။

ရွှေရောင်စဉ် မျက်နှာပျက်စွာ သက်ပြင်းရှိက်မိ၏။

အမျိုးမျိုး အပြောင်းအလဲမြန်သော အဲဒီကောင်မလေးကို
သူ လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်မှ ဖြစ်မည်။

၁၆၈ ခန်းသိခိုင်

သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို ဇွတ်အတင်း တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာတာကို အသိစိတ်က လက်မခံပေမယ့် မသိစိတ်က ကြောက်ထိတ်လန့်နေပါပြီ။

ဖုန်းထဲမှာ သူက တစ်ခွန်း...နှစ်ခွန်း ဟမိရုံရှိသေး၊ ဇူးငယ်မောင်မောင်က သူ့ကို တွေ့တာနှင့် မအောင့်အီးနိုင်စွာ တန်းမေးတော့သည်။

“ကိုကို...ရွှေချစ်သူနဲ့ သိလို့လားဟင်၊ အစကတည်းက သိကြတာလား”

အကဲခတ်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို ရှောင်ဖယ်မိရင်း...

“သိတော့ သိပါတယ်”

ဟု မယုတ်မလွန် ဖြေမိတော့ ဇူးငယ်က မျက်လုံးကလေး
ပြူးကာ လန့်ဖျန်စွာ...

“ဘယ်လို သိတာလဲ”

ဟု ချက်ချင်းမေးပါသည်။

စိတ်ထဲရှိသလို ပြောရမလား၊ ပြောသင့်ပါရဲ့လား။ သူက
ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ။ အတင်းအဖျင်း မပြောချင်။ ကွယ်ရာ
မှာ အဲဒီကောင်မလေး မကောင်းကြောင်းကို ပိုပြီး မဟာချင်၊
ဝန်လေးလွန်းပါသည်။

“နည်းနည်းရှုပ်တယ်”

“ဟင်”

သူမှတ်ချက်ကို ဇူးငယ်က မယုံနိုင်စွာ ခေါင်းရမ်းပြီး...

“ဟင့်အင်း...ရည်းစားတောင် မရှိဘူး”

တဲ့။ ရောင်စဉ် ငယ်မိသည်။

“တကယ်ပြောတာ ကိုကို၊ သူက အခုမှ ချိုင်(စ်) choice
(ရွေး)လုပ်နေတုန်း”

ဇူးငယ်က ကျကျနန သိထားသလို ရှင်းပြသည်။ သူက
ဖြိုင်မငြင်းပါ။ ထပ်လည်း ဘာမှမပြောချင်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ် မဟုတ်
လား၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံသေးဘူးတဲ့၊ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ
တစ်ခုခုဆို အားနာလိုတဲ့”

ဇူးငယ်ကို သူမက ဘယ်လို လက်ချာတွေ ပေးထားပါ
လိမ့်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတာ၊ အဲဒီလူတွေသိရင်
လက်သီးချင်း ရှင်းရတော့မည်။ အဲဒါ ရွေးချယ်မှု Choice
တဲ့လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဇူး ပြောထားမယ်နော်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုကို ဝင်အရွေးခံလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာ !”

၁၇၂ ❀ ပန်းသီခိုခို

ဇူးငယ်က သူ့အော်သံကြောင့် လန့်သွား၏။

“တော်စမ်းပါ...အမြင်ကပ်လွန်းလို့”

“အဲဒါကြောင့် စိုးရိမ်တာ”

ဇူးငယ်က တိုးတိုးကလေး ဆိုသည်။

“အမြင်ကပ်နေတာ ဘာလို့လဲ၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့

ပေါ့”

“ဟာ...လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိတာကွာ”

ရောင်စဉ် ခေါင်းရမ်းမိသည်။

“ဇူးငယ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ”

ဇူးက မျက်နှာကလေး ပျက်စွာ အသံတိမ်သွား၏။ ဇူးငယ်
ကို ပြောမိတာ မဟာအမှား။ သူ့ကို သံသယဖြစ်နေသေးသည်။

ဟား...ဟား...မင်းကို ငါက စိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့
ရွှေချစ်သူ။

ရောင်စဉ်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရယ်မိ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟင်”

ရွှေချစ်သူက လိပ်ပြာပုံကလေးတွေကို ကပ်ကြေးနှင့်
သေချာ ညှပ်ယူနေရင်းက ပြန်ထူးလိုက်၏။

“ဇူး ပြောစရာ ရှိလို့”

“အင်း”

ချစ်သူက ဇူးငယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...ပြောလေ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အဲဒီလိုပြောတွေက ဘာလုပ်ဖို့”

“ဂါဝန်ရှည်မှာ ကပ်မလို့ပါ...လှရဲ့လား”

“အရမ်းလှတာပေါ့...ဂါဝန်က မိုးပြာရောင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့အိအိ ရှည်ရှည် ဂါဝန်ပေါ်မှာ လိပ်ပြာရောင်စုံကလေးတွေ ခပ်ကြဲကြဲ ကပ်ပြီး အလှဆင်ဖို့ ချစ်သူက စိတ်ကူးထားတာ။

“ပိတ်စမှာ လိပ်ပြာပုံပါတာနဲ့ လုံးဝမတူဘူးနော်၊ အဲဒီလို ကပ်လိုက်တာ အရမ်းပေါ်လွင်တာပဲ၊ အရမ်းလှတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့...ဇူးငယ်ပြောချင်တာ အဲဒါလား၊ ဘာများလဲလို့”

ဇူးငယ်မောင်မောင်က ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာများလဲလို့ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိခဲ့သည်။

သူနှင့်များ ပတ်သက်နေမလားဆိုပြီး မသိစိတ်က တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်နေသည်။

တစ်ခုခုကို ကြိုသိနေသည်။

တစ်ခုခုကို ကသိကအောင်ဖြစ်ကာ ဘဝင်မကျချင်။

အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ရွှေရောင်စဉ်ကြောင့်ပါ။ သူက ချစ်သူအတွက် အရမ်းထူးနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...ဇူး ပြောမှာက တခြားကိစ္စတစ်ခုပါ”

“ဪ”

“ဇူး လူတစ်ယောက်ကို လေးလေးစားစား၊ လေးလေးနက်နက် ချစ်နေမိတယ် သိလား”

“အင်း”

“သူကလည်း ဇူးကို နှစ်သက်နေပုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မပွင့်လင်းကြသေးဘူး”

“ဟုတ်လား...ချစ်သူ ဘာကူညီရမလဲ”

ရွှေချစ်သူက လိုလားစွာ မေးမိသည်။

“ဟင့်အင်း...အခု ဘာမှ မလိုသေးဘူး”

“အင်း”

၁၇၆ ပန်းသီခိုင်

“ချစ်သူ အကဲခတ်ပေးပါလား၊ သူ ဇူးကို ချစ်လား...
မချစ်ဘူးလားဆိုတာ”

“အိုကေ...ပြော... ဘယ်သူလဲ”

“ကိုရောင်စဉ်ပေါ့...”

လိပ်ပြာပုံကလေးကို ကိုင်ထားသော ချစ်သူလက်တွေ
တဆတ်ဆတ် တုန်သွားရသည်။

“မောင်နှမဆို...”

မယုံချင်စွာ ပြန်မေးမိ၏။

“အဖေမတူ...အမေကွဲလေ၊ ဘင်္ဂလားမောင်နှမပါ၊
ချစ်သူ မသိဘူးလား”

ရွှေချစ်သူက ပရမ်းပတာ လှုပ်ရှားသွားသောစိတ်ကို
ထိန်းကာ ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ရှိုက်မိပါသည်။ ဇူးက ဘာမှ ချစ်သူကို
ပွင့်လင်းစွာ ရင်ဖွင့်နေရတာလဲ။

ရိုးရိုးသားသားလား...။

မရိုးမသားလား...။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာယာခိုးချွဲ ၁၇၇

“ကိုကိုက မိန်းကလေးဆို အရမ်းအနေတည်မှ ကြိုက်
တာ၊ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းရှိတာတောင် မကြိုက်ဘူး၊
ကောင်လေးတွေနဲ့ အရောတဝင်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆို သူက
အထင်သေးတယ်”

ဆက်နားထောင်ကြည့်တော့မှ စကားထဲက ဇာတိရုပ်ကို
မြင်ခွင့်ရလာသည်။

ဇူးငယ်မောင်မောင်က မသိမသာနှင့် ရွှေချစ်သူကို သတိ
ပေးနေတာ၊ ကာဆီး ဟန့်တား ပိတ်ပင်နေတာပါလား။

သူက ဇူးကို ချစ်သူအကြောင်း ဘာတွေများ ပြောလိုက်
ပါလိမ့်။

သိချင်လွန်းလိုက်တာ။

ရောင်စဉ်ဆိုတာ... သူမ ကြိုက်နေသော၊ မျှော်လင့်နေ
သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါဟု ချစ်သူရှေ့မှာ ဝန်ခံဖြစ်အောင်။

ရောင်စဉ်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းက
လေးဆို အနေအေးမှ...အနေတည်မှ နှစ်သက်တတ်တာ၊

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ကောင်လေးတွေကို သူငယ်ချင်းထားရင် အထင်သေး စက်ဆုပ်
တတ်တာ ချစ်သူသိပြီး ရောင်စဉ်ကို စိတ်ကူးမယဉ်ရဲအောင်...
ပြီးတော့...

ဇူးနဲ့ ရောင်စဉ် မောင်နှမဝမ်းကွဲ မတော်ဘူးဆိုတာရော...
သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သူတို့ဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်မလာ
ဘဲ နေဖို့ရော...

ဇူးငယ်ရယ်...
နင်က 'ပိတ်' နေအောင် နင်ကိုကိုက ငါ့ကို အထင်သေး
နေတာဆို...။

ဘာလို့ ပူနေရတာလဲ...။
ပြီးတော့ ငါ့မှာ ကောင်းကင်ပြာ ရှိပြီးသား...။
အဲဒါ နင်လည်း သိသားပဲ၊ ငါ့ဘက်က ခေါင်းမညိတ်ရ
သေးဘူးဆိုပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ သယောဇော်က နင်အသိဆုံးပဲလေ...။
ရွှေချစ်သူက ဇူးငယ်မောင်မောင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ
မျက်လုံးနှင့်ပဲ ပြန်ပြောမိပါသည်။

တစ်ခုခု နှုတ်ဖျားက ဖွင့်ဟ ကတိပေးဖို့၊ ဖြေရှင်းဖို့
လိုမှ မလိုအပ်ဘဲ။

သို့သော်... ထပ်ပြီး ဆက်လာသော စကားများက
ရွှေချစ်သူကို စိန်ခေါ် ရန်စသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ကိုကိုက နင်ကို နည်းနည်းရှုပ်တယ်တဲ့၊ ကောင်လေး
တွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတယ်တဲ့၊ ဇူးက
ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ ချစ်သူရည်းစား မဟုတ်ဘူးလို့
ကိုကိုက ယုံပုံမရဘူး”

ရွှေချစ်သူက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။ စိတ်ထဲ
မှာတော့ မခံချိမခံသာ...။

သူ့စိတ်ကို ချစ်သူ သဘောပေါက် နားလည်သွားအောင်
ပြောပြပေးသော ဇူးငယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

ရွှာစက်ဆုပ်သလို၊ အထင်တသေး မျက်လုံးအကြည့်များ
၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရွှေချစ်သူ သိသွားပါပြီ။

“ခဏနော်...”

ဖုန်းသံမြည်လာတော့ ဇူးငယ်မောင်မောင်က လက်ကလေး ကာပြပြီး စားပွဲဝိုင်းက ထထွက်သွားသည်။ ကျန်ခဲ့တာက ရောင်စဉ်နှင့် ချစ်သူ နှစ်ယောက်တည်း။ ရွှေချစ်သူက ကော်ဖီခရားကလေးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့ထည့်သည်။

ပြီးတော့...နောက်တစ်ခွက် ထည့်ဖို့ ပုဂံလုံးကလေးကို လှန်လိုက်သည်။

“ရတယ်...ကျွန်တော် မသောက်ဘူး”

ရောင်စဉ်က လက်ကာပြပြီး တားသည်။

ရွှေချစ်သူက ဖွဖွပြီးလိုက်၏။

ဇူးငယ် ခေါ်လိုသာ တစ်လမ်းလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ပါလာရတာ။

တကယ်ဆို လိုက်လာချင်တာ မဟုတ်။

စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ‘နာ’ နေမိပါသည်။

ကျကျနန မသိဘဲ သူက လူကို အထင်သေးသည်။

ရှုံ့ချ ပြစ်တင်သည်။ ကွယ်ရာမှာ မှတ်ချက်ချသည်။

“ရှင့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး”

မာဆတ်ဆတ် ထွက်လာသော အသံကြောင့် ရောင်စဉ် ခပ်အန်းအန်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့ထည့်တာ သူ့အတွက် မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

“ရှင်မှာနေပြီ...ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ ထည့်နေတာ၊ ကျွန်မက ကော်ဖီ အရမ်းကြိုက်တယ်၊ တစ်ခွက် သောက်နေတုန်း”

နောက်တစ်ခွက် အေးသွားအောင် ကြိုငုံ့ထည့်ထားတာ၊ ဒီဆိုင်က ကော်ဖီကို သိပ်ကြိုက်လို့ ခရားနဲ့ မှာတာပေါ့”

သူ အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားပေမယ့် စောဒက.မတက် လိုတော့ပါ။

ဆက်ပြီး ဘာမှ မပြောချင်။

သည်နေ့ ရွှေချစ်သူ မျက်နှာကြောက တင်းလှသည်။

“ရှင်ကို ကော်ဖီ ငဲ့တိုက်ဖို့စိတ်ကူး ကျွန်မမှာ လုံးဝ မရှိဘူး”

ပြတ်သားအေးစက်စွာ ဆိုလာသောကြောင့် ရောင်စဉ်က ချစ်သူကို စူးကဲနဲ့ ကြည့်သည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

ဇူးငယ်က ဆိုင်အပြင်ထွက်ပြီး ဖုန်းပြောနေတုန်းပါပဲ။

“ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းခြေနဲ့ ပြောတာပါ”

“လုံးဝ လွဲနေပြီ၊ ရှင်ထင်နေတာ အမှားကြီး”

ဟု ရွှေချစ်သူက ကော်ဖီကို တစ်ငုံ့သောက်လိုက်၏။

“ရှင် အထင်သေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် ရအောင် လိုက်ကြည့်ပါဦး...ကြိုးစားကြည့်ပါဦး၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲနေတာပဲ၊ ရှင်အလှည့်ရောက်အောင် အားထုတ် ကြည့်ပါဦး၊ တွဲဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး၊ လွယ်ရဲ့လားဆိုတာ”

“ဗျာ”

သည်ကောင်မလေး လွန်လွန်းပြီ။

တမင် သူ့ကို ရန်စနေပါရောလား။

“ကျွန်မ ရှင်ကို လုံးဝ ပြန်မကြိုက်ဘူး၊ တွဲမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဒီလောက်ထိ အထင်ကြီးနေရင်”

ရောင်စဉ် အရမ်းဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။

ဘယ်လိုစကားတွေ သူ့ကို ပြောနေတာပါလိမ့်။ သူက ဘာများပြောမိလို့လဲ။

“ရှင်ကို ကြိုက်လို့ လဲသေသွားပါစေ၊ ခေါင်းညိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားလူ...ရှင် တကယ်စွမ်းရင် ရအောင် အရင်

၁၈၄ ❀ ဗန်းသီခိုင်

ကြိုးစားကြည့်ဦး၊ အဲဒီ အထင်သေး စက်ဆုပ်တဲ့ မိန်းမကို ရှင်
ရမလားဆိုတာ...ဝေးသေးတယ်”

ဟ...အသားလွတ်ကြီးပါလား။

ဒါဟာ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပါပဲ။

သူ့သိက္ခာ၊ သူ့မာနကို ထိပါးလွန်းပါသည်။

“ရှင် ရမှ တန်ဖိုး မရှိလိုက်တာလို့ ပြောချင်ပြော၊ ရှင်
မရဘဲ ပြောနေရင် အရူးပဲ သိရဲ့လား”

ရောင်စဉ်က သူမကို အေးစက်စွာ မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်ကာနေပါသည်။

ပြီးမှ...ခတ်ထန်သောမျက်နှာနှင့်...

“ကောင်းပြီလေ...မင်းက စိန်ခေါ်မှတော့ ငါ မနက်ဖြန်
ကစပြီး ကြိုးစားမယ်”

“ခကောင်းတာပေါ့...ဘယ်သူနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်
ကောင်းကင်ပြာနဲ့ ယှဉ်နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားဦး”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာယာခရီးခဉ် ❀ ၁၈၅

“ရယ်မနေနဲ့...တစ်နေ့ ရှင်ပဲ ရှုံးမှာ”

“ငါက မင်းကို ဘာလို့ ရှုံးရမှာလဲ၊ လုံးဝ နိုင်စေရမယ်၊
မင်းပဲ ရှုံးမှာ၊ နောက်မှ မငိုနဲ့၊ ဘွားမခတ်နဲ့... မင်းစိတ်မင်း
ပြင်ဆင်ထား”

သူက အပြောကြီးလွန်းသည်။

ရွှေချစ်သူ အခံရခက်အောင် ပြောတတ်လွန်းသည်။

ဘာလို့များ...သူ့ကို မရည်ရွယ်ဘဲ လျှောက်ပြောမိသလဲ။

ဇူးက ပိတ်ပင်ဟန့်တားလာတော့ စိုးရိမ်လွန်ကဲပြီး စိန်ခေါ်
မိတာလား။

တကယ်ပဲ သူ့ဘက်က ကြိုးစားလာရင် ချစ်သူက
ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်နိုင်မှာမို့လား။

အခုကတည်းက ကြောက်နေမိပြီ။ စကားကလည်း ကျွဲ
သွားပြီ။ နုတ်လိုမရတော့ပါ။

ရောင်စဉ်က ရွှေချစ်သူကို အကြည့်မလွှဲတမ်း အကဲခတ်
နေ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“စောစောတုန်းက ခင်ဗျားပဲ ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့ လဲသေရင် သေသွားပါစေဆိုတာ”

“အမယ်လေး...စကားအဖြစ် ပြောတာပါနော်၊ ရှင်အသားလွတ် ဘဝင်လေဟပ်မနေနဲ့ဦး”

တခဏချင်းပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မမြင်ရသော ကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်ထွန်းသွားသလိုပင်။

ထိုကြိုးက မာနကြိုးလား...အမုန်းကြိုးလား။

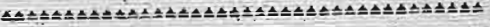
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုကြိုးတစ်စက နှစ်ယောက်စလုံးကို လှပစွာ ချည်နှောင်လိုက်ပါပြီ။

ကြိုး၏အစွန်း တစ်ဖက်ဆီမှာ ရှန်းမရစွာ သူတို့ ရှိနေကြတာ အမှန်။

ဇူးငယ် ပြန်ရောက်လာတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ဆောရီးပါ...ဇူးငယ်။

ငါ နင့်အပေါ် မတရားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။

သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါ စ၊တွေ့ကတည်းက ယိုင်ချင်ချင်မို့ပါ။

“ငါ အရမ်းကြောက်နေပြီ။

သူနဲ့ ငါနဲ့ ကြားမှာ နင် ဝင်လာမှာကို...။

သူ့ဆီ ရှေ့တိုးလို့ မရမှာကို...။

သူ ယောက်ျားမာနကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာဖို့ ငါ မျှော်လင့်နေမိတယ်။

သူ ရှေ့တိုးလာအောင် ငါ တမင် ဆွပေးမိတာ ဝန်ခံပါတယ်။

ဇူးငယ် နင် ငါ့ကို အခင်မင် မပျက်ပါနဲ့။

စိတ်ထဲက တိုးတိုးတောင်းပန်မိပါသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာမှ မမှာဘူးလား”

နီးကပ်စွာ ထင်ထိုင်ပြီး ထိလှမတတ် ရှိလာစွာနှင့် နှစ်ကိုယ်

ကြား မေးလိုက်တာကို ချစ်သူက မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိ၏။

ရောင်စဉ်က ချစ်သူဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သလို ပင်။

ခ ပျစ်သူက ပြန်မကြည့်ပါ။

မျက်လုံးချင်း မဆုံချင်။

ရှင် တကယ်ပဲ ဇူးငယ်ဆီကနေ လုံးဝရုန်းထွက်ပြီး ချစ်သူ ကို ပွင့်လင်းစွာ ရိုးသားစွာ ချဉ်းကပ် ကြိုးစားမှာလား။

ဒါမှမဟုတ်...ဇူးငယ်ရှေ့မှာ နေမြဲအတိုင်း နေပြီး၊ ကွယ်ရာမှာ ဖုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကြိုးစားမှာလား...သိချင်လိုက်တာ။

“ချစ်သူ...ကော်ဖီပဲလား၊ ဘာစားဦးမလဲ ဟင်”

“တော်ပြီ...ဖိုက်ပြည့်နေလို့”

ဇူးငယ်က အရမ်းအပျော်လွန်နေသည်။

ရောင်စဉ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလွန်းသည်။

ချစ်သူက ပင့်သက်ခိုးရှိက်သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

နင် ငါ့ကို မုန်းမသွားပါနဲ့ ဇူးငယ်...။

သူက အိပ်မက်ထဲက ငါ့ချစ်သူမို့ ငါ သူ့ကို လက်မလွှတ်

နိုင် ဖြစ်မိတာပါ။

သူက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ကြိုးစားနေပါလား။

ဘာလို့များလဲ။

သူ...လုံးဝ မရှုံးနိုင်ဘူးဟု တွက်ဆထားရောသလား။

သူ...ဂျာနယ်တိုက်က အင်တာဗျူးသမားလေးကို
ဘယ်လိုတွေ ဖြေလိုက်ပါလိမ့်...။

“မရွှေချစ်သူ”

“အင်”

အင်တာဗျူးက ချစ်သူရှေ့ ရောက်လာသည်။

“သူ ဘယ်သူများလဲ၊ ချစ်သူရဲ့ ချစ်သူလား၊ လက်ထပ်ဖို့
ရည်ရွယ်ထားလား”

“အဲ...မိတ်ဆွေပါ၊ ဘာမှ မသေချာသေးပါဘူး...
ကျေးဇူး”

Recorder ကြီး ရှေ့ချထားတော့ စကားမှားမှာ စိုး
သည်။

သူလုပ်ပုံက ဟုတ်ကို မဟုတ်သေးပါ။

နှင်းဆီပန်းတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် ရိုက်ကွင်းရှိရာ
ရောက်လာသော သူ့ကို ကောင်းကင်ပြာက လုံးဝ ခါးခါးသီးသီး
ဖြစ်နေပါသည်။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ဂျာနယ်က ဗျူးနေပြီ
သူ့ကို...”

ကောင်းကင်က တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် မာန်မဲသည်။ ချစ်သူ
လည်း မထင်မှတ်ထားတာမို့ အံ့အားသင့်နေသည်။

၁၉၂ * ပန်းသီခိုင့်

သူ့ဆီ ပြေးသွားပြီး နားထောင်လာသော မိတ်ကပ်ဆရာ၏
ဘဝညီမကလေးက တိုးတိုး သတင်းပေးသည်။

“မမ...လွဲနေပြီ၊ သူက ‘မမချစ်သူ’တဲ့၊ မကြာခင်
လက်ထပ်ကြမယ်တဲ့၊ ဖြေလိုက်တယ်”

“ဟောတော့...ဟုတ်လား”

ရွှေချစ်သူ မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

ကောင်းကင်ပြာက မှန်ကုပ်စွာ ကြည့်နေပြီ။

ဘယ်လိုရှင်းရပါ့မလဲ။

ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေပါလိမ့်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးတွေ တဝန်းဝန်း ရွာလာတော့ ချစ်သူ ခြေလှမ်းတွေ
တန့်သွားရပါသည်။

ဆောင်းစရာ ထီးမပါ။

မိုးကာကျာကင် မပါ။

ဟင်း...

ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လျှက် ‘လက်ကလေးပိုက်ကာ’
ရပ်နေမိပါသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၁၉၄ ဝန်းသိင်္ခိုင်

ထိုအခိုက် ရောင်စဉ်ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်း၏
တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှာ ရပ်သွား၏။

ရောင်စဉ်က ထီးတစ်ချောင်းဖွင့်ကာ ချက်ချင်း ဆင်းလိုက်
သည်။

“ကိုကို”

ဇူးငယ်က တစ်ခွန်းခေါ်သည်။

ကားမရပ်ခင် ခုဏလေးတင် ကိုကိုနှုတ်ဖျားက...
‘ချစ်သူပါလား’ ဟု ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရတာပါ။

ကိုကိုက တကူးတက ထီးသွားပေးမလိုလား၊ ရွှေချစ်သူ
ကို ဘာလို့ တယုတယ လုပ်ရမှာလဲ။

တကယ်ဆို ဇူးငယ်က သွားပေးတာဆို ဟုတ်သေး။

လက်ပိုက်ရပ်နေသော ရွှေချစ်သူရှိရာ တလွှားလွှား
လျှောက်သွားသော ကိုကိုခြေလှမ်းတွေက အားအပြည့်မာန်အပြည့်
စိတ်ပါလက်ပါ။

ဇူးငယ် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွား၏။

♦ ညှစ်ဝင်းစာပေ ♦

မာယာခရီးစဉ် ၁၉၅

သူတို့ကို ကားထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ကိုကိုက ရွှေချစ်သူအနားကို တိုးကပ်သွားပြီး ထီးမိုးပေး
သည်။

ပြီးတော့...ဖျတ်ကနဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကာ
ခေါ်သည်။

အမယ်လေး...ဘုရား...

ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ။

ဇူး ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံချင်ပါ။

ဟင်း...

ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပြင်လို ဟာကျသွားသည်။ ကိုကိုနှင့်
ရွှေချစ်သူ...။

သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြလဲ၊ ချစ်သူကို ဇူးငယ်
တားရက်သားနှင့် ချစ်သူက လုပ်ရက်လိုက်တာ...။

ဇူး စကားတွေကို ဂရုမစိုက်။

ကိုကိုကရော...

♦ ညှစ်ဝင်းစာပေ ♦

ကိုကိုလည်း အရမ်းရက်စက်သည်။ ကားဆီ လျှောက်လာ
သော သူတို့ကို မကြည့်ချင်တော့ဘဲ မျက်လွှာချထားမိ၏။

“ဇူးငယ်လည်း ပါတယ်”

“ဟင်”

သူ ဖွင့်ပြောလိုက်ချိန်မှာ ချစ်သူလည်း မြင်ပြီးသားပါ။
သူ့အပြုအမူက ချစ်သူရင်ထဲကို စိမ့်ကနဲ ကြည့်နှူးစေ
တာ။

ကျေနပ်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးတက်ပြီး ဝမ်းသာလုံး
ဆိုတက်စေတာ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဇူးငယ်ကို ဆုံးရှုံးရပြီ။ သူငယ်ချင်းဆို
သော တံတားတစ်ခု ကျိုးပျက်သွားပြီဆိုတာ ဇူးငယ်ရင်ထဲက
မျှော်လင့်ခြင်း အဆောက်အအုံကြီး ပြိုကျသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်
ပါသည်။

ရှင် အဲဒီလောက်အထိ အတင့်ရဲစရာလား၊ စွန့်စားစရာ
လား၊ ရင်းနှီးပေးဆပ်စရာလား...စတေးစရာလား...။

လိုအပ်လိုလား...။

ချစ်သူကို အနိုင်ရဖို့ ရှင်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်လမ်း လှလှ
ကလေးတွေ ပျက်စီးသင့်ပါရဲ့လား...ရှင် ဘာလို့ မိုက်မဲတာလဲ။

ရှင် မိုင်ပိုင်ဖမ်းဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကို ရွှေချစ်သူက ဆွဲဖယ်
မချဘူးလို့ ရှင် ထင်နေတာလား။ ချစ်သူက ငြင်းခဲ့ရင် ရှင်
ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

ရှင် အရင်းအနှီး များလွန်းပြီ။ သည်လောက်အထိ မြှုပ်နှံ
စရာမှ မလိုဘဲ။

ရှင်က ကျွန်မကို အထင်သေးနေတာ၊ မုန်းတီးနေတာ၊
ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာလေ။

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖယ်မချရက်ဘဲ ပါလာ
ရင်း၊ ချစ်သူ ပင့်သက်ရှိုက်မိပါသည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပါပြီ။

ရှင်ကြိုးစားမှုတွေကို နှလုံးသားက ဆတ်ဆတ်ခါရင်း
အသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။

ဒါကို ရွှေချစ်သူ မညာချင်ပါ။
 ကိုယ်စောင့်နတ် အသိဆုံး...လိမ်ညာမရ။
 သူက အနိုင်အရှုံး တစ်ခုအတွက် လုပ်နေတယ်ပဲထား။
 သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ချစ်သူရင်တစ်ခုလုံးနှင့် ခံစားရပါ
 သည်။

သူ့ကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေသာ
 တုန်နေပြီး အသံက ထွက်မလာခဲ့ပါ။

ကားတွေများလွန်းတော့ လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ခဏစောင့်နေရ
 ပါသည်။

“ဘာလဲ”

ထီးတစ်ချောင်းကို အတူတူ ဆောင်းကာ နီးကပ်စွာ မိုးထဲ
 ရှိရင်း ချစ်သူက မော့ကြည့်တော့ သူက ငုံ့ကြည့်လာပါသည်။

သူ့အမေးကို ခေါင်းခါပြမိသည်။

အကြည့်ကို မလွဲနိုင်။

ခဏလေးတော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံပါရစေ...။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ပြတ်သိပ်နေသော စကားလုံးတွေ
 ဆက်ပြီး သိမ်းထားဖို့အတွက်...။

သူက ချစ်သူကို အကြာကြီး ငုံ့ကြည့်နေပါသည်။
 ပြီးတော့...ချစ်သူနှုတ်ခမ်းတွေကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်
 သည်။

ဖျတ်ကနဲ သတိရမိတာက...ဟိုသီချင်း။

‘မျက်လုံးများနဲ့ နမ်းပါ...’ ဆိုသော စာသားကလေး...။

စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူနှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်
 သလို ခံစားရပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာ သူ့အပေါ် မြတ်နိုးစွာ ညွှတ်ကျစိတ်နှင့်
 မျက်လုံးတွေက အရည်လဲလာ၏။

ရှင်ကို ချစ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့...။

တိမ်းတိမ်းမှူးမှူး ရူးရူးမှူးမှူး မိုက်မိုက်မဲမဲ နင့်နင့်နဲနဲ နှလုံး
 သားက သက်ဝင်ငြိတွယ်သွားခဲ့ပြီ။

မရှုမလှ ရှုံးတော့မှာ၊ အပြတ်အသတ် ရှုံးတော့မှာ။

ရွှေချစ်သူ သိလိုက်ပါသည်။

“ကားလမ်း ကူးမယ်”

သူက သတိပေးစကား ဆိုပါသည်။

ချစ်သူ ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ရှုံးမှာ ကြောက်နေပြီလား”

ဟု သူက မေးလာပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ညာမိပါသည်။

ဟန်ဆောင်မိပါသည်။

ဝန်ခံလို့ မဖြစ်ပါ။

စိန်ခေါ်ခဲ့တာက ချစ်သူ မဟုတ်လား။

သူ့အပေါ် မရှုံးချင်။

အနိုင်ရချင်သည်။

“ခေါင်းအေးအေးထား...ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားကို
အနိုင်ရဖို့ ဗျူဟာမျိုးစုံ သုံးမှာပဲ။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ထားပေး

တော့၊ ခင်ဗျား တုန်လှုပ်အောင်...ခင်ဗျား မခံချင်ဖြစ်အောင်
လုပ်မှာပဲ။ ဒါက...ကစားပွဲ တစ်ခုပဲလေ”

ရောင်စဉ်က ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

သူလည်း ကြောက်နေမိသည်။

စိုးရိမ်စိတ်က ခေါင်းထဲမှာ အပြည့်။

သည်ကောင်မလေးကို ဘာလို့များ ရင်ခုန်မက်မောစွာ
နှစ်သက်သွားမိသလဲ။

သူမလက်ကလေးကို ဆွဲထားရတာ ကိုယ့်ဘဝကို
ကျေနပ်သည်။

ဒါဟာ...အရှုံး၏ အစပါပဲ။

သူ အရှုံးကြီး ရှုံးနေပါပြီ။

လှလှပပကို ရှုံးတာပါ။

ထူးဆန်းတာက ထိုအရှုံးအတွက် ရင်မနာ။

စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသည်။

ထိုကောင်မလေးကို သူ ချစ်မိတာ သေချာသွားပြီ။

၂၀၂ * ပန်းသီခိုင့်

သူမလက်ကို မလွှတ်ချင်တော့ပါ။

အရမ်းချစ်သည့် ချစ်သူစုံတွဲ ဖြစ်လိုလှသည်။

ကားဘေးနားရောက်တော့ သူမလက်ကို နှမြောကြေကွဲ
စွာ ဖြေလွှတ်ရသည်။

ဇူးငယ်ဆီ ကြည့်မိသောအခါ မျက်နှာကလေး ပျက်လှစွာ
ငြိမ်သက်နေသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါကွာ...

ကိုကိုက ရွှေချစ်သူကို ချစ်မိသွားပြီ။

ထိန်းချုပ်မြို့သိပ်လို့ မရတော့ဘူး။

ဇူးငယ် နားလည်ပေးပါလား။

ဇူးငယ်ဆီ မသွားဘဲ ရှောင်နေမိတာ အားနာလိုပါ။

မဖြေရှင်းချင်။

သူက မှားတာမဟုတ်လား။

သူက ရွှေချစ်သူကို ချစ်မိသွားတာကိုး။

ဇွတ်မှိတ်ရှေ့တိုးကာ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ တွေးထားသည်။

နောက်ဆုတ်လက်လျှော့ဖို့ မတွေးတော့ပါ။

ရွှေချစ်သူကို မေမေနှင့် ပေးတွေ့ဖို့ သူ စီစဉ်ရတော့မည်။

သူကြိုးစားမှုက ချစ်သူကို တုန်လှုပ်စေဖို့ အရေးကြီးတာ။

ချစ်သူ ယုံကြည်လက်ခံလာဖို့...။

သူ...ချစ်သူဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟက်လို...”

“ဟုတ်...ပြောပါ”

“ချစ်သူ...ကျွန်တော်”

“အင်း”

ရွှေချစ်သူက ရှေ့မှာထိုင်နေသော ကောင်းကင်ဆီ
တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

ခုနလေးတင် သူ့အကြောင်း စကား စ,မိတာ၊ ခုပဲ
ဖုန်းက ဝင်လာသည်။

ကောင်းကင်က အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်နေတော့ မလုံ
မလဲ ဖြစ်ရပါသည်။

“မေမေက တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ရှင်”

သူ့စကားက ရွှေချစ်သူကို အရမ်းလန့်သွားစေပါသည်။

ဘာလို့ တွေ့ကြရမှာလဲ။

လိုမှ မလိုအပ်တာ။

ဒါ ယှဉ်ပြိုင်မှု တစ်ခုလေ...။

ဘယ်သူရုံးရုံး...ဘယ်သူနိုင်နိုင် အဖြေထွက်တာနှင့် ပွဲက
ပြီးသွားရမှာ...။

မိဘတွေ အသိပေးဖို့ လုံးဝမလို။

“မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က စီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဘာ”

“ဟင့်အင်း...ရှင်အမေနဲ့ တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ၊

ရှင်ကို ကျွန်မ အဖြေမှ မပေးသေးတာ”

ထိတ်လန့်စွာ ငြင်းမိပြီးမှ ကောင်းကင်ကို သတိရမိ၏။

သွားပြီ။

ကောင်းကင် ကြားသွားပြီ။

ပြဿနာတော့ ဖြစ်ပြီ။

စောစောကတောင် မနည်းကြီး စကားလွဲနေရတာ။

“ဟင့်အင်း...မတွေ့ပါဘူး၊ ရှင် လျှောက်မလုပ်နဲ့”

သူက ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုလာသည်။

“ဒါပဲ...ဒါပဲ...တွေ့မှ ပြောတော့မယ်”

ချစ်သူက စကားကို ဖြတ်ပစ်သည်။ ဖုန်းပါ ပိတ်ထား
လိုက်၏။

ကောင်းကင်က ခပ်အေးအေး ကြည့်နေပါသည်။

ဘယ့်နှယ်ရှိစဆိုသော ပုံစံ။

မင်းမွေးတဲ့မီး မင်းနိုင်ပါ့မလားဟု မေးချင်နေပုံပါ။

ရွှေချစ်သူက မသိမသာ အကြည့်လွှဲ၏။

ကောင်းကင်နှင့် ထိုကိစ္စ မဆွေးနွေးချင်၊ ဘာမှမမေးဘဲ

နေပါလား ကောင်းကင်...။

စိတ်ထဲက တောင်းပန်မိသည်။

“ချစ်သူ”

“ဟင်”

သူ ခေါ်လိုက်တော့ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်ရသည်။

“ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်၊
ပြောသင့်ပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

“အင်း”

မတတ်သာလို့သာ ခေါင်းညိတ်ရတာ။

တကယ်ဆို ကောင်းကင်စကားတွေကို ချစ်သူ နား
မထောင်ချင်ပါ။

အဝေးကို ပြေးထွက်သွားချင်သည်။

“နင့်လူက မဟုတ်တော့ဘူး၊ နင်တို့ဟာက ပြိုင်ပွဲမှ
မဟုတ်တော့ဘဲ၊ နင် အပြတ်အသတ် နိုင်နေပြီပဲ၊ နင် ရပ်လိုက်ပါ
တော့”

ကောင်းကင်က တားမြစ်လာသည်။

“နင် ဆက်ပြီး သွားနေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ နင်
တော်သင့်ပြီ”

ရွှေချစ်သူက ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“နင် ဒီထက်ပိုပြီး ရှေ့တိုးရင် နစ်မွန်းသွားမှာ၊ ရုန်းထွက်
လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကောင်းကင်က ရွှေချစ်သူ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း
ဆုပ်ကာ...

“ငါတို့ စေ့စပ်ကြရအောင်၊ ပြီးရင်...လက်ထပ်ကြမယ်၊
ဒါဆို နင်လည်း သူ့ကို အနိုင်ပိုင်းနိုင်ပြီပဲ၊ နင် ကျေနပ်သင့်ပြီ”
ဟု ဆိုလာ၏။ ရွှေချစ်သူက ခွန်းတုန်မပြန်။

“ငါတို့ကို ပရိသတ်က လက်ခံထားတာ၊ ချစ်သူစုံတွဲ
ကလေးလို့၊ လက်ထပ်လိုက်လို့လည်း နာမည် ထိခိုက်စရာမရှိဘူး”

ကောင်းကင် ပြောသမျှက မှန်နေပါသည်။

ချစ်သူ ဘာကို စဉ်းစားနေစရာလိုမလဲ။

“ချစ်သူ...ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

သူနှင့် မျက်လုံးချင် ဆုံမိကြသည်။

“နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ ငါ
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“အင်းပါ...ငါ..ငါ နင်နဲ့ စေ့စပ်ပါ့မယ်၊ မတွေ့ဝေတော့
ဘူး”

“အိုကေ...နင် မဆိုးပါဘူး၊ ပြတ်သားတယ်၊ ငါ နင့်ကို
ခိုင်းချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ၊ နင် ယုံတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ကြာလာရင် တဖြေးဖြေးနဲ့ ရောင်စဉ်ဆီကနေ ရုန်းထွက်
ရေတော့မှာ ကြောက်နေမိပြီ။

သူ့ကြိုးစားမှုတွေက တစ်ရစ်ချင်း...တစ်ရစ်ချင်း ချစ်သူကို
ဆွပ်မရအောင် ချည်နှောင်နေပါပြီ။

ကောင်းကင်ကို အမြန်ဆုံး ရွေးချယ်လိုက်တာ အသင့်
တော်ဆုံးပါ။

ရောင်စဉ်က ချစ်သူကို တစ်ချိန်လုံး အထင်သေးခဲ့တာ။

သူ့ရှေ့မှာ မကျရှုံးချင်။

ချစ်သူ...သူ့အပေါ် တစ်ခါလောက်တော့ အနိုင်ရချင်ပါ
သည်။

၂၁၀ ဝန်းသိခိုင်

ရင်နာချင်လည်း နာပါစေတော့။

သူကရော...ချစ်သူက 'ချစ်ပါတယ်' ဟု ဒူးထောက်
အရှုံးပေးလိုက်လျှင် ချစ်သူကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားမှာတဲ့
လား။

သူ့အတွင်းစိတ်ကို ချစ်သူ နားမလည်ပါ။

နားလည်ဖို့လည်း မကြိုးစားချင်တော့ပါ။

အဓိပ္ပာယ် မရှိသော စိန်ခေါ်မှုကို ရပ်တန့်ကြပါစို့
ရောင်စဉ်...။

ရှေ့ဆက်ဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ...။

“ဘာ”

ရွှေချစ်သူစကားကို ရောင်စဉ်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ
အော်လိုက်သည်။

“ရှင် နိုင်တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါ”

ရောင်စဉ်က ရွှေချစ်သူကို သေချာကြည့်၏။

မျက်နှာကလေး ပျက်ပြီး အတည်ပြောနေပုံပါ။

“ပြိုင်ပွဲကို ရပ်ပစ်ရအောင်” တဲ့။

စိန်ခေါ်ခဲ့တာက မင်းပါ။

ငါက ရုပ်တန်မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

“အိုကေ...ရုပ်ချင်လည်း ရုပ်ပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောပြ၊ ပြီးရင် နစ်နာကြေး ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“ဟင်”

ရွှေချစ်သူက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“မင်းပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့တာ ဒီပွဲကို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု မင်းပဲ ဘွဲ့ခတ်တာလေ”

သူမက ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ရှိုက်သည်။

“ဘာလဲ...မင်း ရှုံးမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား” တဲ့

မခံချင်စွာ ပြန်ပြောမိတာက...

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မှာမို့လို့” ဟူ၍

“ဘယ်လို”

“ကောင်းကင်က မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ကောင်းကင်နဲ့ ကျွန်မ မကြာခင် စေ့စပ်တော့မှာ”

“ဟုတ်လား”

အေးစက်ပြီး ဆိုးရွားသော အအေးလှိုင်းတစ်ခု သူ့ရင်ထဲ ခြိတ်သန်းသွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ခြောက်ကပ်လစ်ဟာစွာ နာကျင် နက်က တဆတ်ဆတ်။

သည်လိုစကားကို အေးဆေးစွာ ပြောနိုင်သလားကွာ။

မင်း ငါ့ကို မချစ်ဘူးတဲ့လား။ ငါ မဟုတ်တဲ့ တခြား ကောင်ကို မင်းက လက်ထပ်အပ်နှံမတဲ့လား။

မင်း ရက်စက်လိုက်တာ...

ငါ ချစ်နေတာ မင်း မသိဘူးလား။

မင်း တကယ်ပဲ လစ်လျူရှုချင်တာလား...

ငါ့ကို မင်း တကယ်ပဲ အသည်းခွဲချင်တာလား။

ရွှေချစ်သူ...ငါ မင်းအပေါ် ဘယ်လောက် ပစ်ကျ နစ်ဝင် နေတယ်ဆိုတာ သိလို့ မင်း လုပ်ရက်တာလား...

ငါက ဘာလို့ မင်းကို သူများလက်ထဲ ကြည်ဖြူစွာ ဆည့်ရမှာလဲ...

ရင်ထဲမှာ တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေပေမယ့် ရောင်စဉ် ဘာမှ မဖြစ်သလို ရယ်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းက ဒီပွဲကို ငါ နိုင်တယ်လို့ သဘောထားပေးပါဆိုရင်...ရတယ်...ငါ သဘောတူတယ် ဒါပေမယ့်...နိုင်သွားတဲ့ ငါ့ကို မင်း ဂုဏ်ပြုသင့်တယ်”

“ဟင်”

ရောင်စဉ်က ရွှေချစ်သူရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးကာ လာတော့ သူမ လန့်ဖျန်စွာ နောက်ဆုတ်မိပါသည်။ နံရံနှင့် ကျောပြင် ကပ်သွားတော့ ခြေလှမ်း ဆုတ်မရတော့ပါ။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါလောက် ခွင့်ပြုပါ၊ တစ်ကြိမ် လောက် နှိပ်ခွင့်ပြုပါ”

“အိုး...မဟုတ်တာ၊ ရှင် မညစ်ပတ်နဲ့၊ ကျွန်မက ဘာလို့...”

“မင်း ရှုံးတယ်လေ၊ မင်း လိုက်လျောရမှာပေါ့၊ ငါက

နိုင်တဲ့သူလေ၊ ဒီလောက် အခွင့်အရေးတော့ ငါ ရသင့်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဟင်အင်း...ရှင် လူရမ်းကား၊ ကျွန်မ...”

သူ့အနမ်းကြောင့် သူမ စကားသံ ရပ်သွားရပါသည်။

ဆက်ပြောခွင့် မရတော့ပါ။ ငုန်းခိုင်းကြအောင် ဆူညံနေသော ရင်ခုန်သံက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်ခိုက်စေပါသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားမိသော သူမလက်တစ်စုံ အားလျော့သွားခဲ့သလား။ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်မှာ နစ်မြုပ်စွာ တခဏတော့ အငိုက်မိသွား ရပါသည်။

“ဖယ်...ဖယ်...ရှင်ကို မုန်းတယ် သိလား”

ရွှေချစ်သူစကားက သူ့ကို သွေးပျက်စေပါသည်။

ချစ်သူ...ငါ မင်းလက်ကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါ့ရင်ခွင်ထဲက မင်း ထွက်မသွားရဘူး။

ရောင်စဉ် အသံတိတ် ရေရွတ်မိသည်။ သူ သိပ်သည်း

နက်နဲစွာ ချစ်မိတာကို ရွှေချစ်သူက မသိသေးပါ။

“ငါတို့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ နော်၊ ငါတို့ ပျော်ရွှင်ရမှာပါ နော်”

“ဪ...ချစ်သူရယ်၊ နင်က ဘာတွေ စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ သံသယတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါ့ကို မယုံဘူးလား”

“ငါ့ကိုငါ မယုံမရဲ ဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာလို့...”

“ငါ... သူ့ကို မေ့နိုင်မှာပါနော်”

“ဟိုလူကိုလား”

ကောင်းကင်က မနှစ်မျိုးစွာ၊ ခါးသီးစွာ မေး၏။

“နင်က သူ့ကို ချစ်နေလို့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်မှာ မပြောလိုက် ဘူးလား”

“ပြောပြီးပြီ...”

“အဲဒီတော့...”

“ကောင်းကင်...”

ညပိုင်း တော်တော်ညဉ့်နက်မှ ရွှေချစ်သူဆီက ဖုန်းဝင်လာ သောအခါ ကောင်းကင်က အံ့အားသင့်နေပါသည်။

“ဘာလဲ ချစ်သူ၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ငါ အိပ်မပျော်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား...ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ အိပ်လိုက်လေ”

“ငါ အရမ်းကြောက်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သူနဲ့ငါ ပြိုင်ပွဲ ရပ်လိုက်ပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့”

ရွှေချစ်သူက ရတတ်မအေးဘဲ ပင့်သက်ရွှက်၏။

ငါ...သူ့ကို မေ့လို့မရတာ အမှန်ပါပဲ ကောင်းကင်ရယ်..

ဟု ဘယ်လို ဝန်ခံရမှာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေသည်။

နေမရ...ထိုင်မရ သူနှင့် အပြီးပိုင် ခွဲခွာရမှာ စိုးထိတ်နေပါသည်။

ချစ်သူ ဘာလို့ မပြတ်မသား ဖြစ်နေတာလဲ မသိပါ၊
ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားတာကို တနဲ့နဲ့နှင့် မကျေနပ်ချင်။

“ချစ်သူ”

“ဟင်”

“နင် အိပ်တော့၊ မောနင်းစောစော တွေ့ကြမယ်၊ ငါ
လာခဲ့မယ်၊ ငါ ရောက်လာရင် အိပ်ရေးဝပြီး လန်းဆန်းပျော်ရွှင်နေ
တဲ့ နင့်မျက်နှာကလေးကို မြင်ပါရစေဟာ”

“အင်းပါ”

ကောင်းကင်က ဖုန်းချသွားပေမယ့် ရွှေချစ်သူ အိပ်လို့
မရ။

စ “နီခေါ်ပွဲကို ရပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပင်ပန်းနေသမျှ မောဟိုက်
နေသမျှ မွန်းကြပ်နေသမျှ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီး သက်တောင့်
သက်သာ ရှိမယ် ထင်ခဲ့တာ။

အခုတော့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

သူ့ကို ကျောခိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်မှပဲ ဘယ်လောက်ထိ
ပင်ပန်းသလဲ၊ ခံစားနာကျင်ရသလဲ သိလာခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုဝေဒနာအားလုံးသည် သူ့ကို လက်
မလွှတ်ချင်ဇောကပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တာပါလားဆိုတာ ချစ်သူ
သိခဲ့ပြီ။

သူက ရွှေချစ်သူကို အားပါးတရ ပြုံးပြ၏။

သူ့အပြုံးကို လှိုက်လှိုက်ဆာဆာ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ လွမ်းလွန်းလို့...။

နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။

ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ရှုံးခဲ့တာကို ကျေနပ်
လွန်းစွာ နှမြောနေမိတာ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟင်”

မျက်လွှာစင်းချ...သူ့ရှေ့ ဝင်ထိုင်လျက်မေးဖြစ်ပါသည်။

ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်ပဲ ဆိုဆို...အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်
ကို လှစ်ဟာ မပြလိုပါ။

“အကယ်ဒမီရှေ့ခံပဲ”

“ဟင်”

“ဪ... အိုက်တင်ကောင်းသားပဲလို့ပါ”

သူက တမင် ရိတာလား...ချီးမွန်းတာလား...။

“ကျွန်တော် သတင်းကောင်းပြောပြချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

အိမ်အထိ ရောက်လာသော သူ့ကို မယုံနိုင်စွာ အံ့အားသင့်
မိလျက် ဘာကိစ္စများလဲဟု သိချင်သွားရသည်။

ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ စောစောတုန်းက ဖုန်း
ဆက်ပြီး ချိန်းထားသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပဲဟု ထင်မိတာ၊
ကြော်ငြာကိစ္စပဲဟု တွက်စမိတာ...

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောင်စဉ် ဖြစ်နေတော့ တော်တော်ကလေး
တုန်လှုပ်သွားရသည်။

၂၂၂ ဝန်းသီခိုင်

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဇူးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ”

ရွှေချစ်သူက သူ့ကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်မိ၏။

သည်စကားအတွက် ရောက်လာခဲ့တာလား။ ဖုန်းဆက်
ပြောလည်း ဖြစ်ရက်သားနဲ့။

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ”

ချစ်သူ မပွင့်တပွင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့...ဆစ်ကနဲ ဆူးတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်သွား သလိုပါ။“ဒါပေမယ့်...ဇူးက ကျွန်တော်တို့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာ
ကို သံသယဖြစ်နေတယ်၊ အဲ့ဒါ စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခုဆိုတာ လက်မခံ
ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ချစ်သူ...သူ့ကို ဝန်ခံ ရှင်းပြပေးပါ”

ရွှေချစ်သူ နာကျင်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

သူက တောင်းဆိုလာမှတော့ လိုက်လျောဖြေရှင်းရမှာ
ပေါ့။ ဇူးက သူ့အတွက် အရမ်းအရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။

သူတို့ အဆင်ပြေဖို့ ချစ်သူ ကူညီရပါမည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာယာခရီးစဉ် ၂၂၃

“ပြီးရောလေ...ဖုန်းဆက်ပေးမယ်”

“ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့...သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းချင်တာ၊
ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မ ဧည့်သည် ချိန်းထားလို့”

“ခဏလေးပဲ...ဖြန်ပို့ပေးမယ်”

ရွှေချစ်သူက ပင့်သက်ရှိက်လိုက်၏။

ဆက်ပြီး...ငြင်းခုံမနေဘဲ လိုက်သွားလိုက်တာ အေး
မည်။ ဧည့်သည်ကို ခဏစောင့်ဖို့ မှာထားပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

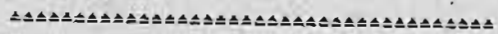
“ကျေးဇူး”

သူ့မျက်နှာက ကျေနပ်စွာ လင်းလက်နေပါသည်။

ရွှေချစ်သူက အရမ်းငိုချင်သွားမိ၏။

သူကတော့ သည်အနေအထားကို... တစ်ယောက်
တစ်လမ်းစီ တကယ်ဝေးရတော့မယ့်ကိစ္စကို...နှစ်ယောက်စလုံးဘေးမှာ ဆိုင်သူကိုယ်စီ ရှိလာမယ့်
အဖြစ်ကို မတုန်မလှုပ် စိုးရိမ်ကင်းစွာ သွေးအေးလွန်းလှတာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရွှေချစ်သူကသာ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ဟိုလိုက်လိုက် မဖြေနိုင်ဖြစ်နေတာ။

ဟင်း...

သက်ပြင်းမော ရှိုက်မိပါသည်။

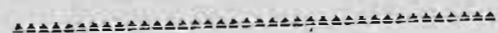
သူ့ဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ရွှေချစ်သူကို ရောင်စဉ်က လှည့်ကြည့်မိ၏။

သည်ကောင်မလေး ရင်ထဲမှာ သူ ရှိရဲ့လား...ဘယ် လောက်အတိုင်းအတာအထိ ရှိနေသလဲ သူ သိလိုလှသည်။

သူ့ဘက်ကတော့ သည်ကောင်မလေးကို လက်မလွှတ် ချင်၊ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်။ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ သူ တွေးထားသည်။

သည်တော့လည်း သူ့ဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရပါ မည်။ သူ တွေဝေနေလျှင် သတ္တိနည်းလျှင် တကယ် ဆုံးရှုံး ရတော့မှာ သေချာ၏။

ကားအရှိန် ရုတ်တရက် တင်လိုက်တော့ ချစ်သူက သူ့ကို ဆတ်ကနဲ ကြည့်ပြီး...

“ဖြေးဖြေးမောင်းပါ...ဒီလောက်ဆာစရာ မလိုပါဘူး”

ဟု ဆိုလာ၏။ ရွှေချစ်သူကို သူက လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ဖုန်းပြည်လာတော့ ချစ်သူက နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းကင်ပါ...။

“ပြော”

“ချစ်သူ ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ ဆက်လိုက်တာ၊ ကိုယ်တို့ ဘုန်းနီးမွန်းကို ဆပွန်ဆာပေးချင်လို့တဲ့၊ ကြော်ငြာတစ်ခုရိုက်ဖို့ ဖူးကက်ကျွန်းကိုတဲ့၊ လက်ခံလိုက်ရမလား”

ရွှေချစ်သူက ရောင်စဉ်ကို မသိမသာ ကြည့်မိ၏။

သူက ချစ်သူမှာ ကောင်းကင်ရှိနေတာကို လုံးဝ မနာလို မဖြစ်ပါ။

သဝန်မတိုတာ...မချစ်လို့ပါဘဲ။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရလေ ပိုခံစားရလေ။

ညီမျှခြင်းမကျသော အချစ်မှာ ချစ်သူ မျက်ရည်ကျပြီး

နှမြောရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ...။

၂၂၆ ❀ မန်းသီခိုင်

“မှ မချစ်တာ...။ ချစ်သူကို သူ့မှ မချစ်ဘဲဟာ...

မျက်ရည်က ချက်ချင်း စိုစွတ်လာသည်။

“ဟေ့...ကြားရဲ့လား”

“အင်း”

“လက်ခံလိုက်မယ်...အဲဒါ တိုင်ပင်ကြည့်တာ”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်ရတာ အားမရှိပါလား။

“ကောင်းကင်ဆီက ဖုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

မာဆတ်ဆတ် ဝန်ခံမိ၏။

“ပြောလိုက်...စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့တော့လို့

မင်းသမီးက ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီလို့”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေချစ်သူ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

ဘာလို့ သည်လို့ ရွတ်နောက်နောက် ပြောရတာလဲ။

❖ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ❖

မာယာခရီးစဉ် ❀ ၂၂၇

“ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူက နောက်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဒီလို လွယ်လွယ်လက်လျှော့မယ်ထင်သလား၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“ဘာ”

“အခု ခိုးပြေးနေတာ...သဘောပေါက်”

“ရှင် ရူးနေပြီလား”

“မသိဘူး”

“တယ်ကို မောင်းနေတာလဲ၊ ကားရပ်ပေး”

“မရပ်ဘူး...ဆီကုန်တဲ့အထိ ရသလောက် မောင်းမယ်၊

ကားထဲမှာ ဆီအပြည့်ပဲ”

“ကျွန်မ ဧည့်သည် ချိန်းထားတယ်”

“ဟား...ဟား...ဒါလေးများ”

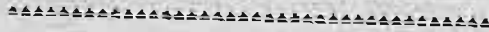
ရောင်စဉ်က အော်ရယ်ပါသည်။

ရွှေချစ်သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်မိ၏။ တကယ်ပဲ

မြို့ပြင်ထွက်ဖို့အထိ ဦးတည်နေပါရောလား။

❖ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ❖

“ဒီမှာ...ရှင် မဖြစ်နိုင်တာတွေမလုပ်ပါနဲ့၊ ကား ခု... ရပ်”

“ချစ်သူ...ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ၊ ကားတံခါးလက်ကိုင် ပေါ်က ခင်ဗျားလက် ပြန်ချထားလိုက်ပါ”

သူက ကားအရှိန် ထပ်တင်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖြေးဖြေးမောင်းစမ်းပါ”

“ကားအရှိန် လျှော့စေချင်ရင် ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ပြော စကား နားထောင်”

ရွှေချစ်သူက သူ့ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်မိ၏။

သူက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ပုံပါ။

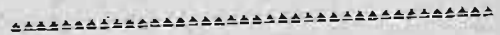
မုန်းစရာ ကောင်းလွန်းလိုက်တာ။

“ရှင်ဆန္ဒနဲ့ရှင် ကျွန်မ သဘောတူညီမှု မပါဘူး၊ ရှင် သိရဲ့လား”

“ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒီမှာ”

ရွှေချစ်သူက သူ့လက်မောင်းကို တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်ကာ..

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်အထိ မောင်း နေမှာလဲ၊ ရပ်ပါတော့...အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုရတာပဲ”

“ခင်ဗျားပဲ ကောင်းကင်...ကောင်းကင် ဖြစ်နေပြီးမှ အေးလို့ရမလား”

“ရှင်ဖြစ်ချင်တာကို ကားရပ်ပြီး ပြောစမ်းပါ၊ ဒီလောက် မွန်နေစရာ မလိုပါဘူး”

ချစ်သူစကားက သူ့မာနကို ထိသွားတော့ သူက ကား ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရမယ်၊ လက်ထပ်ရမယ် အဲဒါပဲ”

ရွှေချစ်သူက တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်လှစွာ အနိုင်ပိုင်း ချစ်ရေးဆိုမှုကို ရယ်ရအခက်၊ ငိုရအခက်နှင့် အီလည်လည် ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်က အမိန့်ပေးနေတာလား၊ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...လိုရင်းကို ပြောပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားဘက်က နိုးဆိုလည်း နောက်မဆုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

ရောင်စဉ်က ချစ်သူကို စိုက်ကြည့်၏။

“ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“ရှင်ပြောစမ်းပါ”

သူက ခေါင်းခါသည်။

“ခင်ဗျား သိပါတယ် ရွှေချစ်သူ”

“သိတယ်ပဲထား...ရှင်ပြောတာနဲ့ မတူဘူး”

ရောင်စဉ်က မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ခဲယဉ်းစွာ ဆိုလာ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်လို့ပါ”

ချစ်သူ ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေအားလုံး ပွင့်ပြီး၊ ငှက်တွေ အားလုံး သီချင်းဆိုလိုက်သလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်း ပြည့်စုံ နွေးမြသွား လိုက်တာ၊ ပြောပြလို့ပင် မရ။

တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးစွာ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

ရောင်စဉ်က အလျင်စလို မေးလာသည်။

ပြောဖို့လိုသေးလို့လား...

သူ့ရင်ထဲမှာ သိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

“ရှင် ဆီပါတယ်”

သူမက မပွင့်တပွင့် ဖြေလိုက်၏။

“ရှင်သိလို့လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မာရေကျောရေ ရည်းစား

စကား ပြောရဲတာပေါ့”

ရောင်စဉ်မျက်နှာက တောက်ပကြည်လင်သွား၏။ ကြားရ တာကို မယုံမရဲနှင့် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ခူးထောက်ပြီး တခ တယ လက်စွပ်ဝတ်ပေးပြီး ပြောတာမဟုတ်ပေမယ့် နှလုံးသားက သူတို့ချစ်တာထက် မလျော့ပါ။

ကြိုက်သလို စမ်းသပ်နိုင်ပါသည်။

“ကဲပါ အိမ်ပြန်ပို့၊ ကျွန်မ ဧည့်သည်ခိုခိုထားလို့ပါဦး”

၂၃၂ ပန်းသီခိုင့်

သူက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းကင်ကို ဘယ်လိုပြောမှာလဲ”

“မသိသေးဘူး”

“ဟိုလိုလို သည်လိုလို မလုပ်နဲ့”

“အားလုံးကို အေးအေးဆေးဆေး ကျော်ဖြတ်ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှင်လည်း ပြင်ဆင်ထားပေါ့၊ ရှင် ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ချစ်တယ်သာ ခေါင်းညိတ်တာ၊ အသံက စိတ်မပါလက်မပါကြီး”

“ရှင်ပြောပုံလည်း ကြည့်ဦး...တရားရဲ့လား”

ရောင်စဉ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရယ်နေ၏။

သူ တကယ်ပဲ ချစ်သူ၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါပြီ။

နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ စိန်ခေါ်ပွဲမှာ

ဘယ်သူ...ဘယ်သူမှ မနိုင်။ သရေပါပဲ...။

ပန်းသီခိုင့်

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦